Fanta C by Sandra Brown

SANDRA BROWN

FANTA C

Traducere de Anca Nistor

Editura Miron, Bucureşti – 1993

Versiune ebook: [1.0] lacramioara

1

Prima dată a fost fermecător.

Am făcut dragoste în grajd în miros de fân, cai şi praf. Unirea noastră a fost fierbinte şi plină de dorinţă. La sfârşit, trupurile noastre luceau de sudoare, istoviţi, stăteam îmbrăţişaţi. În părul meu se prinseseră fire de paie. El mi le scotea în joacă, în timp ce eu priveam, încântată, cum strălucea soarele prin crăpăturile din pereţi, aruncând raze de lumină şi umbră pe pieptul lui mare şi acoperit de păr.

Fusese destinat să se întâmple, deşi momentul l-a ales el. Mă întorsesem călare pe unul din cei mai buni cai pur-sânge ai tatei, după cursa zilnică. Inima a început să-mi bată cu putere când l-am văzut pe îngrijitorul grajdului rezemat de colţul clădirii. Nu mai era nimeni în curte.

L-am privit cu aerul de superioritate pe care mi-l dăduse educaţia aristocratică, iar el a pornit spre mine fără să se grăbească. Zâmbind cu aroganţă, mi-a cuprins mijlocul pentru a mă ajuta să cobor din şa. Vrând să-i zdruncin acea încredere în sine şi îngâmfarea care păreau de neclintit, intenţionat mi-am lăsat trupul să alunece provocator pe partea lui frontală, înainte ca ghetele mele să atingă pământul. I-am văzut privirea întunecându-i-se, dar triumful meu a fost de scurtă durată.

Sfidând buna-cuviinţă, el a continuat să mă ţină strâns. Mi-am ridicat privirea cu o dorinţă vădită. Era şi mai puternică datorită faptului că era angajatul tatălui meu şi, deci, cu mult sub poziţia mea socială. Orice fel de relaţie intimă între el şi mine era strict interzisă. Delicios de tentant.

Şi, în plus, el era irlandez, eu, englezoaică. El era sălbatic, răzvrătit şi cu un temperament tot atât de agitat ca Marea Irlandei. Eu fusesem crescută într-o atmosferă de rafinament. Cunoşteam franceza şi latina, în timp ce el abia cunoştea limba engleză şi era în mod frecvent auzit rostind unele vulgarităţi al căror înţeles nu îl puteam bănui. Dacă zvonurile erau adevărate, o sticlă de whisky nu mai apuca să vadă lumina zilei. Eu aveam voie uneori să beau un păhărel de lichior înainte de cină şi numai în zile deosebite. Mâinile mele erau imaculate. Ale lui, nu. Dar acest lucru nu a avut importanţă când mi-a cuprins mijlocul trăgându-mă şi mai aproape.

Şi-a aplecat capul apoi şi m-a sărutat ca şi cum ar fi avut tot dreptul. O buclă din părul lui lung şi dezordonat mi-a căzut peste sprânceană, când şi-a aplecat capul şi mai mult apăsându-şi gura pe a mea.

Deşi nu făcea altceva decât să răspundă dorinţei pe care, fără îndoială, că o zărise în privirea mea, îndrăzneala lui m-a înfuriat. Am încercat să mă desprind de vesta lui din piele, dar duceam o luptă care era de la bun început

pierdută, nu numai datorită forţei lui superioare, ci datorită mie însămi şi pasiunii care îmi făcea sângele să clocotească. Recunosc că n-am încercat prea mult să mă eliberez din îmbrăţişarea lui sau să scap de limba lui lacomă când mi-a împins-o printre buze dezvirginându-mi gura.

În clipa aceea am simţit că leşin.

Fără suflare şi slăbită, l-am urmat, împleticindu-mă, în umbra grajdului. Doar asta voisem, nu? Nu la asta ar fi trebuit să conducă toate acele priviri înfierbântate pe care le schimbam între noi de săptămâni întregi? Nu fusesem eu cea care, prin atingeri întâmplătoare şi gesturi provocatoare, îl poftisem să facă exact acest lucru? Acum aveau să mi se dezvăluie multe secrete. Nu muream de curiozitate să aflu ce şuşoteau servitoarele între ele?

Chiar dacă m-aş fi răzgândit, nu m-ar mai fi lăsat el. M-a lipit de stinghiile uneia dintre boxe. Fânul era până la genunchi, dulce mirositor şi proaspăt. Înăuntru era cald. Şi întuneric. Firişoare de praf dansau în aer la fel de nebuneşte ca şi simţurile mele. Cu buzele încă lipite de ale mele, el îşi mişcă trupul în aşa fel ca eu să simt cât de mare îi era dorinţa. Acel trup puternic şi agil pe care îl urmărisem în siguranţă din dosul perdelelor dormitorului meu, era acum lipit de mine cu o familiaritate alarmantă. Pulpele îmi tremurau, dar se depărtară ascultătoare, când el îşi strecură genunchii între ele.

Mâinile lui se îndreptară direct spre eşarfa pe care o aveam în jurul gâtului. O desfăcu trăgând uşor de ea şi apoi desfăşură toată acea mătase albă lăsând-o să cadă în fân. Nasturii-perlă ai bluzei mele nu au reprezentat un obstacol pentru mâinile lui cercetătoare. Alunecară din butonierele brodate de mână, fără să opună nici o rezistenţă.

Am gemut când i-am simţit pe sâni mâinile înăsprite de muncă. Lenjeria mea din batist l-a făcut să devină nerăbdător. Mi-a tras-o în jos şi sânii s-au eliberat ajungând în palmele lui bătătorite.

Copleşită de acele senzaţii ciudate, am închis ochii. Capul mi-a căzut pe stinghii şi m-am predat total când gura lui a început să îmi acopere trupul tremurător cu sărutări fierbinţi. Nu-mi închipuisem niciodată că buzele, dinţii şi limba unui bărbat puteau să ofere o asemenea plăcere. Era păcat, nu? Nu descria Cartea de rugăciuni aceste sentimente care mă străbăteau ca fiind plăceri trupeşti? Erau îngrozitor de păcătoase. Şi, totuşi, atât de fermecătoare. Sfârcurile mi se întăriră sub atingerea umedă şi rapidă a limbii lui. Arcuindu-mi spatele, i le-am împins şi mai mult în gură. Fără să vreau, i-am rostit numele.

— Şşş, şşş, iubita mea, mi-a şoptit el cu accentul melodios care îmi plăcea atât de mult. Trebuie să fim prudenţi.

Mâinile lui nu ştiau ce era aceea bună-cuviinţă. Nu ascultau de nici o regulă. Alunecară pe sub fusta costumului meu de călărie din catifea rubinie, se strecurară printre straturile jupoanelor din dantelă până când ajunseră să îmi

atingă pielea. Şoapte de iubire, presărate cu expresii irlandeze, îmi umplură urechile în timp ce mă mângâia cu o tandreţe opusă nerăbdării lui crescânde.

Şi-a desfăcut pantalonii şi l-am văzut. Dimensiunea excitării lui m-a speriat. El a observat teama din privirile mele şi mi-a alungat-o cu vorbe de alinare. Bărbăţia lui era caldă, netedă şi tare când a intrat în mine, umplându-mă. Gemetele noastre se amestecau cu umbrele din grajd. Extraordinara plăcere oferită de trupurile noastre împreunate m-a făcut să-mi ies din piele. Îmi treceam degetele prin părul lui şi el îmi săruta sânii cu pasiune. Cu fiecare zvâcnire pătrundea în mine şi mai adânc. Şi mai adânc. Până când...

*

— Elizabeth!

Elizabeth Burke fu trezită brusc din fantezia ei de către glasul exasperat al surorii sale. Ochii ei, care fuseseră descrişi ca fiind de un albastru-porţelan, se fixară asupra femeii care se afla în pragul magazinului ei. Pe chipul acesteia era o încruntătură pe cât de afectivă şi tolerantă pe atât de dezaprobatoare. Lilah, care era cu doi ani mai mică decât Elizabeth, clătină din cap şi scoase un sunet de nemulţumire.

— Iar faci chestia asta, după cât văd.

— Ce anume?

— Nu mai face pe proasta cu mine, Elizabeth, spuse ea, apostrofând-o cu degetul arătător. Visai. Şi erai la cel puţin un milion de mile distanţă.

— Ba nu-i adevărat. Mă gândeam la comanda pe care o completam, spuse Elizabeth, aranjând câteva hârtii pe vitrină pentru a da credibilitate minciunii ei. Obrajii îi erau fierbinţi datorită stânjenelii provocate de faptul că fusese prinsă visând cu ochii deschişi, dar şi îmbujorată datorită fierbinţelii acelei fantezii. Cum se şi temea, sora ei nu putea fi păcălită.

— Roşeşti. Dacă a fost atât de frumos, spune-mi şi mie, zise Lilah, aşezându-se pe unul din scaunele îmbrăcate în catifea, pe care Elizabeth le oferea clienţilor în timp ce aceştia priveau marfa din magazin.

Scaunul avea un spătar din fier forjat alb dantelat. Lilah îşi sprijini mâinile pe el şi se uită în sus la sora ei.

— Hai, spune, sunt numai urechi.

— Eşti nebună. Nu visam la nimic altceva decât la clinchetul casei de înregistrare. Ce părere ai despre sticluţele astea de parfum? Sunt din Germania.

Împinse catalogul peste tejgheaua din sticlă.

Lilah îşi aruncă privirea superficială asupra paginilor lucioase.

— Foarte frumoase.

— Frumoase şi scumpe. Crezi că s-ar vinde?

— Depinde de cât de necredincios a fost clientul.

Lilah avea o părere preconceptă despre căsătorie, cu care Elizabeth nu era de acord.

— Nu toţi bărbaţii care intră aici cumpără un cadou soţiilor pentru a-şi uşura o conştiinţă vinovată.

— Bineînţeles că nu. Unii din ei cumpără pentru amante, spuse Lilah. Uită-te puţin la ei.

Făcu semn spre geamul prin care se vedea holul elegant al hotelului *Cavanaugh*. Acesta era înţesat de lume, în majoritate bărbaţi, care aşteptau fie să plece, fie să îşi rezerve camere. Mai erau şi câteva excepţii în persoana unor oameni de afaceri îmbrăcaţi în binecunoscutele costume de diverse culori închise. Majoritatea purtau serviete din piele şi impermeabile. Păreau să se afle cu toţii într-o cursă contra cronometru şi aveau pe chipuri o expresie similară de nelinişte.

— Se grăbesc să se ducă acasă la micuţa lor soţie, după o săptămână de desfrâu, spuse Lilah, dispreţuitoare.

Era o feministă. După părerea surorii ei mai mari, Lilah era puţin cam exagerată în lupta ei pentru egalitatea între sexe.

— Sunt convinsă că cel puţin jumătate din ei au călcat strâmb cât s-au aflat departe de casă. Nu te simţi norocoasă că sentimentul lor de vinovăţie îţi face vânzare?

— Ce lucru urât poţi să spui. Numai pentru că tu ai ales să nu te măriţi nu înseamnă că nu există căsnicii fericite.

— Poate una la un milion.

— Eu cred că clienţii mei vin să cumpere cadouri pentru soţiile de care le e dor şi la care se întorc bucuroşi.

— Tu crezi şi în poveştile cu zâne. Coboară odată din nori.

În glumă, Lilah se întinse şi o trase de o şuviţă de păr blond.

— Revină în lumea reală.

— Nu pari să descrii lumea asta reală în culori prea atrăgătoare, spuse Elizabeth, dând la o parte mâna lui Lilah şi ştergând o pată de pe vitrină.

— Pentru că nu privesc prin nişte ochelari trandafirii.

— Ce-i rău în puţin romantism?

— Nimic! Sunt sceptică faţă de dragoste, căsătorie şi toate chestiile astea, dar n-am spus nimic rău despre sex.

Elizabeth se înfioră.

— Nici eu. Şi vorbeşte mai încet. S-ar putea să te audă cineva.

— Şi? Eşti singura persoană care nu vorbeşte despre sex în ziua de azi. Nu te simţi singură? o întrebă ea ignorând privirea lui Elizabeth. Sex, sex, sex. Vezi? Nu m-a lovit trăsnetul, nu m-a înghiţit o balenă şi nici nu m-am transformat într-un stâlp de sare. Sunt tot aici.

— Ei bine, eu aş vrea să pleci, mormăi Elizabeth, căci ştia ce avea să urmeze.

Indiferent cum începeau discuţiile lor, se terminau întotdeauna cu una despre viaţa ei amoroasă... sau lipsa uneia.

Deosebirile dintre personalităţile şi modurile lor de a gândi se reflectau în înfăţişare. Semănau foarte mult una cu cealaltă. Amândouă erau blonde, dar părul lui Elizabeth era mai moale şi mai drept decât al surorii sale. Avea trăsături delicate. Ale lui Lilah erau mai voluptuoase. Amândouă aveau ochi albaştri, dar ai lui Elizabeth erau mai limpezi ca apa unui lac, în timp ce ai lui Lilah erau la fel de agitaţi ca Atlanticul.

Elizabeth s-ar fi simţit bine îmbrăcată în stil victorian. Lilah agrea moda ele avangardă. Elizabeth era prudentă şi studioasă. Se gândea foarte mult la consecinţe înainte de a face un pas pe un teren necunoscut. Lilah fusese întotdeauna impetuoasă şi agresivă. De aceea vorbea atât de deschis despre viaţa personală a surorii ei.

— Atâta timp cât lucrezi pe un teren de joacă atât de fertil, de ce nu intri în acţiune?

Elizabeth pretinse că nu înţelege.

— N-ai consultaţii în după-amiaza asta?

Lilah era fizioterapeut.

— Nu înainte de patru şi jumătate şi nu mai schimba subiectul.. Când unul din tipii ăia te fixează cu privirea, spuse ea arătând spre geamurile magazinului, pune mâna pe el. Ce ai de pierdut?

— În primul rând, respectul faţă de mine însămi, spuse Elizabeth, tăios. Eu nu sunt ca tine, Lilah. Pentru mine, sexul nu e un joc, aşa cum spui tu. E dragoste. Implică un angajament.

Lilah dădu ochii peste cap ca pentru a spune „Iar vine predica".

— Dar tu n-ai fost niciodată îndrăgostită, aşa că n-ai de unde să ştii.

Lilah încetă să mai glumească.

— Bine, gata, ştiu că l-ai iubit pe John. O adevărată poveste de dragoste. V-aţi iubit din colegiu. Un pahar cu sifon, două paie. Legătura dintre voi era atât de dulce, încât făcea greaţă. Dar a murit, Lizzie.

Când îi spunea surorii ei pe numele de alintare, însemna că vorbeau serios. Îi luă mâna lui Elizabeth într-ale sale.

— A murit de doi ani. Nu eşti menită să te călugăreşti. De ce trăieşti ca o călugăriţă?

— Nu trăiesc deloc astfel. Am magazinul ăsta. Ştii foarte bine cât timp îmi ocupă. Nu e ca şi cum aş sta acasă plângând şi regretând. Ies în fiecare zi ca să câştig bani pentru copii şi pentru mine. Sunt implicată în activităţile lor.

— Dar activităţile tale? Când nu eşti la lucru şi copiii s-au dus la culcare? Ce face văduva Burke pentru sine?

— Văduva Burke e prea obosită pentru a mai face altceva decât să se culce.

— Singură.

Elizabeth scoase un oftat de îndelungă suferinţă arătând că se săturase de acest subiect. Lilah nu îi acordă atenţie.

— Cât o să te mai mulţumeşti cu fanteziile?

— Nu există nici o fantezie.

Lilah începu să râdă.

— Ştiu eu mai bine. Eşti o romantică înrăită. De când eram mici, îmi înfăşurai prosoape în jurul capului spunând că sunt doamna ta de onoare, iar tu erai prinţesa care îl aştepta pe Făt-Frumos.

— Şi când el a sosit, l-ai azvârlit într-o groapă unde se afla un zmeu care scotea flăcări pe gură, spuse Elizabeth, râzând de acea amintire din copilărie, şi l-ai pus să lupte ca să-şi arate meritele.

— Da, dar când zmeul începea să fie prea periculos pentru prinţ alergam în apărarea lui.

— Asta-i deosebirea dintre noi. Eu întotdeauna am fost convinsă că Făt-Frumos îl va învinge pe zmeu fără nici o problemă.

— Aştepţi cumva un alt prinţ, Lizzie? Îmi pare rău că eu trebuie să-ţi dau vestea, dar el nu există.

— Ştiu foarte bine ca nu există, spuse ea, melancolică.

— Aşa că mulţumeşte-te cu mai puţin. Ca, de exemplu, un tip care îşi pune pantalonii câte un crac odată. Şi şi-i scoate la fel, adăugă Lilah zâmbind ştrengăreşte.

Elizabeth căzu din nou în visul ei. Îngrijitorul grajdului nu şi-i scosese deloc. Fusese prea nerăbdător. Acea nerăbdare era foarte tulburătoare. Inima îi bătu mai tare, ceea ce o făcu să revină la realitate. Visele acelea erotice cu ochii deschişi trebuiau să înceteze. Era ridicol. Dădu vina pentru obsesia aceea legată de sex numai pe sora ei. Dacă Lilah nu ar fi vorbit atât de mult, poate că nu şi-ar fi amintit cât de total lipsea acesta din viaţa ei.

— Păi, nici bărbaţii obişnuiţi nu sunt uşor de găsit, spuse ea. Şi n-am de gând să-l abordez pe vreunul care trece pragul acestui magazin.

— Bine, atunci hai să ne gândim la cineva mai apropiat de casă, spuse Lilah încruntându-se. Ce zici de vecinul tău?

Elizabeth începu să îşi facă de lucru cu o sticlă de *Windex* şi o cârpă.

— Care vecin?

— Câţi bărbaţi necăsătoriţi locuiesc în casa de lângă tine, Elizabeth, întrebă Lilah cu asprime. Tipul cu păr alb şi umeri laţi.

Elizabeth frecă şi mai tare pata de pe sticlă.

— Domnul Randolph?

Râsul lui Lilah era de-a dreptul ştrengăresc.

— Domnul Randolph? o imită ea cu voce piţigăiată. Nu mai face pe nevinovata cu mine. L-ai observat, nu?

Elizabeth puse sticla cu soluţie de curăţat şi cârpa sub tejghea şi, supărată, îşi îndepărtă o şuviţă de păr răzvrătită.

— E singurul bărbat neînsurat din vecinătate.

— Şi atunci de ce nu-l inviţi la cină într-o seară?

– De ce nu-ţi vezi de treaba ta?

— Sau îmbracă ceva scandalos data viitoare când tunzi iarba. Fă plajă fără sutien.

— Lilah, zău aşa! Şi, pe urmă, vara s-a sfârşit. E prea frig pentru plajă.

Lilah spuse atunci făcând cu ochiul:

– Asta va face să ţi se întărească sfârcurile.

— Nu vreau să mai ascult.

— Dacă ţi se pare că ar fi prea mult, apelează la ceva tradiţional. Roagă-l să-ţi repare prăjitorul de pâine.

— Nu e stricat.

— Atunci strică-!! zise Lilah, ridicându-se de pe scaun şi privindu-şi sora nervoasă. Când ştii că te vede, prefă-te puţin neajutorată şi deprimată.

— Tu aşa ai face?

— Bineînţeles că aşa aş face, dar cum am stabilit deja, eu nu sunt tu. N-am fost niciodată domnişoara romantică din fanteziile tale.

Elizabeth îşi impuse voinţă şi se stăpâni.

— Ciudat că tocmai tu râzi de fanteziile mele. N-a fost ideea ta să numesc magazinul *Fantasy*?

— Dar nu râd de fanteziile tale. Fac parte din tine ca şi amprentele digitale. Altfel ţi-aş fi dăruit plăcuţa aceea pentru maşină dacă n-aş fi crezut că ţi se potriveşte?

Pe plăcuţa pe care Lilah i-o dăruise în ziua de Crăciun, scria Fanta C.

Ea fusese şocată de acel dar, însă Lilah o înregistrase la biroul de stat. Ca să nu mai treacă prin neplăcerile pe care i le-ar fi putut provoca încercarea de a o schimba, rămăsese cu ea de cel puţin un an de zile.

— Plăcuţa aia e o sursă permanentă de stânjeneală, îi spuse acum surorii ei. De fiecare dată când cineva se apropie de maşină, sunt sigură că se întreabă ce o fi în mintea asta a mea murdară.

Lilah râse.

— Foarte bine. De ce nu deschizi geamul să-i spui? Sau, mai bine, să-i arăţi.

Râsul lui Lilah era molipsitor. Înainte să îşi dea seama, începu şi Elizabeth să râdă.

— Eşti incorigibilă.

— Aşa e, recunoscu Lilah, fără nici un pic de remuşcare.

— Şi ştiu că nu-mi doreşti decât binele..

— Exact. În curând vei împlini treizeci de ani. N-aş vrea să te trezeşti peste zece ani tot singură. Copiii nu vor mai fi pe lângă tine atunci. Ai putea să aştepţi mult şi bine să găseşti ceva serios. Făt-Frumos n-o să vină să-ţi bată la uşă, Lizzie. N-o să coboare din fanteziiie tale să te ia în braţe. S-ar putea să fii nevoită să iei iniţiativa.

Elizabeth, care ştia că, din nefericire, sora ei avea dreptate, îi evită privirea. Făcând aceasta, zări ziarul de dimineaţă pe care nu apucase încă să îl citească.

— Poate o să mă hotărăsc asupra lui, zise ea arătând fotografia de pe prima pagină.

— Alan Gavanaugh, citi Lilah. Proprietarul hotelului, bănuiesc, nu?

— Da. Va veni aici săptămâna asta în inspecţie. Direcţia hotelului şi toţi chiriaşii au fost alertaţi.

— Arată bine, remarcă Lilah, cu indiferenţă. Dar, hai să fim sincere, e superbogat, superfrumos şi, mai mult ca sigur, superticălos. Un playboy internaţional. Este tot un personaj de vis, Lizzie. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş căuta un partener de pat puţin mai accesibil.

Elizabeth se strâmbă.

— Vrei să pleci de aici înainte să-mi sperii toţi clienţii cu vocabularul ăsta murdar?

— Plecam oricum, spuse Lilah. Altfel întârzii la consultaţia de la ora patru şi jumătate. Te-am pupat, mai spuse ea şi îi făcu cu mâna ieşind aeriană şi trecând printre doi bărbaţi care îi făcură loc.

Le făcu cu ochiul amândurora. Ei se opriră puţin pentru a privi după ea apreciativ şi apoi intrară în magazin.

Unul din ei o rugă pe Elizabeth să împacheteze o brăţară din argint pentru „soţia mea", cum a spus el. Elizabeth căzu pe gânduri, dar imediat se mustră pentru faptul că o lăsase pe Lilah să îi provoace suspiciuni.

Al doilea stătu mai mult până se hotărî să cumpere un coş cu bomboane de ciocolată împachetat în celofan roz şi legat cu o panglică de aceeaşi culoare şi o orhidee. În timp ce calcula, Elizabeth îl cântărea din priviri. Bărbie frumoasă. Mâini frumoase. Dar îşi despărţea părul într-un mod amuzant. Mânecile hainei erau puţin prea lungi. Turul pantalonilor era prea larg.

Dumnezeule mare, îşi spuse ea când respectivul ieşi din magazin. Începuse, oare, să o asculte pe Lilah? Ferească sfântul să urmeze vreodată sfatul surorii ei.

*

Într-o seară când cel mai mult îşi dorea linişte şi pace, ar fi trebuit să-şi dea seama că cerea prea mult. Sosind acasă, găsi un adevărat vacarm.

Fiica ei, Megan, în vârstă de opt ani, şi fiul ei, Matt, de şase ani, se aflau în curtea din spate împreună cu femeia care avea grijă de ei, doamna Alder. Toţi trei erau aproape de isterie. Elizabeth opri motorul, deschise portiera şi o luă la fugă, fiind sigură că luase foc casa.

— Ce este? Ce se întâmplă aici? A păţit cineva ceva?

— Baby! strigă Megan. E sus în copac.

— Am chemat-o de nu ştiu câte ori, dar nu se poate da jos.

— A rămas acolo şi se face întuneric.

— Dă-o jos, mămico. Te rugăm.

— Eu aş fi făcut-o, doamnă Burke, dar n-am putut, spuse doamna Alder, cu răsuflarea tăiată, peste glasurile plângăreţe ale copiilor.

Elizabeth, care îşi închipuise că se întâmplase o nenorocire, răsuflă uşurată când află că toată gălăgia se datora noii pisicuţe, care, într-adevăr, rămăsese captivă în copac, dar nimeni nu tuşea, nu sângera, nu avea nimic rupt şi nimic altceva care să justifice acel plânset.

— Bine, liniştiţi-vă cu toţii, strigă ea, iar când plânsetele se transformară în nişte suspine slabe, adăugă: Faceţi atâta gălăgie pentru nimic.

— Dar e numai o pisicuţă.

— Şi e speriată, l-auzi cum plânge, spuse Matt, căruia buzele începură să îi tremure din nou.

— O s-o dăm pe Baby jos înainte se se întunece, spuse Elizabeth. Doamnă Alder, puteţi să...

— Aş vrea foarte mult să vă ajut, doamnă Burke, dar dacă nu plec chiar în clipa asta, întârzii la slujba de seară şi mai trebuie să trec şi pe acasă.

— Ah, făcu Elizabeth şi privi în sus spre pisicuţă care mioriăia jalnic. Atunci, ar fi mai bine să plecaţi, doamnă Alder. O iau eu de acolo.

— V-aş ajuta dacă aş putea. Îmi pare foarte rău că trebuie să vă las, mai ales că ştiu că...

— Înţeleg. Nu vă faceţi griji. Pe mâine.

Femeia plecă şi Elizabeth privi în urma ei cu regret. O mână de ajutor n-ar fi stricat, chiar dacă ar fi venit din partea unei persoane mai în vârstă.

Văduvia îşi avea dezavantajele ei psihologice şi sociale, dar, uneori, lipsa unui bărbat în apropiere era, de-a dreptul, îngrozitoare. În asemenea momente se înfuria pe John pentru că murise lăsând-o cu răspunderile care derivau din faptul de a avea o familie.

Dar, ca în alte situaţii similare, Elizabeth strânse din dinţi şi abordă problema cu hotărâre. Afurisita de pisică nu părea deloc gata să îşi ia zborul din copac la comandă, ca un pui de canar.

Stătea împreună cu copiii sub copac analizând problema.

— Cum o să te urci acolo, mamă?

— Nu cred că poate, spuse Matt, descurajat, ca răspuns la întrebarea îngrijorată a surorii lui.

— Ba sigur că pot, zise Elizabeth, aruncându-le un zâmbet care se voia încrezător. Lilah şi cu mine obişnuiam să ne urcăm tot timpul în copaci.

— Mătuşa Lilah a spus că erai „o pisică speriată".

— Ei bine, nu sunt aşa deloc. Şi nici n-am fost. Asta demonstrează exact cât de mult ştie mătuşa Lilah, spuse Elizabeth, gândindu-se că mai avea un subiect de discutat cu sora ei data viitoare, când o va vedea.

— Poate ar trebui să chemăm apartamentul pompierilor, sugeră Matt.

— Departament, prostule, îl corectă Megan.

Pentru prima dată, Elizabeth ignoră cuvintele lui Megan şi îi spuse lui Matt cu asprime:

— Matthew, adu-mi scara din garaj. Nu voia să fie considerată o laşă de către copiii ei. Băiatul fugi imediat să facă ce i se ceruse.

— Mai bine m-aş schimba înainte...

— Ah, mămico, te rog, nu, spuse Megan, trăgând-o de mânecă atunci când dădu să se îndrepte spre casă. Când te-a văzut, Baby s-a liniştit imediat. Dacă te duci înăuntru, va începe să plângă din nou şi nu suport. Pur şi simplu, nu pot.

Lacrimi apărură în ochii lui Megan, iar Elizabeth nu rezistă. Şi, în plus, Matt venea gâfâind cu scara.

— Nu-i destul de înaltă, mamă.

— Va trebui să fie, spuse ea dându-şi cu praf pe mâini. Gata, am pornit.

Fixă scara lângă copac, îşi scoase pantofii şi urcă până pe platforma scării, care o duse doar la cîţiva metri de pământ. Întinzându-se pe vârfuri, izbuti să se prindă de craca cea mai de jos. Se agăţă de ea rămânând suspendată pentru o clipă, după care se apropie de trunchi căutând să îşi fixeze piciorul într-o scorbură. Matt ţopăia şi bătea din palme.

— Doamne, mămico, parcă ai fi Rambo.

— *Merçi,* spuse Elizabeth, îmbufnată. Palmele îi erau deja zgâriate. Problema era că Lilah, probabil, s-ar fi căţărat repede şi acum ar fi fost deja jos cu pisica în braţe. Dar aşa, pisicuţa era tot captivă şi Elizabeth mai avea mult de urcat.

— Ţi se vede juponul, observă Megan.

— Îmi pare rău, dar n-am ce să fac, spuse Elizabeth gâfâind în timp ce se chinuia să se urce pe o cracă.

Când reuşi până la urmă, se opri puţin să se odihnească. Pisica reîncepuse să miorlăie.

— Grăbeşte-te, mămico.

— Mă grăbesc, spuse ea nervoasă.

Îşi făcu drum printre crengi, având grijă să nu se uite în jos, căci avea rău de înălţime.

Până la urmă, ajunse la pisică. Vorbindu-i liniştitor, o prinse de burtică şi o luă de pe cracă. Coborârea era ceva îngrozitor acum, mai ales că trebuia să se ajute numai cu o mână. Ajungând la jumătatea drumului fără probleme, strigă spre copii:

— O să-i dau drumul de aici. Va trebui s-o prinzi, Megan. Gata?

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Gata?

— Gata, spuse Megan, neîncrezătoare.

Simţindu-se cea mai rea făptură de pe faţa pământului şi ignorând privirile pline de reproş a le copiilor, Elizabeth dădu drumul pisicuţei. Cu toate lăbuţele desfăcute, pisica ateriză exact la picioarele lui Megan.

Fetiţa se întinse după ea, dar animalul o rupse la fugă speriat. Alergă prin iarbă, prin gardul viu şi se opri chiar între picioarele lui Thad Randolph. Ţipând, copiii alergară după Baby, nebăgând în seamă rugăminţile chinuite ale mamei lor de a rămâne unde erau.

Îşi lipi obrazul de trunchiul copacului şi se resemnă să joace acea farsă până la sfârşit. Ascultă cum copiii îi explicau singurului bărbat neînsurat care locuia lângă ei ce se întâmplase. Glasurile lor tinere răsunau în liniştea după-amiezei târzii.

Din când în când, Elizabeth îl auzea pe domnul Randolph făcând câte un comentariu, ca: „Nu mai spune". „Sunt convins că Baby era înspăimântată". „Nu, bineînţeles că n-a fost vina ta, Matt. Pisicuţele obişnuiesc că se caţere în copaci".

— Şi acum mămica a rămas acolo sus.

Elizabeth gemu şi îşi închise ochii strâns. Se rugase să îşi termine de spus povestea şi să se plictisească la un moment dat. Şi-l închipui mângâindu-i uşor pe cap şi apoi ducându-şi în casă punga cu alimente pe care o ţinea în braţe când pisica i-a trecut printre picioare.

Dar când deschise ochii, Elizabeth văzu printre ramurile copacului că el pusese punga pe capota jeep-ului său Cherokee şi că ţinea pisicuţa în mâinile lui mari. Baby era încolăcită ca un ghem şi, evident, se bucura de atenţia lui.

— Mama voastră a dat pisicuţa jos?

— Îhî. Dar e tot acolo. Mămiiico! urlă Matt prin grădină.

— Nu cred că se mai poate da jos.

Elizabeth fusese întotdeauna mândră de intuiţia de care dădea dovadă Megan, care era deosebită pentru vârsta ei. Dar acum îi venea să o strângă de gât.

— Sunt... sunt în regulă, strigă ea ca răspuns şi puse grăbită un picior încălţat cu ciorap pe următoarea cracă. Lilah o sfătuise să pară neajutorată şi deprimată în faţa vecinului ei celibatar, dar asta era ceva ridicol.

Îl văzu pe Thad Randolph dând pisicuţa lui Megan, dar cu atenţia îndreptată în altă parte. Se uita la copac cu ochii îngustaţi ca şi cum ar fi încercat să o zărească printre crengi. Toţi trei, cu Baby cuibărită în oraţele lui Megan, se apropiară.

— E doar o mămică, spuse Matt cu dispreţ. Nu cred că se pricepe să se caţere în copaci.

— Dar ai spus că parcă ar fi Rambo, sări Megan în apărarea mamei ei.

— S-a urcat, dar nu cred că mai poate să se dea jos, spuse Matt, privindu-l pe Thad, solemn. Ştii cum sunt mămicile.

Grupul ajunsese deja la picioarele copacului.

— Doamnă Burke?

— Bună ziua, domnule Randolph. Ce mai faceţi?

Îşi dădu seama că abia se abţinea să nu zâmbească.

— Bine, mulţumesc. Dar dumneavoastră?

— Bine, zise ea dându-şi la o parte din ochi o şuviţă de păr.

Parcă ar fi stat de vorbă pe deasupra gardului viu din trandafiri care le despărţea proprietăţile.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Cred că mă descurc, mulţumesc. Îmi pare rău că v-au implicat copiii în toată treaba asta.

— Mă bucur să vă ajut. Ea îl văzu încruntându-se.

— Sunteţi sigură că vă descurcaţi?

Ea se uită în jos şi îi veni ameţeală.

— F... foarte sigură.

El păru neîncrezător. Pentru o clipă nu spuse nimic, după care, luând o hotărâre, zise:

— Apucaţi craca aceea – nu, pe cealaltă – cu mâna dreaptă. Aşa. Acum puneţi piciorul stâng... aşa, acolo.

Vocea aceea masculină îi aminti de un tunet îndepărtat şi prietenos. Dându-i indicaţii, o făcu să coboare. Aproape că reuşise când auzi un zgomot de haine rupte.

— Ah!

Se afla pe craca cea mai joasă, gata să pună piciorul pe scară, cînd fu oprită deodată.

— Ce-a fost asta? întrebă Thad.

— Ăăă, cred că s-a agăţat ceva de o cracă.

— Ce anume?

— Una din dantelele alea, îi spuse Matt. Poartă tot felul de porcării din dantelă pe dedesubt.

— Matthew! strigă Elizabeth, îmbujorată. Spera ca vecinul ei să pună roşeaţa pe seama eforturilor inutile, deocamdată, de a-şi desprinde juponul.

— Staţi, lăsaţi-mă pe mine, spuse Thad, urcând cara.

— Pot şi singură.

— Nu, mai bine concentraţi-vă pentru a vă ţine cu ambele mâini. Mă tem că o să cădeţi.

Uitându-se spre pământul care părea să se îndepărteze cu cât se apropia ea mai mult, Elizabeth făcu ce i se spusese şi se ţinu în timp ce vecinul ei celibatar şi necunoscut cu păr alb şi umeri laţi îi dădu la o parte fusta şi îşi îngropa mâinile în metri întregi de pânză şi dantelă, căutînd locul unde se agăţase. Păru să treacă o veşnicie până îl găsi.

— Gata, spuse el, în cele din urmă, am găsit. Pipăi materialul rupt.

— Nu-i decît o ruptură mică. Poate o veţi putea repara.

— Da, poate, spuse Elizabeth, trăgând tivul dantelat al juponului dintre degetele lui. Mulţumesc.

Aşa cum stătea pe scară, faţa lui se afla aproape la acelaşi nivel cu a ei. Elizabeth nu mai fusese niciodată atât de aproape de el. Atât de aproape încât să vadă că ochii îi erau foarte albaştri. Atât de aproape încât să observe că părul lui nu era complet alb, ci sare şi piper, predominant sare. Atât de aproape încât să îi simtă mirosul coloniei, care o făcea să se gândească la şei şi sex. Şi când văzu cum freca între degete o bucăţică ruptă de dantelă, ochii îi luară foc şi gura i se uscă.

— Cu plăcere, spuse el încet, susţinându-i privirea. Tremuraţi, să ştiţi. Lăsaţi-mă să vă ajut să coborâţi.

Atinse pământul şi dădu scara la o parte. După care se întinse şi o prinse de mijloc. Mâinile lui mari se aflau de o parte şi de alta. Ea îi simţea degetele cuprinzându-i mijlocul, aproape întâlnindu-se pe şira spinării.

— Puneţi mâinile pe umerii mei şi aplecaţi-vă în faţă. Fac eu restul.

Elizabeth îl ascultă orbeşte. Când îi atinse umerii cu palmele zgâriate, îi simţi materialul cămăşii extrem de odihnitor. Mâinile ei păreau foarte mici şi feminine. Strângându-i mijlocul uşor, el o ridică de pe cracă, iar ea se lăsă cu toată greutatea făcându-l să îşi piardă echilibrul. O înconjură cu braţele şi, când se dădu cîţiva paşi înapoi clătinându-se, o trase şi pe ea.

Pieptul lui era tare ca un zid. De fapt, tot trupul îi era aşa. O făcea să se simtă uşoară şi fragilă. Îi veni ameţeală.

Prostii. Avea încă ameţeală din cauza înălţimii, atâta tot. Dar de ce nu simţea pământul sub picioare?

Pentru că nu-l atingea, de aceea. O ţinea în braţe lipită de el. Încet, încet, o lăsă jos până când picioarele ei atinseră iarba rece. Sânii i se lipiră de pieptul

lui. Pentru o fracţiune de secundă, locul de împreunare a coapselor ei simţi fermoarul pantalonilor lui.

O străbătu un val de căldură.

— E în regulă acum? întrebă el.

Departe de a fi în regulă, ea încuviinţă.

El îşi luă mâinile de pe mijlocul ei, iar ea făcu imediat un pas înapoi pentru a pune distanţă între ei. Când riscă şi îşi ridică privirea, văzu oglindindu-se în ochii lui o femeie îmbujorată din cauza excitării.

Rămase uluită dându-şi seama deodată că femeia aceea era chiar ea.

2

— Doamne, mămioo, ce ochi ciudaţi ai.

Glăsciorul piţigăiat al lui Matt o trezi din vraja de moment. Nervoasă, îşi duse mâna la baza gâtului, unde inima îi bătea nebuneşte.

— Ăăă... bănuiesc că urcatul în copac a fost mai îngrozitor decât mi-am imaginat. Ce face Baby?

— Mult mai bine, spuse Megan, care ţinea pisicuţa la piept. Toarce.

Elizabeth cunoştea sentimentul acela. Şi ea torcea. Zbârnâia. Fremăta. Nici ea nu ştia prea bine. Nu se mai simţise aşa de când... Trecuse atâta vreme de când nu se mai simţise atât de ameţită, încât nici nu îşi mai amintea. Adevărul era că trecuse foarte multă vreme de când nu mai fusese atinsă de un bărbat.

Evită să îşi mai privească vecinul până când nu mai avu încotro şi trebui să îi susţină privirea. În lumina amurgului, ochii lui păreau de un albastru pătrunzător sub sprâncenele dese, care rămăseseră închise la culoare în ciuda părului încărunţit.

Elizabeth înghiţi cu greu:

— Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să cobor din copac, domnule Randolph.

El zâmbi şi ea observă că avea nişte dinţi foarte frumoşi. Egali şi albi.

— Cu plăcere. Dar vă rog să-mi spuneţi Thad.

Se văzu din nou oglindită în pchii lui. Părul îi era dezordonat, încadrându-i chipul cu şuviţe pale. Bluza îi era îngrozitor de murdară şi avea o pată de noroi pe bărbie. Arăta oribil şi se făcuse de râs. Fără îndoială că le va povesti bucuros prietenilor despre văduva nebună care locuia în spatele casei lui. Când va ajunge la partea despre jupon şi la vorbele lui Matt, va zâmbi, dând de înţeles că povestea era şi mai interesantă de acolo, dar discreţia îl împiedica să spună tot.

— Haideţi, copii, spuse ea repede ca o guvernantă englezoaică. Se întunecă. E timpul să intrăm în casă. Matt, du, te rog, scara înapoi în garaj.

— De ce trebuie s-o duc eu? scânci el. Eu am adus-o. S-o ducă Megan înapoi.

— Eu am grijă de Baby, protestă fetiţa.

— E rândul meu să am grijă de Baby. Crezi că-i numai pisicuţa ta, dar nu e.

— Eu am întrebat dacă putem s-o ţinem.

— Da, dar e şi a mea.

— Mai mult a mea.

— Ba nu! E a amândurora, nu-i aşa, mămico?

Elizabeth se obişnuise cu astfel de ciondăneli şi de obicei le punea capăt, dar, în seara aceea, nu mai avea pic de răbdare.

— Vreţi să încetaţi cu prostiile şi să faceţi ce v-am spus?

Ca şi cum faptul că fusese surprinsă în copac nu ar fi fost de ajuns, acum copiii se găsiseră să se poarte extrem de urât în faţa vecinului.

— Înainte să intraţi în casă, aş vrea să vă arăt ceva.

Toţi trei se întoarseră la auzul vocii lui Thad Randolph.

— În garajul meu, spuse el zâmbindu-i lui Elizabeth. Copiilor le va plăcea foarte mult.

— Căţeii? întrebă Megan în şoaptă. S-au născut?

— Noaptea trecută. Patru.

— Ah, mămico, putem să mergem să-i vedem?

Elizabeth nu mai avea ce să spună. Aprecia gestul conciliant al lui Thad, dar îi displăcea faptul că se amesteca într-o discuţie de familie. Nici nu putea să nu-i lase pe copii să vadă căţeii. Nici măcar mamele nu puteau fi atât de crude.

— Puteţi să mergeţi să-i vedeţi după ce duceţi scara înapoi în garaj.

Aşa. Nu se predase necondiţionat.

Matt o zbughi spre garaj trăgând scara după el şi, incredibil, Megan se duse cu el şi îi deschise uşa.

— Nu te superi, nu?

Elizabeth se întoarse spre Thad.

— Bineînţeles că nu. Mi-au spus că ai un setter care aşteaptă să facă pui.

Până atunci nu îşi dăduse seama cât de înalt era. Creştetul capului ei nu îi ajungea nici până la bărbie.

— Sper numai să nu o deranjeze pe proaspăta mămică.

— Penny este cel mai docil câine pe care l-am avut vreodată. Şi îţi adoră copiii.

Elizabeth îşi înconjură mijlocul cu braţele, într-un gest nervos inconştient.

— Nu te deranjează, nu? Am impresia că tot timpul sunt în curtea dumitale. Le-am spus mereu să nu mai vină, dar...

— Nu mă deranjează absolut deloc. De fapt, chiar îmi place să-i văd jucându-se.

Ea îşi puse în minte o mulţime de întrebări atunci – avea, oare, şi el copii? Dacă nu, de ce? Dacă da, stăteau la fosta soţie? Exista, oare, o fostă soţie? Sau era şi el văduv?

Chiar dacă ar fi avut ocazia de a-şi satisface curiozitatea punând astfel de întrebări personale, nu ar fi făcut-o. Dar nici nu a avut ocazia, căci Matt şi Megan se întoarseră imediat, în fugă, gâfâind, cu ochii strălucitori şi obrajii roşii.

— Am dus-o pe Baby în casă să nu cumva să sperie căţeii, spuse Megan.

— Haideţi.

Thad porni în direcţia garajului său. Toate casele din jur fuseseră construite în anii treizeci. Devenise o modă cu vreo zece ani în urmă ca familiile tinere să le cumpere şi să le renoveze, aşa cum făcuseră şi John cu Elizabeth Burke. Copiii alergară înainte, ascunzându-se pe după copacii de pe proprietate.

— Aveţi grijă să nu atingeţi căţeii, strigă Elizabeth în urma lor. Şi să veniţi repede înapoi.

— Nu vii şi dumneata? întrebă Thad, oprindu-se.

— Eu... ăăă... trebuie să vin şi eu? se bîlbîi ea. Adică, vrei să vin şi eu?

— Sigur. Haide. Cine poate rezista să nu vadă nişte căţeluşi?

Şi care femeie putea rezista ochilor lui? se întrebă Elizabeth.

El îi întinse mână, dar ea nu i-o luă. Merse, totuşi, lângă el, din când în când dându-şi pe spate câteva şuviţe de păr care-i scăpau din coc.

Întreaga scenă devenise bizară. Nu îşi pusese pantofii, astfel încât era încă desculţă, numai în ciorapi. Iarba era umedă şi rece. Prima chiciură fusese cu o săptămână în urmă şi frunzele începuseră să cadă. Din când în când mai călca pe câte una strivind-o sub talpă. Soarele dispăruse repede dincolo de linia orizontului. Curţile vecine erau cufundate în umbre violete. Ea se simţea obligată să facă o oarecare conversaţie, dar era greu să găsească un subiect comun. Descoperi totuşi ceva.

— Îmi place culoarea în care ai vopsit scândurile casei.

— Mulţumesc. Mi-a luat foarte mult timp până am terminat.

— Sunt foarte multe scânduri.

— Şi mie nu-mi place să vopsesc.

— Din fericire, casa fusese deja refăcută când ai cumpărat-o.

Locuia acolo de vreo şase luni. Ea nu îşi amintea deloc când se mutase.

— Altfel n-aş fi cumpărat-o.

Ajunseseră la uşa din spate a garajului pe care el o deschise lăsând-o să o ia înainte. Intră trecând pe lângă el, iar tivul fustei se frecă de picioarele lui. Materialul se lipi de material, ca un val care nu vrea să se mai despartă de ţărm.

În garaj era întuneric, deoarece uşa cea mare care dădea spre stradă şi alee era închisă. Numai un bec slab ardea deasupra unui culcuş pe care Thad îl făcuse pentru setterul său irlandez şi puii lui. Înăuntru mirosea a aer închis. În mod inexplicabil, îi amintea lui Elizabeth de grajdul din visul ei.

În ciuda instrucţiunilor ei de a nu atinge căţeii de teamă că mamei s-ar fi putut să nu-i facă plăcere, copiii tăbărâseră peste grămada de pături vechi, mângâind-o şi pe mamă, şi pe pui. Elizabeth se temea că, în exaltarea lor, Megan şi Matt să nu strivească vreun căţel. Le spuse din nou să fie atenţi.

— Nu păţesc nimic, zise Thad, atingându-i cotul pentru a o face să înainteze.

— Putem să luăm unul în braţe, mămico? Te rooog, făcu Megan.

— Nu ştiu, zise ea nesigură.

Căţeaua părea destul de blândă, dar mamele puteau fi uneori extrem de protectoare.

— Nu cred că Penny se va supăra. Dacă sunteţi foarte atenţi, spuse Thad.

Fiecare dintre copii luă încet câte un căţel în braţe şi începură să scoată tot soiul de exclamaţii de uimire. Elizabeth se trezi făcând şi ea acelaşi lucru. Thad avusese dreptate. Cine putea rezista unui căţeluş?

— Sunt drăguţi, nu-i aşa? şopti ea îngenunchind pentru a-i vedea mai de aproape.

Setterul irlandez, Penny, se bucura de toată acea atenţie şi nu părea deloc supărat de prezenţa copiilor.

— Vrei să ţii unul?

Elizabeth se uită la Thad peste maldărul de pături unde se afla noua familie. Stătea într-un genunchi, celălalt fiind ridicat şi îndoit. Acel unic bec care ardea îi arunca jumătate de faţă în umbră şi îi lumina câteva şuviţe de păr, îndeosebi pe cele argintii. Avea un chip de om înstărit, dar frumos şi puternic. Faţa lui spunea că este un bărbat foarte integru şi foarte ferm. Nu ar fi provocat o luptă, dar nici nu ar fi întors celălalt obraz.

Trăsăturile lui purtau amprenta durerii. Şi arătau sensibilitate. Şi senzualitate. Mai ales în jurul gurii care avea o formă frumoasă şi care era încadrată de două cute verticale. Restul făpturii lui era cît se poate de masculin.

Elizabeth simţi o greutate în piept. Gura i se uscă. În semn de răspuns la întrebarea lui, încuviinţă. Foarte încet, el luă un căţel în mâna lui mare şi îl desprinse de mamela căţelei. Micuţul protestă scoţînd un chiţăit arţăgos care îi

făcu pe toţi să izbucnească în râs. Thad puse ghemotocul moale şi cald în mâinile lui Elizabeth, care îl duse lângă obraz şi îl frecă de pielea ei.

– Este... e un el, nu-i aşa?

Thad încuviinţă chicotind.

— Aşa cred. Trei băieţi şi o fată.

— Poţi să-ţi dai seama dacă te uiţi la burtica lor, spuse Matt, încântat de superioritatea cunoştinţelor sale. Băieţii au penisuri.

— Ah, ce porcărie! se cutremură Megan, care îl ridică pe al ei deasupra capului pentru a-l examina.

Încântată că ea avea fetiţa, continuă să o ţină cu blândeţe.

Elizabeth îşi drese glasul. Simţea privirea zâmbitoare a lui Thad aţintită asupra ei.

— E atât de moale, murmură ea ţinând căţelul tot lângă obraz.

— Îţi plac, mămico? o întrebă Matt.

— Bineînţeles. Sunt atât de frumoşi.

— Putem să luăm şi noi unul?

— Matthew!

Oare nu îşi învăţase copilul bunele maniere aşa cum trebuia?

— Te rog!

— Putem, mămico? i se alătură şi Megan.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că o avem pe Baby. Nu mai avem nevoie şi de alte animale.

— O să avem grijă de el, pe cuvânt.

— Am spus nu.

— Dar, mămico...

— Matt, interveni Thad, căţeii sânt daţi deja....

— Toţi? întrebă băiatul cu tristeţe în glas.

— Da. Îmi pare rău, prietene.

— Nu-i nimic, mormăi Matt, cu capul plecat.

Thad îşi strecură un deget sub bărbia lui şi i-o ridică.

— Poate că până data viitoare când Penny va face alţi pui, o vom convinge pe mama voastră să ia unul, da?

Chipul băiatului se lumină.

— Da! spuse el şi îi dădu mamei lui căţelul pe care îl ţinea. O să-i spun lui Tim că a trebuit întâi să văd căţeii şi data viitoare când Penny o să aibă pui, o să iau şi eu unul.

Abia aştepta să îi povestească totul celui mai bun prieten al său.

— Aşteaptă-mă şi pe mine, spuse Megan, care puse căţeluşa lângă mama ei şi fugiră apoi amândoi spre uşa garajului.

— Aveţi grijă la maşini când traversaţi, strigă Elizabeth. Şi să fiţi acasă peste cinci minute, pentru că e ora cinei.

— Bine, mămico.

Uşa se trânti în urma lor.

Elizabeth se uită la Thad şi zâmbi neputincioasă.

— Unde am greşit, oare?

El râse când o văzu atât de tristă.

— N-ai greşit deloc. Sunt nişte copii minunaţi. Doar plini de energie.

Continuând să zâmbească, o mângâie pe Penny pe cap şi aceasta îi linse, recunoscătoare, dosul palmei.

Uşa trântită avusese efectul unui tunet, lăsând o linişte apăsătoare în urmă. Garajul păru deodată un loc privat şi intim. Nemişcarea aceea o făcu pe Elizabeth să se simtă stânjenită. Cu excepţia câtorva cuvinte schimbate de la distanţă, abia dacă îl cunoştea pe omul acela. Faptul că era singură cu el era neliniştitor.

— Ar trebui să mă duc acasă să pregătesc cina, spuse ea şi, aplecându-se uşor, puse căţelul lângă mama lui.

Acesta adulmecă şi găsi un loc unde se putea hrăni.

Când Elizabeth îşi retrase mâinile, Thad o luă prin surprindere întinzându-se peste căţea şi pui pentru a i le lua într-ale sale. Îi întoarse palmele spre lumină.

— Ce-ai păţit la mâini?

Şocul atingerii lui o lăsă aproape fără grai.

— Copacul. M-am zgâriat căţărându-mă, izbuti ea să îngaime până la urmă.

— Cum ajungi acasă, spală-te cu un săpun dezinfectant şi unge-le cu ceva.

— Aşa o să fac.

El zâmbi după aceea ironizându-se:

— Cine oi fi eu să dau sfaturi de prim ajutor unei mame a doi copii?

Zâmbi şi ea, dar îşi desprinse mâinile, sperând să nu fi părut prea grăbită. Dar era. Abia se putea stăpâni să nu-şi încrucişeze braţele peste piept ascunzându-şi mâinile la subsuori, ca şi cum s-ar fi ruşinat de ele pentru că făcuseră ceva îngrozitor. O mâncau şi nu numai datorită zgârieturilor.

El se ridică odată cu ea şi se îndreptară amândoi spre uşă.

— N-am ştiut că ai motocicletă, observă ea, încântată că i se ivise ocazia să întrerupă tăcerea.

O motocicletă era parcată într-o jumătate a garajului dublu.

— Da, am cumpărat-o când m-am întors din Vietnam, dar nu prea am timp să merg cu ea, o fac mai mult în weekend-uri, dar îmi place foarte mult.

Vietnam? Fusese oare soldat?

— Nu prea pari tipul care să meargă pe motocicletă.

El se opri cu mâna pe clanţă.

– Tipul? Doar nu eşti una din acele persoane ultraconservatoare care consideră că toţi cei care încalecă pe o motocicletă sunt degeneraţi, nu?

— Bineînţeles că nu.

— Foarte bine. Poate o să facem o plimbare cu motocicleta odată. Dacă vrei.

— Ah, nu cred, spuse ea repede, uitându-se ciudat la motocicletă. Nu cred că mi-ar plăcea să stau călare. Pe o motocicletă.

A fost destul timp şi spaţiu între cele două propoziţii pentru ca nedumerirea să se citească în privirea lui. Pentru o clipă i-o susţinu pe a ei.

— Nu poţi să ştii până nu încerci.

Îi studie chipul căutând să îi ghicească intenţia şi hotărî în sinea ei că, dacă acele cuvinte aveau un dublu înţeles, era mai bine să-l ignore.

— Copiii mă caută, probabil, spuse ea jenată.

El îi deschise uşa, iar ea ieşi în aerul serii care devenise răcoros. Dar îi plăcea răceala aceea. O ajuta să îşi limpezească mintea. Se cuprinse cu braţele pentru a-şi ţine de cald şi, de asemenea, pentru ca el să nu îi vadă sfârcurile, care se întăriseră sub bluză. Dacă le-ar fi văzut, ar fi crezut că...

— Îmi plac toate porcăriile alea din dantelă pe care le porţi pe dedesubt.

— Poftim? zise ea, oprindu-se brusc şi răsucindu-se.

El îi zâmbi dezarmant.

— Eu nu cred că sunt porcării. Îl citam doar pe Matt, spuse el apoi, cântărind-o în acea manieră arogantă, posesivă şi masculină pe care Adam o folosise prima oară în Grădina Raiului şi pe care nici o lege nu avea să o interzică vreodată. Hainele unisex nu-mi plac. Îmi face plăcere să mă uit la o femeie care se îmbracă feminin.

— Mulţumesc.

— Porţi întotdeauna lucruri moi? o întrebă el arătând spre bluza şi sfârcurile care se zăreau împungând-o.

Ea îşi umezi buzele.

— Îmi place să port lucruri feminine. Şi, în plus, e bine şi pentru munca mea.

— Exact, vinzi şi lenjerie în magazinul tău, nu-i aşa?

Văzând cât era de surprinsă, el îi explică:

— Într-o zi când eram în *Cavanaugh*, te-am zărit prin vitrina lui *Fantasy*.

— Ah.

Prima ei reacţie a fost de uimire faţă de faptul că el ştia de ocupaţia ei. A doua a fost să se întrebe ce căutase, oare, la hotelul Cavanaugh. Şi a treia, să se certe pe sine pentru că era atât de naivă.

O mulţime de afaceri discrete se făceau între pereţii camerelor în fiecare zi. De ce altceva să treacă un bărbat atrăgător, ca Thad Randolph, prin holul hotelului *Cavanaugh*, în miezul zilei? Şi trebuia să o fi făcut în miezul zilei, pentru că ea nu ţinea deschis până târziu. Restaurantele hotelului erau bune, dar existau altele în oraş la fel de bune şi chiar mai puţin costisitoare pentru o masă de prânz. Sigur că se dusese la hotel pentru a-şi satisface un alt apetit.

— Înainte să ştiu numele magazinului, m-am tot întrebat ce semnificaţie putea să aibă plăcuţa maşinii.

— Ideea surorii mele, îi spuse Elizabeth absentă.

Oare femeia cu care se întâlnise la Cavanaugh fusese angajată pentru după-amiază? Sau era vreo femeie obişnuită îndrăgostită de omul nepotrivit? Sau vreuna care căuta să uite astfel de tensiunea muncii?

Ce o interesa pe ea? Supărată din cauza acelei curiozităţi, spuse:

— Data viitoare când mai ai drum prin hotel, intră şi prin magazin.

— Mulţumesc. O voi face. S-ar putea chiar să şi cumpăr ceva. Marfa părea... interesantă.

Să fi fost o umbră sau privirea lui s-a îndreptat din nou asupra sânilor ei?

— Bine, mulţumesc încă o dată pentru că m-ai ajutat mai devreme.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Din nou, cuvintele lui îi trimiseră un val de căldură prin trup. De aceea, îi spuse cu răceală:

— Noapte bună, domnule Randolph.

– Noapte bună, Elizabeth.

Intenţionat îi folosise numele mic, după ce ea evitase să îl folosească pe al lui. Dând brusc din cap, ea se îndepărtă repede intrând în propria-i curte. Îşi recuperă pantofii de lângă copac, dar nu se opri să şi-i pună, ci intră repede în casă pe uşa din spate. Abia când aceasta se închise în urma ei, îşi permise să răsufle uşurată. Pauza, însă, nu dură mult, căci îi auzi pe copii intrând pe uşa din faţă.

— Mămico?

— Aici, spuse ea lăsând pantofii să cadă şi ducându-se repede la frigider.

Din fericire, doamna Alder nu uitase să scoată o jumătate de kilogram de carne tocată din congelator. Era dezgheţată.

— Ce avem la cină? întrebă Megan când intră pe uşa care despărţea bucătăria de restul casei.

— Hamburger.

— Pot să aprind eu grătarul de data asta? întrebă Matt.

— Nu, în seara asta voi prăji carnea.

— Ah, mămico, dar e atât de bună când o pregăteşti afară.

— Nu în seara asta.

— De ce?

Dumnezeule! Se săturase de întrebarea aceea.

— Pentru că eu sunt mama şi eu hotărăsc. Acum duceţi-vă la spălat şi pe urmă veniţi să pregătiţi masa.

Ei se îndepărtară, mormăind în legătură cu faptul că era atât de nedreaptă. Îi lăsa gura apă la gândul să gătească pe cărbuni carnea, dar nu avea intenţia să iasă în seara aceea. Toată vara fusese conştientă de prezenţa lui Thad Randolph pe veranda lui închisă, unde se uita la televizor până seara târziu. De fiecare dată când era nevoită să iasă, stătea la îndoială. Să-l salute, aşa cum făcea cu toţi ceilalţi vecini? Să-i facă uşor cu mâna? Faptul că nu ştia niciodată ce să facă o enerva la culme.

În caz că nu o văzuse, nu voia să-l facă să creadă că încerca să îi atragă atenţia. Dar dacă o văzuse, nu voia ca el să ştie că ea ştia. Astfel că întotdeauna i se păruse mai prudent să îl ignore.

Comportarea ei era copilărească în cel mai bun caz şi nepoliticoasă, în cel mai rău, dar o văduvă trebuia să aibă mare grijă de reputaţia ei.

Cu riscul de a părea neprietenoasă, Elizabeth fusese inabordabilă pentru sexul opus, de la moartea soţului ei, cu doi ani în urmă.

Îi făcuse cu mâna lui John în dimineaţa aceea, când ieşise pe uşa din spate, fără să bănuiască măcar că era ultima oară când îl mai vedea în viaţă. De fapt, Megan îi distrăsese atenţia, amintindu-şi că îi trebuia nişte aţă şi o farfurioară de carton pentru şcoală. Elizabeth nici nu observase ce cămaşă şi ce cravată îşi pusese în ziua aceea. Îşi dăduse seama că avea părul prea lung, abia când se dusese la morgă pentru a-i recunoaşte cadavrul care fusese scos dintre fiarele maşinii. I-au trebuit zile întregi pentru a-şi aminti ultima discuţie intimă. Ultimul lor sărut. Ultima dată când făcuseră dragoste.

Ceea ce avea să ţină minte întotdeauna erau zâmbetul şi râsul lui, bunătatea şi blândeţea lui, tandreţea cu care făcea dragoste şi visele pe care le avea pentru viitorul lor. Fusese un om extraordinar care îi dăruise doi copii frumoşi şi foarte multă fericire. Moartea lui îi lăsase un gol în suflet care nu avea să se mai umple niciodată.

Rana aceea o supăra în această seară mai mult ca oricând. De aceea, când se duse să îi învelească pe Megan şi pe Matt, îi îmbrăţişa atât de tare, încât ei deveniră stânjeniţi de emoţia ei şi se eliberară..

Îmbrăţişarea aceea pasionată reprezenta mai mult decât dragostea ei faţă de copii. Arăta nevoia ei disperată de contact uman, de intimitate de orice fel. Simţea nevoia să primească dragostea şi afecţiunea cuiva. Dragostea şi afecţiunea unei persoane mature. Ale unui bărbat. Uneori, trupul şi sufletul îi erau atât de înfometate, încât avea impresia că va muri.

După ce stinse luminile în toată casa, intră în dormitorul ei şi aprinse veioza de pe podea. Aceasta se afla lângă patul ei într-un suport de alamă şi

avea un abajur de sticlă în formă de nufăr. Refăcuse dormitorul la câteva luni după moartea lui John, pentru că îi evoca prea multe amintiri dureroase.

Acum era aranjat exact după placul ei, dar nu găsea nici o bucurie. O cameră frumoasă trebuia împărţită cu cineva. Budoarul ei era ca o mănăstire. Lilah avea dreptate. Nu era deloc distractiv să duci o viaţă de călugăriţă dacă nu erai aşa ceva. Nu era deloc plăcut să te culci singură în fiecare seară. Tânjea după bucuria de a avea un trup fierbinte lângă ea.

Dar ce putea face o văduvă decentă, cu doi copii care aveau nevoie de îndrumarea ei morală? Nimic. Contrar sfatului lui Lilah, nu se putea duce să agaţe un bărbat doar pentru a-şi potoli dorinţele trupeşti. Nu era ca şi cum ar fi luat o aspirină pentru a scăpa de febră.

Graţie ideilor lui Lilah, mintea i-o luase razna în ziua aceea. Se purtase ca o proastă în faţa lui Thad... domnul Randolph... în seara aceea. El probabil că râdea acum de cât de fâstâcită fusese când o salvase din copac.

Supărată din cauza fapţului că se purtase ca o puştoaică prostuţă în faţa unor umeri laţi şi a unor ochi albaştri care rivalizau cu ai lui Paul Newman, stinse lumina şi se băgă în pat. Dar nu putu rezista tentaţiei de a se uita printre lamelele jaluzelei ca să vadă dacă la el lumina mai era aprinsă...

Da. Îl văzu prin geamul care înconjura veranda. Stătea tolănit într-un fotoliu şi se uita la ecranul argintiu al televizorului. Era singur. Se întrebă dacă îşi alesese singurătatea din proprie voinţă sau o ura la fel de mult ca ea.

*

— Şi pe urmă ce s-a întîmplat?

— Pe urmă el s-a întins şi a dat-o jos.

— Domnul Randolph?

— Îhî. I-a pus mâinile... aici.

— Dar asta a fost după ce s-a rupt juponul.

— Ah, da, am uitat de asta.

— I s-a rupt juponul? Peste asta ai sărit.

— Bună dimineaţa.

Trei capete se întoarseră când se auzi vocea somnoroasă a lui Elizabeth. Legându-şi cordonul capotului, care depăşise cu mult vârsta pensiei, ea îi aruncă lui Lilah o privire ucigătoare şi se îndreptă spre cafetieră.

— De ce nu m-ai trezit? întrebă ea, amestecând *Sweet'n Low* în cafeaua fără zahăr.

— Pentru că se pare că aveai mare nevoie de odihnă, spuse Lilah zâmbind felin şi muşcând dintr-o bucăţică de costiţă.

— Văd că deja aţi luat micul dejun.

Pe masa rotundă din bucătărie se aflau trei farfurii murdare.

— Am făcut nişte clătite pentru copii. Vrei şi tu?

— Nu, se răsti Elizabeth.

În mod normal, ar fi fost bucuroasă că Lilah trecuse pe acolo să pregătească micul dejun pentru Megan şi Matt, aşa încât ea să poată dormi mai mult. Sâmbăta ţinea magazinul deschis de la prânz până la cinci. Era singura dimineaţă a săptămânii când nu se trezea la şase şi jumătate.

— Duceţi-vă la treburile voastre, le spuse ea copiilor cu asprime. Faceţi paturile şi puneţi lucrurile murdare în coşul de rufe.

— Pe urmă pot să ies la joacă?

— Da.

Zâmbind pentru prima oară în ziua aceea, Elizabeth îl bătu uşor peste şezut pe Matt când trecu pe lângă ea şi pe Megan o îmbrăţişă scurt.

— Drăguţi copii, remarcă Lilah când rămaseră singure.

— Şi vorbăreţi. Mai ales când e cineva care să-i tragă de limbă.

— Dar nu i-am tras de limbă, spuse Lilah, pe bună dreptate. Doar am întrebat ce e nou şi ei mi-au spus.

Îşi propti coatele pe masă şi se aplecă puţin înainte.

— Chiar te-a salvat domnul Randolph din copac, aseară?

Nu avea nici un rost să nege.

— Da.

— Grozav! exclamă Lilah bătând din palme.

— N-a fost cine ştie ce. Deloc atât de melodramatic cum faci tu să pară.

— Tocmai ajunsesem la partea cea mai interesantă când ai apărut tu. Ce-i cu juponul rupt?

— Nimic. Mi s-a agăţat într-o cracă.

— Şi el l-a desprins? întrebă ea zâmbind de-a dreptul lasciv.

— Da, dar a fost o experienţă umilitoare. M-am simţit teribil de prost.

— Cum arată? Ce-a spus?

— Las-o baltă, Lilah. Este... prea bătrân.

— Bătrân?

— Ei bine, şi tu ai observat că are părul alb. E prea bătrân pentru mine.

Lilah se încruntă.

— Cât de alb? Cât de bătrân?

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat, spuse ea, arţăgoasă.

— Hmm, oricum e un început. Cel puţin i-ai atras atenţia.

— N-am făcut-o intenţionat.

— Rezultatul e acelaşi.

— Bagă-ţi odată în cap că nu există nici un „rezultat".

— Nu mai striga la mine, Elizabeth. Mă interesează numai binele tău.

— Să nu te mai intereseze.

Lilah se rezemă de spătarul scaunului oftând exasperată.

— Dumnezeule! Eşti morocănoasă ca un urs bătrân în dimineaţa asta. Ştii ce cred eu? Că ai fi mult mai bine dispusă dacă şi-ar petrece mai mult timp desprinzându-ţi juponul..

— Lilah, zise Elizabeth pe un ton mustrător.

Lilah, însă, era netulburată.

— Uite, citeşte asta până spăl eu vasele, spuse ea, azvârlindu-i o revistă, după care se apucă să strângă masa.

Era o publicaţie lunară foarte cunoscută care se bucura de atenţia multor cititoare.

— Pagina zece.

Elizabeth o răsfoi până la pagina respectivă. După ce citi titlul, îşi ridică privirea spre sora ei, care, intenţionat, o ignoră.

Până când Elizabeth termină de citit articolul acela lung, Lilah pusese toate vasele în maşina de spălat. După aceea reveni la masă. Cele două surori se priviră.

— Ei bine? spuse Lilah, în sfârşit.

— Ei bine?

— Ce părere ai de ideea asta?

— Doar nu vorbeşti serios? Te aştepţi ca eu să pun pe hârtie toate fanteziile mele spre a fi publicate?

— Exact.

— Eşti nebună.

— Ba sunt sănătoasă. Şi tu eşti la fel. La fel şi fanteziile tale. Numai că sunt gata să pariez că sunt mult mai detaliate şi mai romantice decât multe altele. Ce găseşti rău în a le scrie şi a le trimite editorului care vrea să adune mai multe la un loc?

— Ce găsesc rău? strigă Elizabeth. Faptul că am doi copii.

— Doar n-or să cumpere un exemplar, nu?

— Nu face pe deşteapta, Lilah. Ideea ta e absurdă. Nu m-aş simţi bine să fac aşa ceva. Sunt mamă. Văduvă.

— Dar nu eşti deloc o bătrânică, ba dimpotrivă, eşti o femeie tânără şi atrăgătoare căreia soţul i-a murit prematur. Scrie acolo că vor povestiri de la femei „obişnuite". Te încadrezi. Singurul lucru care nu-i obişnuit la tine este viaţa ta amoroasă, care lipseşte cu desăvârşire. Dar, adăugă ea repede, văzând că Elizabeth tocmai voia să zică ceva, ăsta poate fi un avantaj. Faptul că lipseşte ar putea face ca fanteziile tale să fie senzaţionale.

Elizabeth îşi dădu ochii peste cap.

— Nu pot s-o fac. Habar n am de unde ţi-a venit o asemenea idee.

— Uite, spuse Lilah punând mâna pe masă, tu scrii fanteziile, oricâte vrei, şi eu mă ocup de restul. Le voi trimite sub un pseudonim ca să rămâi anonimă.

O să fac totul în afară de încasarea banilor pe care editorul îi va expedia când manuscrisele îţi vor fi acceptate.

— Bani?

— N-ai citit paragraful respectiv?

— N-am ajuns până acolo.

— Uite, spuse Lilah arătându-i partea de text cu pricina. Vor plăti două sute cincizeci de dolari pentru fiecare fantezie aleasă, indiferent cât e de scurtă sau lungă, dacă e veche sau contemporană, la persoana întâi sau altfel.

Fără să vrea, Elizabeth deveni interesată.

Cheltuise aproape toţi banii din asigurarea pe viaţă a lui John şi economiile lor pentru a deschide magazinul. Încă de la început, *Fantasy*, care era plasat în holul aglomerat al hotelului *Cavanaugh*, adusese profit, dar nu cine ştie ce. Nu era săracă, dar nu îşi putea permite extravaganţe. Pe măsură ce copiii creşteau, deveneau şi mai costisitori. Se întreba adesea de unde avea să facă rost de bani pentru a-i trimite la colegiu.

Pe de altă parte, părea ruşinos să câştige bani din scrierea celor mai secrete fantezii ale ei.

— Nu sunt scriitoare.

— De unde ştii? Ai încercat vreodată? Întotdeauna ai avut note bune la engleză. Şi, în plus, din câte am înţeles, nouăzeci şi nouă la sută din scriere e imaginaţie, şi din asta ai destulă, Lizzie, spuse Lilah înflăcărându-se. Este ceva pentru care te-ai pregătit toată viaţa. Nimeni nu visează mai mult ca tine. Ar fi timpul să faci din pierderea asta de timp ceva profitabil.

— Nu pot.

— De ce? Va rărnâne micul nostru secret, ca pe vremea când lipeam papucii bunicii cu clei de podeaua dulapului.

— Dacă-mi aduc aminte bine, asta tot ideea ta a fost. Şi eu am fost muştruluită pentru că te-am lăsat s-o faci.

— Distracţia a meritat toată muştruluiala, spuse Lilah dând din umeri.

Elizabeth oftă ştiind că Lilah nu se mulţumea niciodată cu un refuz.

— Nici n-aş avea timp să stau să scriu.

— Dar ce altceva faci noaptea?

Avea dreptate şi Elizabeth trebui să recunoască. Se ridică de la masă şi luă cafetiera de pe dulap.

— M-aş simţi prost ştiind că toată lumea îmi citeşte fanteziile.

— Foarte bine! Asta înseamnă că sunt tari. Exact asta şi vor. Vezi? „*Explicite, dar cu gust*", citi ea din revistă. Adică să fie bune şi murdare, dar nu de prost gust.

— Cred că ţi-a scăpat ceva.

— Bine, ai de gând s-o faci sau nu?

— Nu. Dacă-ţi place chiar atât de mult ideea, de ce n-o faci tu?

— Pentru că n-am creativitatea ta. Când jucam „dă-impresia", tu erai cea care făcea scenariile. Eu doar jucam rolurile.

Se simţea cedând. Ar fi fost un mod în care îşi putea alina frustrarea sexuală. O provocare de care avea nevoie. Ceva de făcut care era al ei şi numai al ei. Nu ceva ce făcea pentru copii sau pentru magazin, ci pentru ea, femeia. Avea atât de puţine preocupări pentru sine.

— Eu ştiu, Lilah, spuse ea, nepregătită să cedeze complet. Pare atât de... atât de...

Vocea i se frânse când zări ceva dincolo de curtea ei. Thad Randolph îşi făcea de lucru cu nişte cherestea pentru a construi ceea ce părea a fi un ţarc. Probabil pentru căţei. Matt îl ajuta ţinându-i cuiele. Megan, care stătea într-un leagăn vechi pe care fostul proprietar al casei lui Thad îl agăţase de craca unui stejar, dădea indicaţii, cu Baby moţăind în poală.

Ceea ce îi atrase, însă, atenţia lui Elizabeth, era bărbatul. Cămaşa îi era descheiată lăsând să se vadă un piept zdravăn şi un stomac plat. Smocuri de păr închis la culoare şi ondulat se vedeau în locuri strategice. Muşchii supli ai braţelor şi umerilor se contractau şi se relaxau de fiecare dată când se mişca. O şuviţă de păr umed de sudoare îi căzuse în ochi. Râse de ceva ce spusese Matt şi, când o făcu, îşi dădu capul pe spate arătând un gât puternic şi bronzat. Când se ridică şi îşi scutură blugii de rumeguş, Elizabeth nu putu să nu observe că îi stăteau lipiţi de coapse.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Lilah ridicându-se şi venind lângă ea, pentru a se uita pe fereastra de deasupra chiuvetei.

Elizabeth îşi auzi sora gemând. Pentru câteva clipe îl priviră pe Thad Randolph, până când acesta ridică toată construcţia pe umăr şi o duse în garaj. Matt şi Megan îl urmară ţopăind.

Elizabeth se întoarse cu spatele la sora ei şi îşi făcu de lucru turnându-şi încă o ceaşcă de cafea.

— Bătrân, hm? făcu Lilah, melancolică.

— Ţi-am spus că nu mi-am dat seama de vârstă.

— Lizzie, bărbaţii care arată aşa nu îmbătrânesc, ci se coc. Arătând aşa, ce naiba mai contează că are cincizeci de ani? Sau o sută cincizeci?

— Pentru mine nu are nici o importanţă. Ceea ce pare să-ţi scape.

— Ce culoare au ochii?

— Albaştri.

Un albastru sclipitor, strălucitor ca de safir.

— Şi cu ce se ocupă?

— Este proprietarul unei companii care fabrică ciment, parcă. Aşa mi-a spus unul din vecini, după ce s-a mutat. Scrie pe jeep numele companiei.

Lilah pocni din degete.

— *Randolph Concrete*[1]*.* Sigur. Camionetele lui se văd pe toate şantierele de construcţii din oraş. Trebuie să aibă mulţi bani.

— Mama ne-a spus întotdeauna că e vulgar să discuţi despre situaţia financiară a cuiva.

Lilah încetase de multă vreme să se mai gândească la ce anume considera mama lor vulgar. Se uita nestingherită pe geam sperând să îl mai zărească.

— L-ai văzut cum mânuia unealta?

Elizabeth întoarse capul repede şi Lilah chicoti.

— Te-am prins! Eu mă gândeam la ciocan. Tu la ce te gândeai?

— Ceea ce crezi tu e complet greşit, spuse Elizabeth cu asprime.

— Şi ce-ar fi adică?

— Că s-ar înfiripa o poveste de dragoste peste curţile noastre. E un bărbat cumsecade şi are răbdare cu copiii.

— O adevărată calitate, dacă stăm să ne gândim la „vârsta lui înaintată", spuse Lilah cu sarcasm. Nu îl deranjează în timpul somnului de după-amiază?

Elizabeth îi aruncă o privire fioroasă.

– Ca să fiu sinceră, îi sunt recunoscătoare pentru timpul pe care şi-l petrece îndeosebi cu Matt. Băiatul are nevoie de influenţa unui bărbat. Dar totul se opreşte aici, Lilah. N-aş putea să mă simt niciodată atrasă de un bărbat ca domnul Randolph.

— Ţi-ai verificat pulsul în ultima vreme? Dacă nu te atrage, înseamnă că eşti moartă.

Elizabeth oftă.

— Nu e genul meu. E prea... viguros. Prea solid...

— Hmm, făcu Lilah, plesnind din buze.

Elizabeth făcu un efort extraordinar pentru a ignora şi acest lucru.

— Nu mi-ar plăcea niciodată genul ăsta „pălărie tare".

— Pun pariu că nu numai pălăria lui e tare, spuse Lilah, zâmbind strengăreşte.

— Ah! N-ai vrea să te duci să te bălăceşti în mocirlă? Sunt convinsă că mintea ta s-ar bucura într-un asemenea mediu, spuse Elizabeth, dar Lilah râse. Şi uită de povestea cu scrisul fanteziilor pentru a fi publicate. Nici măcar n-am nici o fantezie!

3

Cifrele începură să îi apară din nou neclare în faţa ochilor. Nerăbdătoare,

1. Betonul Randolph(engl.)

Elizabeth lăsă jos stiloul şi renunţă să se mai concentreze asupra situaţiei financiare a magazinului. Era luni dimineaţă şi magazinul nu se deschisese decât de o jumătate de oră. Până atunci nu avusese nici un client. Se mai ocupa puţin de contabilitate în aşteptarea domnului Adam Cavanaugh. Fusese înştiinţată că va trece prin hotel mai târziu, în cursul zilei.

Dar, de fiecare dată când încerca să se concentreze asupra coloanelor cu profituri şi pierderi din faţa ei, mintea începea să îi rătăcească. Îşi amintea mereu de discuţia avută cu Lilah sâmbătă dimineaţă. Sora ei îi sădise sământa în terenul fertil al creierului, unde se dezvoltase, în ciuda faptului că îşi dorise să moară.

Nici dacă un anchetator i-ar fi vârât în unghii aşchii de bambus, Elizabeth nu ar fi acceptat să pună pe hârtie fantezia cu grajdul sâmbătă seara târziu, în intimitatea dormitorului ei. Se jucase cu acea idee ispititoare toată seara, în timpul cinei de la *McDonald* şi al vizionării filmului de Walt Disney cu care îşi tratase copiii în seara aceea. Ştiind că exista şansa să îl vadă pe Thad Randolph, nu voise să se aventureze pe afară. Îi lăsase afară şi pe copii cât mai mult posibil şi fusese dezamăgită văzând că jeep-ul lui nu era pe alee când ei veniseră în casă, în cele din urmă.

Ieşirea a meritat efortul. Copiilor le-a plăcut foarte mult filmul şi o sărutaseră pe rând, drept mulţumire, când le-a urat noapte bună. Dar, ca de obicei, s-a dus la ea în dormitor apoi, s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat, singură.

Atunci a luat un carneţel cu spirală din sertarul noptierei şi a început să exprime în cuvinte imaginile pe care mintea ei le zugrăvea în permanenţă. Se pierdu în acel efort. Cuvintele păreau să apară pe hârtie fără voia ei. Curgeau liber din peniţă, de parcă aceasta ar fi fost bagheta magică din povestea pe care tocmai o văzuse.

Descrierile personajelor, hainelor, peisajelor, toate veneau cu foarte mare uşurinţă pentru că le vedea foarte clar. Erau, însă, unele cuvinte pe care îi venea greu să le scrie. Cuvinte pe care nu avea niciodată ocazia să le rostească. De exemplu, denumirile părţilor anatomice sau cuvintele cu conotaţii clar sexuale. Dar le scrise, totuşi. Când puse punct după ultima propoziţie, trupul îi era scăldat în sudoare şi inima îi bătea nebuneşte.

Puse stiloul deoparte şi reciti ce scrisese. După cel din urmă cuvânt, azvârlii pătura, rupse paginile din carneţel şi le distruse în baie.

Fantezia ei păruse o tâmpenie. Lilah era nebună şi ea era la fel pentru că o ascultase. Agitată, se întoarse în pat şi stinse veioza. Încercă să adoarmă, închizând ochii strâns încât o apucă durerea de cap. Răsucindu-se când pe o parte, când pe alta, încercă să se convingă de faptul că ceea ce scrisese era atât de prost încât nu putea fi citit. Dar nu era adevărat. Rupsese paginile tocmai pentru că totul fusese foarte bun.

Trăise douăzeci şi nouă de ani şi habar nu avusese ce minte murdară avea!

Fantasy era închis duminica. În după-amiaza acelei zile dusese copiii la un picnic în parcul municipal, pentru a le oferi o ocupaţie şi pentru a-i ţine departe de casă. Când au plecat, Thad era afară şi tundea tufele.

— Poate să vină şi Thad la picnic? întrebase Matt, când ea îl împinse în maşină.

— Thad e ocupat.

— Poate că n-ar fi ocupat dacă l-am ruga să vină la picnic.

— N-o să-l rugăm.

— Dar avem destulă mâncare.

— Poate să mănânce şi dintr-a mea, se oferi Megan.

Elizabeth se urcă la volan şi porni repede maşina pentru a pune capăt discuţiei. Picnicul fusese foarte plăcut. Dar, în timp ce copiii se jucau, Elizabeth stătu pe o bancă analizând ceea ce scrisese noaptea trecută. Se gândi la schimbări şi la moduri de a îmbunătăţi textul. După aceea, însă, îşi aminti că nu mai exista şi, deci, era un subiect închis. Se sili să uite.

Venise ziua de luni. Avea de lucru. Proprietarul hotelului putea să apară dintr-o clipă în alta. Şi ea încă nu uitase visul erotic pe care îl încredinţase hârtiei. O preocupau fantezia şi vecinul ei problematic.

Deşi el reprezenta problema, nu era deloc, problematic. Nu putea să dea vina pe el pentru orice. Ca vecin, era perfect. Ar fi putut fi un burlac scandalagiu care să cheme tot timpul femei pe acasă. Ar fi putut organiza orgii care să dureze nopţi la rând, nelăsând-o să doarmă. Ar fi putut să strâmbe din nas din cauza zgomotului pe care îl făceau copiii când se jucau în curte. Motocicleta părea puţin nepotrivită. Bănuia că nu este un înger, dar cel puţin nu era nevoită să aibă de-a face cu un destrăbălat.

Bineînţeles că ar fi putut fi puţin mai modest şi să-şi fi încheiat cămaşa când lucra în curte. Pe de altă parte, însă, ar fi putut să nu poarte nici o cămaşă. Dacă n-ar fi avut cămaşa când s-a întîmplat incidentul cu Baby? Dacă braţele şi bicepşii lui ar fi fost goi când i-a înconjurat mijlocul cu mâinile lui puternice? Dacă ar fi trebuit să îi atingă umerii goi, să se lipească de pieptul lui lat şi păros şi de stomacul plat? Dacă...

— Doamnă Burke?

Elizabeth tresări de parcă ar fi fost împuşcată şi văzu un grup de persoane lângă uşa magazinului, în interior. O priveau nedumeriţi şi se întrebă de câte ori îi rostise numele acel bărbat, înainte ca ea să îl audă.

— Da? spuse ea, stânjenită.

— Bună ziua. Sunt Adam Cavanaugh.

Bărbatul acela brunet şi cu ochii negri care înainta pe covorul pluşat, cu mâna întinsă, era superb. Îmbrăcat impecabil într-un costum cu dunguliţe

subţiri din trei piese, izbutea totuşi să arate ca un pirat din Caraibe. Acea flacără neastâmpărată se afla în zâmbetul lui, larg, alb şi prietenos şi în ochii de culoarea cafelei, care sclipeau amuzaţi, de parcă ar fi ştiut că o prinsese în timpul unui vis neruşinat. Îi strânse mâna cu fermitate.

— Domnule Cavanaugh, ce plăcere sa va cunosc personal, spuse ea felicitându-se pentru faptul că nu se bâlbâise, ceea ce, date fiind împrejurările, era, într-adevăr, ceva.

— Valabil şi pentru mine, spuse el, dându-i drumul mâinii şi rotindu-şi privirile prin magazin.

Întorcându-se spre cei din anturajul său, care roiau în jur plini de respect, încuviinţă cu o vizibilă satisfacţie.

— Fotografiile pe care le-am văzut nu au fost corecte faţă de *Fantasy*, spuse el, revenind cu privirea asupra lui Elizabeth. Îmi place foarte mult.

— Vă mulţumesc.

— De unde v-a venit ideea?

Ea dădu din umeri.

— Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile frumoase, feminine. Când m-am hotărât să cumpăr un magazin, asta am vrut să vând. Am încercat să găsesc un loc potrivit pentru un astfel de magazin, de unde bărbaţii să cumpere ceva pentru... doamnele lor. Pe vremea aceea, hotelul *Cavanaugh* abia se construia, spuse ea zâmbind. Părea locul cel mai potrivit.

— Foarte interesant.

— Mă bucur că şi dumneavoastră aţi văzut acelaşi potenţial ca şi mine, şi aţi acceptat propunerea pe care v-am făcut-o.

— De fapt, nu pot spune că eu v-am aprobat ideea. Am manageri care se ocupă de închirierea spaţiului. Cu toate acestea, sunt încântat că au decis în favoarea dumneavoastră.

Era îngrozită de naivitatea de care dădea dovadă. Adam Cavanaugh era mult prea important pentru a se ocupa personal de fiecare chiriaş. Simţi că roşeşte.

— Sunt sigur că înfăţişarea dumneavoastră face să vă crească vânzările, doamnă Burke.

Cavanaugh îi studie chipul şi pieptănătura. Cocul era destul de larg şi desfăcut, dând impresia că fusese răvăşit. Poate de mâinile mângâietoare ale unui bărbat.

— Arătaţi foarte bine.

Elizabeth se încălzi sub privirea lui.

— Am făcut puţin ceai, spuse ea sperând să îi distragă atenţia îndreptându-i-o asupra unui ceainic de argint şi a unui serviciu de porţelan ce se afla pe o masă rotundă acoperită cu o faţă de masă din dantelă. Vreţi să gustaţi din bomboanele de ciocolată pe care le vând?

— Renunţ la ceai, dar la bomboane în nici un caz, spuse el cu un zâmbet sclipitor, aproape copilăresc.

Adam Cavanaugb nu era numai un bărbat foarte frumos, dar era şi plăcut. A stat de vorbă cu Elizabeth în timp ce însoţitorii lui au băut ceai şi au mâncat bomboane de ciocolată în valoare de aproape cincizeci de dolari. Părea să îi intereseze cu adevărat. Când ea a pomenit de copii, el i-a pus o mulţime de întrebări şi a fost foarte atent la răspunsuri. Nu era de mirare că avea atâta succes. Ştia să asculte şi îl făcea pe interlocutor să aibă impresia că ceea ce spunea era important, interesant şi captivant.

Îi luă din nou mâna şi i-o ţinu într-ale sale.

— Voi rămâne în oraş câteva săptămâni, spuse el. Ne putem întâlni între patru ochi?

— Bineînţeles, răspunse Elizabeth cu mai multa siguranţă decât simţea.

Atingerea lui era a unui bărbat obişnuit să atingă femeile în mod frecvent, care ştia cum să o facă şi căruia îi plăcea să o facă.

— Atunci, abia aştept.

Îi mai reţinu mâna câteva clipe înainte de a-şi lua rămas bun şi de a porni spre uşă. Se opri brusc la vederea femeii care se afla în prag. Aceasta purta o pereche de colanţi negri din piele, vârâţi în cizme înalte până la genunchi. Un şal lung cu multe franjuri era aruncat peste un pulover negru pe gât. Cercei de aur în formă de toarte îi atârnau la urechi aproape atingându-i umerii.

Era Lilah. Lui Elizabeth îi tresări inima când văzu neastâmpărul din privirea surorii sale. Lilah era atât de imprevizibilă, încât niciodată nu puteai şti ce avea să facă sau să spună.

— Bună, Adam, spuse ea aruncându-i lui Cavanaugh un zâmbet îndrăzneţ şi uluitor.

La auzul acelui ton familiar, cîţiva din însoţitorii lui păliră.

— Te-am recunoscut după fotografia din ziar.

Deşi ar fi trebuit să îşi îngrijească vocabularul, sarcina de a face prezentăriie îi reveni lui Elizabeth.

— Domnule Cavanaugh, ea este sora mea, Lilah Mason.

— Încântat, domnişoară Mason.

Lilah stătea sprijinită cu umărul de tocul uşii, într-o poziţie relaxată care se potrivea foarte bine cu tonul leneş şi privirea pe jumătate înceţoşată.

— Încântat să faci ce?

Unul dintre însoţitorii lui Cavanaugh îşi drese glasul. Un altul gemu. Din spatele lui Adam, Elizabeth o privea ameninţător, dar Lilah era netulburată.

— Dacă tocmai plecai, nu mă lăsa să te reţin.

— Nici nu doresc, spuse Cavanaugh, după care se întoarse spre Elizabeth, o salută scurt din cap şi trecu pe lângă Lilah care continua să stea cu indolenţă rezemată de tocul uşii.

Toţi ceilalţi din anturaj îşi urmară repede stăpânul furios.

— Lilah, cum ai putut? şuieră Elizabeth, imediat după plecarea lor.

Lilah începu să râdă:

— Linişteşte-te, Elizabeth. L-ar făcut să-ţi mănânce din palmă. Am urmărit totul prin vitrină. M-am purtat atât de urât ca, în comparaţie cu mine, tu să pari un înger. De fapt, ţi-am făcut chiar o mare favoare.

— Ei bine, nu-mi mai face! M-am simţit teribil de jenată. Mama şi tata ar fi îngroziţi.

Lilah îşi înfăşură şalul ca un matador.

— Mă-ndoiesc. Ştiu foarte bine că sunt oaia neagră. Pot să iau această ultimă bomboană? Credeam că nemâncaţii ăia n-or să mai lase nici una.

Vârî bomboana în gură şi începu să mestece hotărâtă.

Elizabeth îşi frecă fruntea.

— Mă doare capul!

Lilah o compătimi.

— Cum a mers înainte să-mi fac eu apariţia? Părea că bine, din locul unde am stat.

— E fermecător.

— Şi eu mi-aş permite să fiu fermecătoare, dacă aş avea milioanele lui.

Elizabeth ignoră aluzia.

— Nu mă aşteptam să fie atât de sincer şi de prietenos. Credeam că o să fie mai rece şi mai strict în legătură cu afacerile. Stânjenitor.

— Să fim sincere, Lizzie, e ca o minge de biliard, dar e numai prefăcătorie. Nu-ţi dai seama? Bucură-te de farmecul lui, dar nu te îndrăgosti.

— Mi-a plăcut.

— E şi normal să-ţi placă.

— M-a rugat să ne întâlnim între patru ochi, curând.

— Zău? zise Lilah, sorbind din ceaşca de ceai, după care se strâmbă şi o puse înapoi pe masă.

— Nu mai spune „Zău?" pe tonul ăsta. Va fi o întâlnire de afaceri.

Lilah o privi cu scepticism.

— Strict de afaceri.

— Sunt convinsă, spuse ea pe un ton care lăsa de înţeles că nu credea nici măcar o clipă.

— Nu pricep de ce îl bănuieşti atât de mult.

— Să-ţi spun de ce. E superb, asta-i foarte adevărat. Dar n-am niciodată încredere în bărbaţii care arată astfel. Pur şi simplu, n-am încredere în ei. Trebuie să fie un vierme într-un măr atât de frumos.

Elizabeth se săturase de acest subiect. Probabil că Adam Cavanaugh nu îi va mai vorbi niciodată. Ba poate îi anula şi contractul de închiriere datorită comportamentului lui Lilah.

— De fapt, ce cauţi aici? Nu ai pacienţi azi? Şi asta-i cea mai recentă costumaţie a fizioterapeuţilor?

— Depinde de felul terapiei, spuse ea râzând zgomotos. Nu-ţi place costumul? întrebă Lilah, făcând o piruetă, şi Elizabeth trebui să admită că sora ei arăta extraordinar. De fapt, port chestia asta pentru unul dintre pacienţii mei. E paraplegic în urma unui accident de motocicletă. E convins că lumea are prejudecăţi cu privire la motociclişti, inclusiv eu. Aşa că m-am gândil să-i arăt ce spirit liber sunt.

Elizabeth îşi aminti de discuţia avută cu Thad în legătură cu motocicletele şi încălecatul pe ele.

Lilah o readuse la realitate.

— Ai scris vreo fantezie pentru mine?

— Nu.

Imediat, Lilah îşi dădu seama că minţea, dar înainte să poată întreba ceva, îşi făcu apariţia un client, care privi în jur stingherit. Elizabeth recunoştea simptomele. Nu se simţea bine într-un mediu atât de feminin, exact ca o femeie care ar intra într-o fierărie pentru a căuta un anume şurub. Avea aceeaşi expresie rătăcită.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? îl întrebă ea.

— Caut ceva pentru soţia mea. Un cadou de aniversare.

— Am o gamă foarte largă de parfumuri în sticluţe de cristal. Doriţi să le vedeţi?

Lilah intră în acţiune. Îşi aşează şalul mai bine şi porni spre uşă unduindu-se. Când trecu pe lângă bărbatul cel nervos, burtos şi cu chelie, îi şopti:

— Renunţă la sticluţele de parfum. Dacă vrei ceva pe care să nu se aşeze praful, cumpără jartiera roşie din satin...

*

—.... la carnaval sâmbătă seara.

Ultimele cuvinte din monologul nesfârşit al lui Matt străpunse durerea de cap a lui Elizabeth şi amintirea tulburătoare a întâlnirii cu Adam Cavanaugh. Furculiţa se opri la jumătatea drumului între friptură şi gură.

— Carnaval?

— *Festivalul Toamnei* de la şcoală, mămico, îi explică Megan cu răbdare.

Semăna mult cu John. Lui îi plăceau foarte mult amănuntele. Era întotdeauna bine organizat, punctual şi stăpân pe sine. În timp ce Elizabeth era total distrată, fiica el nu uita niciodată nimic.

— Ah, da, sigur, *Festivalul Toamnei*.

Îşi aminti că lipise pe uşa frigiderului o astfel de notă cu vreo săptămână în urmă. Uitându-se acum, văzu hârtia mâzgălită şi cu şase fantome desenate pe ea.

— Sâmbăta asta?

— De la şapte la nouă şi jumătate, o informă Megan. Şi vrem să stăm tot timpul, nu-i aşa, Matt?

— Da. Tombola n-o să fie înainte de nouă şi un sfert şi până atunci nu putem pleca. La fel a spus şi Thad.

— Thad? Ce amestec are el în toate astea?

— L-am invitat să meargă cu noi.

Elizabeth trânti furculiţa în farfurie.

— Nu vorbeşti serios, sper? îl întrebă ea pe Matt când fu din nou în stare să vorbească.

Matt o privi prudent şi încuviinţă încet din cap.

— Astăzi după-amiază.

— Şi el ce-a spus?

Îi era groază să audă răspunsul.

— A zis că bineînţeles.

Elizabeth strânse din buze pentru a nu rosti înjurăturile care îi veneau în minte.

— Matt, cum ai putut să faci una ca asta fără să vorbeşti mai întâi cu mine? Nu-mi vine să cred că ai făcut-o.

— Ea a zis că pot.

— Cine a spus că poţi?

— Învăţătoarea mea, domnişoara Blanchard. Trebuie să vină ambii părinţi la festival. Toţi ceilalţi copii au o mămică şi un tătic. Din moment ce eu n-am un tătic, am întrebat-o dacă aş putea să invit pe altcineva şi ea a zis că pot, spuse el şi buza de jos începu să îi tremure. Dar tu n-o să-l laşi pe Thad să vină cu noi. N-o să ne laşi să ne distrăm. Eşti rea! Eşti cea mai rea mamă din lume.

Băieţelul fugi de la masă plângând, răsturnându-şi paharul cu lapte. Elizabeth îl lăsă să plece şi îşi propti capul în mâini. Privi deprimată laptele vărsat pe masă, care începu apoi să picure pe gresie, dar tot nu se mişcă.

Îi fusese foarte greu lui Matt când începuse să se ducă la grădiniţă şi îşi dăduse seama că majoritatea copiilor aveau un tată în viaţă, chiar dacă acesta era divorţat de mama lor şi locuia într-o altă casă. Matt era foarte mic când murise John, aşa că nu îşi amintea cum era să aibă un tată. Elizabeth îşi petrecuse ore întregi explicându-i moartea lui John. Dar pentru un copil de cinci ani era de neînţeles conceptul de tată decedat, cu atât mai puţin ceva cu care să se consoleze.

— Mamă, tot laptele curge pe podea. Vrei să curăţ eu?

Elizabeth îşi ridică privirea şi mângâie părul drept, de culoarea grâului al lui Megan.

— Nu, scumpa mea. O să curăţ eu. Dar îţi mulţumesc că te-ai oferit.

— Eu i-am spus lui Matt că ar trebui să te întrebe mai întâi pe tine.

— O să vorbesc cu el când o să se mai liniştească.

— Îi dai voie lui Thad să vină cu noi?

Tonul rugător al fiicei ei o izbi pe Elizabeth. Orice fetiţă simţea nevoia unui tată şi Megan suferea mult pentru că nu avea unul.

— Bineînţeles că poate veni, se auzi ea spunând şi se sili să zâmbească.

După ce termină de strâns vasele, plecă în căutarea fiului ei, pe care îl găsi întins în pat şi cu ursuleţul Pooh în braţe. Pe obraji i se vedeau urmele sărate ale lacrimilor uscate. Elizabeth se aşeză pe marginea patului şi se aplecă să îl sărute pe frunte.

— Îmi pare rău că am strigat la tine.

El nu spuse nimic, dar îţi înghiţi un suspin.

— Am fost doar foarte surprinsă, spuse ea apoi şi îi explică motivul pentru care ar fi trebuit să fie consultată înainte de a face invitaţia. Dar cred că, de data asta, nu-i nimic..

Ochii i se luminară imediat.

— Poate să vină?

— Dacă vrea.

— Mamă, e grozav!

Da, grozav, îşi spuse Elizabeth. După ce se culcară copiii, ea se gândi că, poate, Thad era la fel de lipsit de entuziasm faţă de carnaval cum era ea faţă de perspectiva de a-l avea alături. Poate că acceptase invitaţia din milă faţă de copiii ei care nu aveau tată. Nu ar fi trebuit, oare, să îi ofere ocazia de a se retrage frumos?

Îşi scoase şorţul, îşi dădu cu ruj şi traversă curţile întunecate. El stătea în fotoliu pe veranda din spate. În timpul weekend-ului o închisese pe toată pentru iarnă. În lumina televizorului văzu alături o tavă cu rămăşiţele cinei. O friptură şi o bere.

Nu se uita la televizor, ci pe o revistă. Se întrebă dacă era cumva o revistă pentru bărbaţi, plină cu fotografii ale unor femei goale. Dacă era aşa, nu ar fi fost momentul potrivit pentru vizita ei. Dar ajunsese până acolo şi voia să termine totul cât mai repede, aşa că nu ar fi vrut să se oprească. Nu a observat-o până când nu a bătut în uşă. Întoarse capul şi privirea lui o străpunse ca un laser.

Se ridică din fotoliu şi închise televizorul înainte să îi deschidă. Pusese revista pe fotoliu, aşa încât Elizabeth nu putu să vadă coperta.

— Bună, spuse ea, stânjenită.

— Bună. Intră.

— Nu, de fapt, nu stau decât un minut, i-am lăsat pe copii dormind.

Nu avea de gând să intre în casa lui singură. Dacă o vedea vreun vecin? Oamenii, fiind aşa cum sunt, s-ar fi grăbit să tragă unele concluzii greşite şi zvonul s-ar fi răspândit ca focul.

El trecu pragul atunci şi închise uşa în urmă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Adică, sper că nu.

Vorbea fără noimă şi îşi dădu seama că el trebuia să o creadă o proastă. Din câte îşi amintea, nu vorbise niciodată coerent cu acest om. Nu avea nici un motiv să fie atât de nervoasă. Nu era decât un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu... dar atât de bărbat.

— Matt mi-a spus că te-a invitat la *Festivalul Toamnei* de la şcoală, spuse ea repede.

— Aşa este.

— Şi mergi?

— I-am spus că da.

— Ştiu, Aşa mi-a zis şi el, dar n-aş vrea să te simţi obligat numai pentru că te-a rugat el.

El o studie o clipă.

— Nu vrei să vin, nu-i aşa?

— Nu! Adică, da. Vreau să spun..

Trase adânc aer în piept.

— Nu mă supăr dacă vrei, într-adevăr, să mergi la ceva atât de... Este un carnaval de şcoală elementară. Vor fi mii de copii care vor alerga ca nişte indieni sălbatici şi părinţi înnebuniţi care vor umbla după ei. Va fi gălăgie, vânzoleală... şi..., se întrerupse ea făcând un gest de neputinţă. Nu cred că ţi-ar plăcea.

— Pentru că sunt un bătrân celibatar convins.

La naiba! Acum l-am jignit, îşi spuse ea când el îi întoarse spatele pornind spre jeep-ul parcat pe alee.

— N-am vrut să spun asta, domnule... Thad. Am vrut doar să-ţi ofer ocazia să refuzi dacă doreşti. M-aş descurca eu cu Matt şi te-aş scuti de efortul de a-i spune.

El deschisese uşa din spate a jeep-ului şi scotea o cutie uriaşă dinăuntru. O ridică pe umeri şi se înapoie în curte. Neştiind ce altceva să facă, îl urmă. El puse cutia jos.

— N-am avut niciodată copii, dar nu sunt chiar atât de bătrân încât să nu-mi mai amintesc cum e să fii copil, Elizabeth.

Când îi rosti numele, ea simţi ceva ciudat în stomac. Ca şi cum degetele lui ar fi mângâiat-o acolo.

— N-am vrut să insinuez că...

— Ba chiar îmi amintesc şi de câteva carnavaluri şi cât de emoţionat eram în ajunul lor. Am avut, însă, destul noroc să-i am pe mama şi pe tata cu mine.

Elizabeth se rezemă de cel măi apropiat copac şi oftă.

— Mă faci să mă simt la fel de vinovată ca şi Matt. L-am certat când mi-a spus că te-a invitat. Am fost îngrozită. Nu voiam să te simţi obligat. Mi-a spus că sunt cea mai rea mamă din lume.

Thad râse uşor.

— Nu-mi vine să cred că eşti aşa. Nu mă simt obligat să merg la carnaval. Ba chiar o să-mi facă mare plăcere. Şi nici n-am vrut să te fac să te simţi vinovată. În regulă? Acum ce zici, terminăm cu scuzele? De fapt, aş vrea să încheiem subiectul definitiv. Spune-mi ce părere ai despre asta.

Îngenunche şi deschise cutia. Elizabeth îngenunche şi ea şi se uită la fotografia de pe o latură a cutiei.

— Un hamac! Ce frumos.

— Crezi?

— Da. Întotdeauna mi-am dorit unul. Exact ca ăsta.

După fotografie, hamacul era din iută albă şi în părţi atârnau franjuri lungi.

— Şi eu mi-am dorit unul dintotdeauna. M-am gândit să-l agăţ între aceşti doi copaci, spuse el arătându-i locul.

— Ah, da, şi vara-ar fi excelent să..., spuse ea dar se opri brusc.

— Să ce? întrebă el încet urmărindu-i chipul, iar când ea refuză să-i răspundă, el spuse: Să te întinzi în el?"

— Nu pentru asta există hamacuri?

— Ba da. Te rog să te întinzi în el când vrei.

— Mulţumesc.

— Dar n-o vei face, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea repede, uluită de intuiţia lui.

— Probabil că nu.

— De ce nu?

— N-aş vrea să profit de amabilitatea ta.

El scutură din cap.

— Nu. Nu-i vorba de asta. Nu vrei să te întinzi în hamacul meu, de teamă ca vecinii să nu înceapă să bârfească în legătură cu noi. Ar putea crede că te întinzi şi în patul meu.

Simţi un gol în stomac.

— Nu au absolut nici un motiv să bârfească.

— Şi tu al grijă al naibii de bine ca lucrurile să rămână aşa.

— Mă condamni?

— Să te condamn? zise el încruntându-se. „Condamnat" nu e cuvântul potrivit. Dar cred că e o prostie să faci tot ce-ţi stă în putinţă să mă eviţi.

Nu avu ce să spună, aşa că tăcu. O prinsese şi, dacă ar fi negat, ar fi părut şi mai proastă.

— Înţeleg de ce faci asta, spuse el încet. Trebuie să-ţi aperi reputaţia. Oamenii aşteaptă să vadă dacă o să aluneci, dacă o să devii o mamă iresponsabilă, dacă vei face ceva scandalos.

— E aproape un clişeu, că tinerele văduve sunt...

— Înfometate după sex, spuse el direct, iar eu sunt celibatar, ceea ce face din mine un suspect. Aşa încât dacă ai veni la mine în casă pentru ceva la fel de nevinovat ca pentru a împrumuta o ceaşcă de zahăr, s-ar auzi pe urmă că am făcut-o repede pe masa din bucătărie, spuse el râzând scurt. Chestiile rapide îşi au rostul lor, dar niciodată nu mi-au plăcut. E ca şi cum ai bea în grabă o sticlă de vin bun. Nu-l bei de sete, ci pentru plăcerea pe care ţi-o provoacă gustul, adăugă el şi îi privi gura. Unele lucruri trebuie savurate, gustate îndelung.

Gâtlejul lui Elizabeth se blocă nelăsând-o să mai spună nimic, chiar dacă ar mai fi fost în stare să se gândească la vreun cuvânt. Inima, însă, era destul de activă pentru a compensa. Era sigură că o auzea şi el izbindu-i-se de coaste.

— Tremuri, spuse el atingându-i braţul pe care pielea se făcuse ca de găină.

— Mi-e frig. Ar fi trebuit să-mi iau un pulover.

— Haide, te conduc până la uşă.

— Nu-i nevoie.

— Pentru mine e.

Se înfruntară cu încăpăţînare, dar până la urmă, Elizabeth fu cea care capitulă. Lăsase lumina din bucătărie aprinsă şi, pe măsură ce se apropiau, rămase uimită observând cât de mult se vedea prin geamuri. Rareori se gândise să tragă jaluzelele pentru că îi plăcea să lase lumina soarelui să pătrundă în timpul zilei.

Oare Thad vedea la ea în casă din locul unde obişnuia să stea, pe verandă? Trebuia să nu uite şi să nu vină noaptea în bucătărie dezbrăcată, altfel el nu avea să mai aibă nevoie de revistele acelea pentru a se descărca.

— Ţi-am mulţumit că ai tuns şi gardul viu din partea mea? întrebă ea, amintindu-şi că îi datora mulţumiri.

— Ai observat?

— Bineînţeles. Mulţumesc. Ce mai fac căţeii?

— Foarte bine. Cresc.

— Bine.

Ajunseseră la uşa din spate a casei ei şi puteau, în sfârşit, să pună capăt acelei conversaţii ridicole.

— La ce oră sâmbătă?

— Copiii au spus parcă ora şapte. Dacă eşti sigur.

— Sunt sigur. Trec să vă iau.

Ea dădu să obiecteze, dar ceva în expresia lui fermă o opri.

— Bine, Thad. Noapte bună.

— Elizabeth, spuse el şi o prinse ele mână, înainte ca ea să apuce să se strecoare pe uşa din plasă.

— Da?

— S-au vindecat? întrebă el, trecându-şi degetul mare peste palma ei.

Atingerea era extrem de uşoară, dar era ca un şoc electric care îi străbătu braţul.

— Mâinile? Da, s-au vindecat. Complet.

Ca şi cum nu ar fi crezut-o, el îi ridică mâna mai aproape de faţă şi îi studie palma.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, de orice, spune-mi, zise el continuând să îi privească palma. La naiba cu ce-ar putea crede vecinii.

Când, în cele din urmă, îşi ridică privirea spre a ei, îi tăie răsuflarea. Înainte să apuce să şi-o recapete destul pentru a face un comentariu sau pentru a-i spune încă o dată noapte bună, el îi dădu drumul mâinii şi dispăru în beznă.

4

Necunoscutul se ivi din întuneric. Se întrupa din el fiind una cu el. Îmi apăru în faţă – înalt, lat în umeri, îngust în şolduri şi cu un tors în formă de trapez cu mulţi muşchi.

Nu i-am putut vedea chipul foarte bine, dar l-am cunoscut imediat. Trăsăturile nu îi erau clare, dar l-am recunoscut. Şi, de aceea, apariţia lui neaşteptată nu era înfricoşătoare. Tulburătoare, da. Excitantă, absolut. Nepermisă, categoric. Dar nu înfricoşătoare.

Nici el nu a spus nimic, nici eu. Vorbele erau inutile. Ştiam amândoi ce aştepta şi ce voia celălalt. În întuneric puteam să dăruim şi să luăm fără să ne simţim inhibaţi. Plăcerea era terenul nostru comun. Personalităţile erau nesemnificative pe lângă dorinţa puternică. Nu mai conta nici trecutul, nici viitorul. Numai acest prezent. Acest prezent plin de o poftă trupească ce trebuia admisă şi potolită spre satisfacţia reciprocă.

El întinse mâna să mă mângâie pe păr. Scoase apoi încet singurul ac care îl ţinea strâns şi părul i se strecură printre degete. Ştiam că îi plăcea extrem de mult să-mi simtă părul în mâini. Deşi nu îl puteam distinge încă foarte bine, ştiam că zâmbeşte.

Mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui. Ciudat, dar nu eram timidă. Pe acel tărâm întunecat timiditatea nu exista. Îndrăzneala era aşteptată, ba chiar invitată. Nimeni nu vedea nimic. Nimeni nu ştia. Întunericul era prietenos.

Învăluia orice indiscreţie şi făcea ca toate lucrurile să devină acceptabile. Nimeni nu putea fi tras la răspundere pentru gesturile sale. Nu existau reguli de comportament, nici o sarcină în afară de satisfacerea tuturor dorinţelor ascunse.

Pieptul lui tare şi musculos îmi umplea palmele. Mi-am înfipt degetele în carnea care nu voia să cedeze presiunii. Purta o cămaşă, pe care gândul meu a îndepărtat-o lăsându-i pieptul dezgolit.

Am început să-mi strecor degetele prin părul ondulat. Vârfurile degetelor mele simţeau orice mult mai intens. Sfârcurile îi erau tari ca nişte pietricele. M-am aplecat puţin şi i-am umezit unul cu limba. El a gemut de plăcere.

Îmi luă faţa în palme şi mi-o ridică mângâindu-mi buzele umede cu degetele mari. Despărţindu-le, îşi plimbă uşor vârfurile degetelor peste dinţii mei. Le-am muşcat uşor, zgâriindu-i pielea în joacă.

Îşi coborî apoi mâinile încet pe gâtul meu, pe urmă şi mai jos pe piept şi pe sâni. Cuprinzându-i în mâini, începu să îi frământe cu blîndeţe frecând sfârcurile cu vârfurile degetelor până se întăriră.

Buzele ni se uniră într-un sărut profund. O sălbatică contopire a gurilor. Limba lui se împreună cu a mea. Dorinţa deveni şi mai puternică. Mă lipi cu spatele de un zid de a cărui existenţă nici nu ştiam. Abia îşi putea stăpâni foamea sălbatică ce îl cuprinsese deodată. Găseam acest lucru teribil de tulburător şi am început să tremur în semn de răspuns.

A început să mă sărute pe gât şi apoi gura lui fierbinte şi cercetătoare s-a închis în jurul unui sfârc. Felul arzător în care trăgea de el îmi smulse un geamăt involuntar de pe buze. Instinctiv am ştiut că ţinea ochii închişi şi că era stăpânit de o dorinţă nerostită dinăuntrul său. Aş fi vrut să am lapte cu care să îl hrănesc şi, când am spus aceste cuvinte cu glas tare, a fost profund mişcat.

Mâinile lui se strânseră în jurul mijlocului meu înainte să coboare pe şolduri. Nu trebuia decât să cer şi cea mai mare dorinţă mi-ar fi fost îndeplinită. Ştiam asta. Dar n-am spus nimic. Voiam să prelungesc acea agonie delicioasă a plăcerii crescânde. Şi, în plus, nu era nevoie să cer. Lipsit de egoism, el îmi anticipa toate dorinţele. Nu trebuia decât să mă gândesc la ce aş fi vrut şi el mă asculta.

A ştiut exact când şi cum să mă penetreze. A fost brusc, iute şi sigur. Îmi umplu trupul dornic cu fierbinţeala lui de oţel, care mă aduse la limita uitării de sine. Mâinile lui erau peste tot, alunecându-mi pe piele. Gura lui era peste tot, deschisă şi fierbinte.

Nu mai ştia de buna-cuviinţă. Nu mai avea nici urma de conştiinţă. Fusese învăţat să provoace plăcere. Născut din dorinţă sexuală, alăptat cu pofte trupeşti, nu ştia nimic altceva decât să îmi ofere cea mai mare satisfacţie. Furia orgasmului meu nu a semănat cu nimic altceva ce mai simţisem anterior sau crezusem că ar putea exista.

Total epuizată, transpirată ca şi el, m-am lipit de el istovită. Cu tandreţe şi afecţiune, îmi mângâie părul, ridicându-l de pe umerii mei umezi. În cele din urmă, cu trăsăturile tot în întunericul iertător şi dătător de viaţă, a plecat întorcându-se în neantul din care se întrupase.

Nu i-am văzut chipul incredibilului meu iubit. Nu i-am auzit nici glasul. Dar l-aş recunoaşte dacă ar mai veni vreodată.

*

Zumzetul neîncetat din capul ei nu a dispărut odată cu iubitul fără chip, ci i-a rămas în sânge ca un narcotic ucigător de durere mult timp după trecerea durerii.

Ameţită şi dezorientată, Elizabeth se trezi şi deschise ochii. Dumnezeule, se simţea epuizată. Cele patru membre păreau să cântărească cîte o tonă fiecare. Un zâmbet îi juca pe buzele umede. Nu putea aduna nici un pic de energie. Moleşealia o ţintuia de pat făcând-o incapabilă de orice mişcare. Pielea îi era acoperită de o peliculă fină de sudoare. Cămaşa de noapte îi era răsucită şi lipită de trup, iar între coapse simţea o căldură provocatoare. Se concentrase acolo adunându-se din întregul sistem. Sfârcurile îi erau tari şi o furnicau.

Deodată clipi des, dându-şi seama că zumzetul din capul ei nu era efectul unui act sexual uluitor, ci era provocat de un fierăstrău electric care se auzea undeva aproape. Nu exista nici un iubit, nici misterios, nici altfel. Se afla singură în patul ei imaculat. Nu era întuneric. Razele soarelui pătrundeau printre jaluzele.

Era sâmbătă. Şi, mai târziu, în ziua aceea, avea întâlnire cu Thad Randolph.

Lăsând să-i scape un suspin de groază, îşi coborî picioarele pe podea şi rămase pe marginea patului. Ceasul de pe noptieră îi spunea că era cu puţin trecut de nouă. Îşi luă capotul care se afla la picioarele patului, şi-l puse petrecându-şi-l peste piept şi prefăcându-se că sfârcurile nu erau încă dureroase şi excitate. Se ridică încercând să se ţină pe picioare, dar acestea erau slăbite şi îi tremurau.

— Lui Lilah i-ar fi plăcut, murmură ea, ducându-se în baie.

Fantezii! Dumnezeule! Întâlnirea aceea fără nume, fără chip, fără glas şi fără vină nu putea fi considerată pur erotism, ci era cea mai secretă fantezie a oricărei femei, pentru că totul era permis. Nu existau consecinţe de suportat mai târziu.

Nebună – asta era. Dacă autorităţile ar fi ştiut ce visa, probabil că i-ar fi luat copiii.

După ce făcu un duş foarte rece, îi găsi pe copii în bucătărie mâncând fulgi de ovăz preîndulciţi. Hotărâse să folosească zahărul cu ani în urmă,

dându-şi seama că victoria nu ar fi meritat discuţiile de la fiecare mic dejun. Îi sărută şi îi îmbrăţişă pe rând, după care puse în funcţiune filtrul de cafea.

— În seara asta e carnavalul, mămico, îi aminti Matt, cu gura plină.

— Ştiu.

Încercă să pună entuziasm în glas. Toată săptămâna evitase să se gândească la acea seară, de parcă, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat ceva deosebit.

Nu îl mai văzuse pe Thad de luni seară când o condusese. Copiii îi prezentau rapoarte zilnice în privinţa căţeilor, dar ea nu ceruse nici o informaţie despre Thad. Era aproape o uşurare faptul că ziua aceea îngrozitoare venise, în sfârşit. A doua zi pe vremea aceea totul va fi încheiat.

— Să nu întârzii. Thad a spus că va veni cu câteva minute înainte de şapte să ne ia, spuse Megan.

— Promit să nu întârzii, spuse Elizabeth, puţin cam prea aspru, după care schimbă tonul şi adăugă: Voi veni la timp pentru a mă schimba. Aveţi grijă doar ca toate treburile voastre să fie făcute. O să-i las o listă doamnei Alder.

De obicei, orele petrecute sâmbăta la *Fantasy* treceau extrem de greu. Era conştientă că micuţii nu aveau cursuri şi stăteau o mare parte din weekend acasă fără ea. Sâmbăta aceasta, însă, timpul zbură. Nu putea face clipele să se scurgă mai încet, indiferent cât de mult îşi făcea de lucru. Se făcu cinci. Închise şi plecă acasă.

Copiii erau atât de emoţionaţi, încât aproape că o asaltară din clipa când intră pe uşă.

— A sunat Thad şi a spus că o să vină a şapte fără un sfert. Grăbeşte-te, mămico.

— Megan, mai e o oră şi jumătate. Îţi promit că o să fiu gata până atunci.

Dar, bineînţeles că nu a fost.

Baby a vomitat pe canapeaua din living-room ceva ce semăna a brânză şi a trebuit să cureţe imediat. Matt şi Megan au început să se certe în legătură cu telecomanda televizorului, rezultatul fiind că Matt s-a lovit cu capul de colţul măsuţei de cafea destul de tare pentru a i se lua pielea. Sângele i-a murdărit şi părul şi covorul, aşa că amândouă au trebuit spălate.

Elizabeth şi-a rupt o unghie la sertarul biroului. Când a încercat să o repare, şi-a lipit două degete unul de altul. Când ajunse la fardul de ochi, era atât de grăbită şi nervoasă încât nu îl putu aplica bine. Nu se putea hotărâ cu ce să se îmbrace, aşa că era desculţă şi doar cu lenjerie intimă, când Matt dădu buzna în dormitorul ei la şapte fără optsprezece minute pentru a vedea dacă era gata.

— Ah, mămico! scânci el văzând că nu era.

Ei nu îi venea să creadă cum arăta, la fel cum nici lui nu îi venea să creadă cum arăta ea. Băieţelul purta o îmbrăcăminte care ar fi avut nevoie de petice.

— Matthew, blugii ăştia au găuri în genunchi. Du-te şi pune-i pe cei noi.

— Sunt prea tari şi zgârie.

— Nu-i adevărat, i-am spălat de două ori. Stând în uşa dulapului se întrebă dacă să îşi ia fusta bleumarin sau pantalonii negri pe care tocmai îi scosese de la curăţat?

— Vreau să-mi iau blugii ăştia. Mă simt bine în ei.

Fusta bleumarin.

— Cei noi, te rog. Şi puloverul ăla e destul de mare pentru a-mi veni mie bine. Du-te şi schimbă-te imediat. Pune-ţi bluza verde.

— E urâta.

— N-o să apari în lume...

Se auzi soneria.

— A venit! ţipă Matt.

— Vino imediat încoace! strigă Elizabeth, dar îl şi auzi coborând scara în fugă şi încercând să ajungă înaintea surorii lui la uşă.

— Eu deschid!

— Eu deschid!

Elizabeth nu a aflat niciodată care a ajuns primul la uşă. Următoarea voce pe care a auzit-o a fost a lui Thad.

— Bună, văd că sunteţi gata de plecare.

— Noi suntem, spuse Megan.

— Dar mama nu, se auzi Matt spunând. Întotdeauna întârzie pentru că stă în cadă până dispare toată spuma. Acum se îmbracă. Uneori şi pentru asta îi trebuie mult timp.

— Păi, nu ne grăbim prea tare, nu? Ce-ar fi s-o aşteptăm în living-room?

Sus, Elizabeth se zări în oglinda din colţul dormitorului. Stătea cu urechea lipită de uşă ca să nu piardă nici un cuvânt şi ţinea fusta cea lungă lipită la piept.

Nervoasă pentru că arăta şi se purta ridicol, îşi puse repede fusta şi îşi trase peste cap un pulover alb şi moale. Îşi strânse părul într-o coadă la spate, se parfumă uşor şi ieşi.

Nu voia ca Thad Randolph să creadă că se aranja prea mult pentru el. Coborî scările cu un pas hotărât, dar se opri puţin înainte de a intra în living-room. El stătea cu spatele şi asculta ce îi explica Matt în legătură cu un vas *Lego* pe care îl construia.

— Bună.

La auzul vocii ei, el se răsuci pe călcâie. Îmbrăcat cu o pereche de blugi, o cămaşă sport din bumbac şi o haină gri din velur care făcea minuni din părul

şi ochii lui, părea un însoţitor impresionant. Puţin mai mult decât impresionant. Făcu să i se umezească palmele.

— Bună. Matt mi-a spus că te îmbraci, zise el, măsurând-o din cap până în picioare, până la vârfurile cizmelor negre din piele moale, şi apoi din nou în sus. Sper că nu te-am făcut să te grăbeşti.

— Nu. Sunteţi gata?

El încuviinţă şi copiii confirmară şi ei în cor exuberanţi.

Matt i-a mai ţinut pe loc nevrând să îşi ia o haină pe el. Elizabeth insistă să o ia, din moment ce multe din activităţile şcolii se desfăşurau în aer liber. Şi, pe urmă, haina ar fi ascuns îmbrăcămintea pe care o alesese.

— Cu cât îţi iei mai curând haina, cu atât vom pleca mai repede, spuse Thad.

Matt dădu fuga sus în camera lui şi se întoarse într-o clipă. Thad îi conduse afară. Se afla între Matt şi Megan. Elizabeth veni în urrna lor după ce încuie uşa. Avea un sentiment ciudat stând pe scaunul din faţă al jeep-ului lui Thad, cu acesta la volan şi copiii pe bancheta din spate. Pentru oricine i-ar fi văzut, ar fi părut o clasică familie americană ieşita la plimbare. Acel gând o făcu să se înfioare.

Atât de încordată era, încât tresări când Thad spuse:

— Arăţi bine în seara asta.

Îşi strecurase complimentul printre vociferările copiilor.

— Mulţumesc. Şi tu la fel. Arăţi bine, vreau să spun.

— Mulţumesc.

Îşi zâmbiră. Elizabeth se înfioră în interior sub privirea lui albastră apreciativă, îi fu recunoscătoare lui Matt când îi atrase atenţia lui Thad.

Şcoala aproape că se cutremura de atâta activitate care se desfăşura înăuntru. Era înţesată de copii şi de părinţii acestora, care încercau în zadar să ţină pasul cu ei în timp ce fugeau de la un joc la altul punându-şi în valoare priceperea.

Primul lucru care trebuia făcut era cumpărarea biletelor valabile la orice stand. Elizabeth o cunoştea pe femeia care le vindea şi se văzu nevoită să i-l prezinte pe Thad. Atât de mare era curiozitatea femeii, încât greşi de două ori până să dea restul corect.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să cumpăr biletele, spuse Elizabeth, îndepărtându-se de chioşc, conştientă de fiecare privire curioasă şi de fiecare şoaptă.

— Consideră că e contribuţia mea, răspunse el netulburat. Încotro mai întâi, copii?

Temerile lui Elizabeth că nu se va simţi bine erau neîntemeiate. Spre surprinderea ei, Thad a intrat imediat în atmosfera festivalului. A sfătuit-o pe Megan la „Gaura de pescuit" şi fetiţa a sfârşit prin a câştiga o sticluţă cu

lichidul de făcut baloane. În locul destinat baschetului, l-a ridicat pe Matt pentru a putea să dea coş şi băiatul se întoarse cu o punguţă de bile şi cu un zâmbet pe chip care o făcu pe Elizabeth să o doară sufletul. Observă privirile îngâmfate pe care le arunca băieţelul celorlalţi prieteni ai săi când trecea alături de Thad. El nu avea un tată cu care să se laude în faţa celorlalţi băieţi, aşa că profita din plin de prezenţa lui Thad.

Se opriră la câteva jocuri, după care Elizabeth întrebă:

— Îi e foame cuiva? Nu au decât spaghete sau crenvurşti, îl informă ea pe invitatul lor pe un ton de scuză.

— Grozav. Mor de foame.

Se hotarâră asupra crenvurştilor. Matt şi Megan îi mâncară pe ai lor din trei înghiţituri.

— Putem să ne vopsim pe faţă, mămico? întrebă Megan după ce bău ultimul strop de răcoritoare.

Matt ţopăia în jurul scaunului său.

— Da, vreau să-mi fac chipul diavolului.

— Cât de potrivit ar fi, spuse Elizabeth râzând şi ciupindu-i obrazul murdar de muştar.

— Putem, mămico? Nu costă decât şase bilete.

— Thad şi cu mine n-am terminat de mâncat.

— Asta o să dureze o veşnicie, mormăi Megan, Pe urmă o să vă beţi cafeaua o oră.

— N-ar putea să se ducă singuri? o întrebă Thad.

— Putem, mămico? Putem?

— Avem voie, îi corectă ea. Da, aveţi voie, dacă promiteţi să vă întoarceţi imediat aici. Dacă o să vă pierdeţi în mulţimea asta, n-o să vă mai găsim niciodată. Şi nu vă despărţiţi, mai strigă ea în urma lor.

Strângând în mână biletele pe care le luaseră de la Thad, îşi făcură drum prin cofetărie şi apoi pe coridorul care ducea spre cabina unde se pictau feţele.

— Ah, ce înseamnă să ai atâta energie, spuse Thad, muşcând pentru prima oară din crenvurşt.

Elizabeth clătină din cap cu reproş.

— Am încercat să te previn. O să ajungi acasă fără nici un pic de vlagă.

— Mă simt minunat.

Surprinzător era faptul că şi părea să se simtă minunat. Îl interesa şcoala la fel cum pe mamele celorlalţi copii le interesa „partenerul" lui Elizabeth Burke. Parcă citindu-i gândurile, el spuse:

— Sunt o ciudăţenie, nu? Sau am început să fiu paranoic? Toată lumea se uită la mine sau e numai rodul imaginaţiei mele?

Ea zâmbi şi îşi lăsă capul în jos ruşinată.

— Se uită, într-adevăr. Toată lumea ştie că nu am soţ.

— De când nu ai soţ? Când a murit? o întrebă el şi ea îşi ridică privirea, uimită. Unul din vecini mi-a spus când m-am mutat, răspunse el întrebării ei nerostite. Eu n-am întrebat nimic. Informaţia mi s-a oferit.

Datorită faptului că părea atât de sincer, nu i se păru ciudat să îi povestească împrejurările în care murise soţul ei.

— John a murit acum doi ani într-un accident de maşină. S-a spus că a murit pe loc.

— Tu şi copiii eraţi cu el?

— Nu.

— Slavă Domnului.

— S-a întâmplat când se ducea la lucru. Doi poliţişti au venit în dimineaţa aceea acasă şi m-au rugat să mă duc la spital cu ei, spuse ea, punând în farfurie crenvurştiul pe jumătate mâncat. Schimbam hârtiile de pe rafturile dulapurilor din bucătărie. N-o să uit niciodată. Când m-am întors acasă în după-amiaza aceea, toate vasele erau încă pe masă şi uşile dulapurilor larg deschise. Pentru o clipă nu mi-am amintit de ce.

— O moarte atât de subită, probabil că a fost îngrozitor pentru tine.

— Ca şi cum tot pământul mi-ar fi fugit de sub picioare.

Printr-un act de voinţă îşi alungă acea dispoziţie melancolică şi îşi ridică privirea spre el.

— Ai pierdut vreodată pe cineva foarte apropiat?

— Nu, nu aşa, spuse el scurt. Nu vrei o cafea?

— Te rog.

Plecă de la masă şi se duse la standul unde se serveau băuturi. Elizabeth privi cum îşi făcea cu greu loc prin mulţime. Pierduse pe cineva dar nu prin moarte. Pe cine? Cum? Fusese oare respins de persoana iubită?

Capete întoarse, ochi care îl urmăreau. Atrăgea atenţia aproape fiecărei femei pe care cădea umbra lui. Ce femeie nu ar fi fost atrasă? Fizic, avea un farmec brutal. Dar personalitatea lui nu se potrivea cu fizicul. Era sensibil şi vorbea blând. Nu dorea să arate ce bărbat tare era. Masculinitatea sa vorbea de la sine.

Nu văzuse niciodată o femeie acasă la el, dar era limpede că nu trăia ca un pustnic. Avea un fel anume de a părea sexy şi curtenitor în acelaşi timp. Şi ştia cum să trateze o femeie ca pe o doamnă.

Nu era o caracatiţă cu mîini care să pipăie peste tot, dar nu se sfia să o cuprindă de cot şi să o conducă prin mulţime. De câteva ori îi simţise mina pe spate, îndemnând-o uşor. Acele atingeri manierate o înfioraseră de fiecare dată.

Nu, în prezenţa unei femei nu se simţea, deloc stânjenit. Atunci de ce era singur? Să fi avut oare o căsnicie dezastruoasă şi un divorţ îngrozitor îl întorsese împotriva căsătoriei pentru totdeauna? Oare pensia alimentară lunară

făcea ca, din punct de vedere material, o a doua căsătorie să fie imposibilă? Sau, -pur şi simplu, îi plăcea libertatea sexuală a celibatarului? De ce nu văzuse nici o femeie venind la el?

Puse ceaşca de cafea în faţa ei.

— Cu frişca sau cu zahăr?

— Cu zahăr.

Îi oferi un pliculeţ cu zahăr pe care avusese inspiraţia să îl aducă la masă. Ea îl desfăcu, absentă, şi începu să amestece conţinutul în cafea cu o linguriţă de plastic.

— Ai fost căsătorit vreodată, Thad?

— Nu, spuse el, sorbind din cafea şi privind-o prin aburul care se înălţa din ceaşcă.

— Ah, zise ea..

Sperase să îi spună mai mult, dar se părea că nu avea să mai adauge nimic în legătură cu viata lui personală.

— Sunt în regulă, dacă asta te frământă.

Ea îşi fripse limba încercând să bea din cafea. Stânjeneala îi îmbujoră gâtul şi obrajii.

— Nu asta mă frământă.

— Ba da.

Nu îl putea privi în ochi.

— Poate că da. În subconştient.

— Nu-i nici o supărare. Din păcate, dacă aş fi încercat să-ti dovedesc că sunt heterosexual, te-ai fi simţit jignită, spuse el şi în ochii albaştri, se văzu o umbră de neastâmpăr. Deşi mi-ar face mare plăcere să-ţi dovedesc.

Roşeaţa dinainte fusese ceva slab în comparaţie cu cea de acum.

— Te cred, spuse ea şi îşi drese glasul. Numai că, un bărbat la vârsta ta a fost însurat cel puţin o dată.

— Un bărbat la vârsta mea a făcut de toate cel puţin o dată, spuse el, tachinând-o din nou.

Zâmbi şi apoi îşi plecă privirea asupra ceştii de cafea.

— Am avut multe partide. Au existat şi câteva foarte serioase care s-ar fi putut încheia cu o căsătorie, bănuiesc, dar nici una nu a durat prea mult căci unul din noi sau amândoi ne pierdeam interesul.

Ridicându-şi capul, o întrebă:

— De ce nu te-ai recăsătorit?

Mintea ei rămăsese blocată asupra cuvintelor

„foarte serioase", aşa că îi trebui o clipă până să recepteze întrebarea.

— L-am iubit foarte mult pe John. Am avut o căsnicie frumoasă. Multă vreme după moartea lui am fost pustiită de orice sentiment. Apoi mi-am făcut de lucru cu *Fantasy*. Ştii cât de greu e să le faci pe toate singur. Lucrurile sunt

şi mai grele când eşti o văduvă cu copii. A trebuit să ţin locul ambilor părinţi. Toate astea la un loc nu mi-au lăsat prea mult timp şi prea multă energie pentru o viaţă personală. Şi, adăugă ea după ce trase adânc aer în piept, nu m-am mai putut îndrăgosti de nimeni.

— Bănuiesc că ăsta e lucrul cel mai important, nu?

— Vrei să spui că n-ai fost niciodată îndrăgostit?

— Dorinţa trupeasca poate ca am cunoscut-o. Am întâlnit o mulţime de femei cu care mi-a plăcut să mă culc, dar al naibii de puţine alături de care să-mi placă să mă trezesc.

Chiar şi peste acel zgomot înfiorător, Elizabeth putu să audă şoapta care a urmat:

— Poate că acesta va fi factorul determinant. Voi şti că sunt îndrăgostit dacă îmi va plăcea să mă trezesc lângă o persoană în fiecare dimineaţă.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră. Glasul lui Matt îi întrerupse.

— Hei, Thad, ia uite.

Faţa băiatului era o mască de vopsea roşie şi neagră, care făcea loc unui zâmbet larg. Megan îşi vopsise faţa ca o păpuşică cu ochi înlăcrimaţi şi o inimă în loc de gură.

— Megan, arăţi excelent exclamă Thad. Da unde naiba e Matt?

Băiatul izbucni în hohote de râs şi se aruncă la pieptul lui Thad. După ce momentul de veselie trecu, Megan întrebă:

— Nu v-aţi terminat cafeaua încă?

Thad se uită la Elizabeth şi dădu din umeri.

— Ba da, am terminat-o, le spuse el copiilor nerăbdători, după care o ajută pe Elizabeth să se ridice.

Aplecându-şi capul aproape de al ei o întrebă în şoaptă:

— N-ar trebui să ieşim şi pe afară?

— Ba cred că da. Dacă nu pentru altceva, atunci măcar ca să justificăm în faţa Sui Matt faptul că şi-a luat haina.

Râzând, Thad o cuprinse pe după umeri şi o îmbrăţişă scurt. Gestul era prietenos, nu seducător. Nu avea nici un motiv pentru care să îi stea inima în loc. Absolut nici unul. Un bărbat nu se apuca să vorbească despre femeile cu care se culcase uneia cu care ar fi avut de gând s-o facă.

Discuta despre legăturile din trecut cu o prietenă. Dacă relaţia lor avea să se transforme în ceva, atunci direcţia aceea o va lua. Vor fi prieteni, nu amanţi.

Dar se părea că Thad nu ştia acest lucru.

— Ai grijă, îi spuse el când se împiedică de pavajul neregulat din curte.

Îşi strecură degetele printre ale ei şi îşi strânseră mâinile. Braţul ei fu strâns între al lui şi partea laterală a trupului. Cotul îi împungea puţin sânul şi,

din când în când, era sigură că din întâmplare, dosul braţului îi atingea uşor sfârcul. Reacţia invariabilă a acestuia făcea praf teoria prieteniei.

— Mămico, putem să mergem cu căruţa cu fân?

— Sigur, spuse ea cu un glas stins.

Cei doi copii se căţărară repede în căruţa trasă de cal, dar vizitiul spuse:

— Îmi pare rău, dar nu-mi pot asuma responsabilitatea copiilor dacă nu se urcă cel puţin unul dintre părinţi.

— Nici o problemă, spuse Thad. Tocmai voiam să ne urcăm.

Se căţără în căruţă şi îi întinse mâna lui Elizabeth. Ea pierduse controlul asupra situaţiei şi nu se putea hotărî când şi cum se întâmplase. Cei care se aflau deja în căruţă şi cei din spatele ei care aşteptau la rând, se uitau curioşi. Avea de ales între a face o scenă neplăcută şi a apuca mâna lui Thad lăsându-l să o tragă lângă el. Alese calea mai uşoară, adică soluţia din urmă.

Thad avu grijă să îi aşeze bine pe Matt şi pe Megan, înainte să găsească un loc în fin pentru Elizabeth şi pentru el. Ea îşi înfăşură fusta în jurul picioarelor fiind atentă să nu îşi atingă pulpele de el.

— Nu-i frumos, mămico? întrebă Megan pe deasupra capetelor celor care se aflau între ei, şi toate privirile se îndreptară spre ea.

— E superb, răspunse ea, silindu-se să zâmbească.

Era conştientă de braţul lui Thad care se sprijinea pe stinghiile căruţei. Dacă se lăsa pe spate, chiar şi foarte puţin, îi atingea îndoitura braţului. Nu stătuse niciodată atât de rigidă.

Cel care se ocupa de căruţă o umplu la maximum, aşa încât după ce se urcară şi ultimele persoane, spuse:

— Mai înghesuiţi-vă, vă rog, ca să poată avea loc toată lumea. Doamnă, dacă aţi vrea să staţi în braţele soţului, ar fi mai mult loc.

Îngrozită, Elizabeth îşi dădu seama că ei îi vorbea. Rămase nemişcată ca un indian din lemn. Toată lumea se întoarse să se uite la cea care ţinea totul pe loc.

— Elizabeth?

Auzi glasul moale al lui Thad, ca o suflare mângâietoare în urechea ei, dar nu îl privi, ci simţindu-se neputincioasă şi resemnată, nu opuse nici un fel de rezistenţă când el o ridică în braţe.

— Mulţumesc, spuse vizitiul.

Se duse apoi în faţă, se urcă pe capră şi luă hăţurile în mâini. Lovind spatele calului, strigă:

— Ţineţi-vă bine, oameni buni. Am pornit.

Căruţa se puse în mişcare. Datorită faptului că stătea atât de dreaptă şi rigidă, Elizabeth se dezechilibră şi se izbi puternic de pieptul lui Thad. Şezutul îi aluneca în locul de îmbinare a coapselor lui. Îl auzi gemând uşor şi se întrebă dacă o făcuse de plăcere sau de durere, nesigură care din ele ar fi vrut să fie.

— Ai auzit ce-a spus omul acela, mămico? strigă Megan. A crezut că Thad e soţul tău.

— Ar fi excelent, zise şi drăcuşorul cu faţă roşie şi neagră. Atunci aş avea un tătic adevărat în loc de unul care trăieşte în cer.

Gemând, Elizabeth închise ochii şi se rugă să devină invizibilă. Binecuvântă persoana cumsecade care a început să cânte „*Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte în barca ta*", distrăgându-le astfel atenţia celorlalţi de la ea.

Îl simţi pe Thad râzând uşor.

— Să-mi aduci aminte să omor copiii mai târziu, murmură ea. Îmi pare atât de rău, Thad.

— De ce?

— Pentru că te-am pus într-o postură jenantă.

— Tu eşti cea care se simte jenată, nu eu.

— Şi pentru că trebuie să mă ţii în braţe. Sper că nu te superi prea mult.

El îi susţinu privirea.

— Absolut deloc. De fapt, dacă tot ne aflăm aici, adăugă el, cuprinzând-o cu braţele, ar trebui să ne relaxăm şi să ne bucurăm de... plimbare.

*

Fusese fermecător. Se purtase ireproşabil. S-ar fi putut comporta ca un bădăran din moment ce o ţinuse în braţe tot drumul. Ar fi putut profita de situaţie să o pipăie în întuneric. Ar fi fost uşor ţinând seama de faptul că mâinile îi erau împreunate chiar sub pieptul ei. Dar nu o făcuse.

Fusese cu adevărat gentleman. Nu îl oferise haina lui când se făcuse răcoare? Ba da. Atunci i-a simţit răsuflarea fierbinte în ceafă. Atunci fusese tentată să renunţe la rigiditate, să îşi lase gâtul moale şi să îşi plece capul pe umărul lui. Dar nu putea începe ceva romantic din moment ce el făcuse tot posibilul să menţină lucrurile pe un plan platonic, nu?

Avusese acea atitudine prietenoasă şi de gentleman toată seara. Fusese supărat împreună cu Matt şi Megan, când biletele de tombolă se dovediseră a fi necâştigătoare. Le mulţumise de nenumărate ori pentru faptul că îl invitaseră la *Festivalul Toamnei*. Nu îi lăsase lângă bordură, ci îi condusese chiar până la uşă. Zâmbetul lui fusese deschis şi prietenesc, fără nici o urmă de insinuare, când i-a urat noapte bună lui Elizabeth, mulţumindu-i încă o dată pentru că îl lăsase să îi însoţească.

Fusese un tip cumsecade de la început până la sfârşit.

Atunci, fir-ar să fie, de ce era dezamăgită?

Stând acasă acum, singură în dormitorul ei, cu veioza luminând slab şi jaluzelele trase, de ce îşi dorea ca el să fi făcut măcar un gest suspect?

Ar fi putut să o atingă uşor cu nasul pe ceafă în timpul plimbării cu căruţa. Ar fi putut să îi atingă părţile laterale ale sânilor, numai pentru a-i da de

înţeles că ştia că sunt acolo şi că nu arătau deloc rău pentru o mamă cu doi copii care se apropia de treizeci de ani.

Când a dat-o jos din căruţă ar fi putut să o ţină în braţe o secundă, două mai mult. Când i-a spus noapte bună, după ce copiii fuseseră trimişi deja la culcare, s-ar fi putut invita singur la o cafea, i-ar fi putut da un sărut prietenesc de noapte bună pe obraz. Ar fi putut face ceva puţin mai urât, dar mult mai tulburător.

Nu că ar fi vrut să se ivească ceva romantic între ei, pentru că nu voia. Numai că fusese o seară mult mai plăcută decât se aşteptase. El era şi mai atrăgător decât crezuse la început. Legăturile lui din trecut o intrigau şi ardea de curiozitate să ştie ce fel de femeie îi plăcea. Un asemenea bărbat nu rămânea neînsurat multă vreme. Era un domn, dar nu era mort şi, de fiecare dată când căruţa întâlnea o adâncitură pe terenul de fotbal şi şoldurile ei se loveau de... Nu, cu siguranţă nu era mort.

Ah, la naiba. Era ridicolă. Supărată de prostia de care dădea dovadă, stinse veloza şi îşi trase pătura până sub bărbie. În mod iraţional, era furioasă pe el pentru că se purtase atât de frumos.

5

Era tot furioasă când se duse la piaţă a doua zi după-amiază. Din moment ce nu se dusese departe şi nu avea să stea mult, îi lăsase pe copii acasă să îşi facă temele. Întotdeauna îi era mai uşor să meargă la cumpărături fără ei, căci de fiecare dată când îi lua, o implorau să cumpere şi lucruri de care nu aveau nevoie şi pe pe care nu şi le puteau permite.

Supermagazinul era aproape pustiu datorită faptului că meciul echipei *Chicago Bears*[1] se televiza în după-amiaza aceea. Găsi repede tot ce avea pe listă şi tocmai se îndrepta spre casă când îl zări intrând. Dacă nu ar fi văzut-o şi el, poate s-ar fi strecurat cumva.

Dar aşa, îi aruncă un zâmbet slab şi dădu uşor din cap, după care îşi răsuci căruciorul cu o sută optzeci de grade apucând-o în direcţia opusă. În timp ce îşi spunea că evitase cu dibăcie o întâlnire neplăcută, se opri brusc la capătul culoarului, căci se ciocniră nas în nas.

— Bună.

— Bună, Thad.

— Ai cumpărat o mulţime de lucruri.

— Pentru o săptămână. Întotdeauna încerc să-mi fac toate cumpărăturile în weekend, pentru că în timpul săptămânii sunt foarte ocupată. Numai că

mereu se întâmplă să uit câte ceva şi fac ce fac şi trec pe la magazin cel puţin o dată pe zi.

Încheie acea sporovăială neinteresantă şi începu să se mişte, nervoasă, când pe un picior când pe celălalt.

— Credeam că te uiţi la meci ca orice microbist care se respectă.

Buzele lui schiţară un zâmbet.

— E pauză. Am venit după provizii, spuse el luând o cutie de cartofi prăjiţi şi şase cutii de bere.

— Bine, nu vreau să te reţin atunci, zise ea şi dădu să împingă căruciorul mai departe.

— Dacă ţi-ai cumpărat tot ce-ţi trebuie, te conduc şi-ţi car eu bagajele în casă.

— Nu! exclamă ea, surprinzător. Adică, n-aş vrea să te reţin în timpul meciului.

— Nu-i nici o problemă, oricum *Chicago Bears* conduce cu douăzeci şi unu de puncte. E plictisitor.

Înainte ca ea să îl poată opri, el puse şi cutia cu cartofi şi berile în cărucior, o dădu la o parte şi preluă comanda, aşa cum un căpitan de navă îl îndepărtează pe şeful de echipaj, de la cârmă.

— Zău, Thad, nu e nevoie.

— Hei, bună!

Thad cotise brusc şi se lovise de căruciorul mamei unui coleg al lui Megan.

— Bună, spuse Elizabeth, fără chef.

— V-am văzut aseară la festival. V-a plăcut?

Privirea ei se plimba neîncetat de la unul la altul.

— M-am simţit excelent, răspunse Thad, din moment ce întrebarea îi fusese, evident, adresată.

1. Urşii din Chicago (engl.)

— Ce frumos! Sunt atât de drăguţi.

Câteva clipe nimeni nu mai spuse nimic.

— Bine, la revedere.

— La revedere.

Elizabeth ştia că toată lumea va afla că însoţitorul ei de la *Festivalul Toamnei* era ceva mai mult decât o simplă cunoştinţă. Fuseseră văzuţi făcând cumpărături împreună într-o duminică după-amiază. Ceea ce însemna că... Dumnezeule, oamenii aveau o imaginaţie teribilă.

Aşteptă ca femeia să se îndepărteze mai mult, după care luă cutia de cartofi prăjiţi şi cele de bere şi i le puse în braţe lui Thad.

— Tocmai mi-am adus aminte că mai am nevoie de ceva. Îţi mulţumesc că te-ai oferit să-mi duci bagajele acasă, dar ar fi mai bine să pleci. Sunt sigură că pauza s-a terminat. La revedere.

Se îndepărtă înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Fiindcă femeia se dusese la raionul de brânzeturi, ea porni în direcţia opusă, unde avea să rămână până când Thad va ieşi din magazin!

— Ce s-a întâmplat?

Elizabeth scăpă portocala pe care o avea în mînă şi se răsuci iute. Thad se afla la numai cîţiva centimetri distanţă, cu o pungă plină cu alimente proptită în şold. Nu îl mai văzuse niciodată atât de supărat. Sprâncenele i se uneau deasupra nasului..

— Nu înţeleg la ce te referi.

— De ce mi-ai dat papucii?

— Nu ţi-am dat papucii.

— Zău ?

— Mi-am amintit că le-am promis copiilor un dovleac pe care să-l scobească pentru a-l transforma în felinar.

El privi în jos la portocală, prinzând-o cu minciuna.

— Încă n-am ajuns la ei, spuse ea defensiv.

Lăsă portocalele şi îşi îndreptă căruciorul spre multitudinea de dovleci viu coloraţi. Până la Halloween mai erau două săptămâni. Orice felinar din dovleac s-ar fi stricat până atunci, dar trebuia să dea minciunii credibilitate.

Se uită cu foarte mare atenţie la fiecare dovleac, iar Thad o privea cu tot atâta atenţie. Era bucuroasă că purta costumul vechi roz tricotat. Îmbrăcată atât de demodat, nu putea să pară că ar vrea să îl ispitească pe vecinul ei celibatar.

Acesta era îmbrăcat la fel de simplu, dar tot reuşea să arate atrăgător. Avea o pereche de blugi care erau aproape albi, pantofi de tenis uzaţi, fără ciorapi şi un tricou atât de vechi, încât inscripţia de pe el nu se mai descifra.

Arăta ca şi cum abia s-ar fi dat jos din pat şi îşi aruncase pe el primul lucru care îi căzuse în mână. De ce arăta atât de sexy, Elizabeth nu îşi dădea seama. Numai că avea impresia că vede totul... ea stând în pat şi privindu-l cum îşi pune blugii şi cum trage fermoarul.

Nu voia să observe nimic la el. Nici felul cum se îmbrăca, nici cum mirosea şi nici cum îi era părul de dezordonat. Într-un mod de neînţeles, era supărată pe el pentru că nu făcuse nici o aluzie cu o seară în urmă. Avusese nenumărate ocazii, dar nu profitase de nici una. Bineînţeles, poate că nu îl tulburase, dar, cel puţin, ar fi putut să încerce. Era, oare, chiar atât de neatrăgătoare?

Dimineaţă se trezise din nou după o întâlnire cu iubitul ei fără nume. Numai că, de astă dată, trăsăturile lui semănau tulburător de mult cu ale celui care o privea acum cu nişte ochi albaştri superbi.

— Ai ales vreunul? o întrebă el.

— Care îţi place cel mai mult?

— Mie îmi plac cei dolofani.

— Şi mie la fel. Ce părere ai de ăsta? întrebă ea, arătând spre unul.

— Mi se pare bun.

— O să-l trimit pe comisionar după el, atunci.

— Îl duc eu.

— Zău, Thad, nu e nevoie să te deranjezi. Pierzi meciul.

El îl aruncă o privire pătrunzătoare înainte să cedeze.

— Bine. Poate că o să trec mai pe seară să te ajut să-l scobeşti.

— Mă descurc şi singură, dar îţi mulţumesc.

— Chestiile astea pot fi foarte periculoase. Îţi scapă cuţitul odată...

— Sunt cât se poate de capabilă să fac un felinar de Halloween pentru copiii mei.

Tonul ei era puţin răutăcios. Privirea lui încruntată îi spuse că nu îi plăcu deloc. Bănuise că nu se dădea înapoi de la o luptă şi nu se înşelase. Puse punga jos lângă standul cu mere şi se aplecă puţin în faţă apropiindu-se foarte mult de a ei.

— Bine, hai să lăsăm scobitul, să lăsăm dovleacul, să lăsăm alimentele. Să discutăm despre altceva. Ce albină te-a muşcat de fund, de aseară până acum?

Ea rămase cu gura căscată şi făcu un pas înapoi. Vulgaritatea lui intenţionată o şocă.

— Nu pricep ce vrei să spui, minţi ea.

— Pe naiba, nu pricepi. Ce s-a întâmplat de aseară până acum, de m-am transformat în persona *non grata*?

— Nimic.

— Asta mi-am imaginat şi eu. Atunci de ce nu mai suntem prieteni? A fost cumva vina tipei ăleia cu care ne-am întâlnit? Ai lăsat curiozitatea ei să te indispună? Ţi-e teamă de bârfele care vor circula în legătură cu faptul că am fost văzuţi împreună? întrebă el şi îşi trecu o mână prin părul ciufulit. Elizabeth, te vor bârfi numai pentru simplul motiv că eşti o văduvă tânără, drăguţă şi cu un corp extraordinar. Ne vor bârfi chiar dacă ne culcăm amândoi sau nu.

— Ceea ce n-o vom face!

El îşi îngustă privirea. Cu un gest rapid, îşi luă punga de jos răsturnând câteva mere.

— Exact. După părerea mea, cameleonii nu sunt decât nişte şopârle. Îmi dau fiori.

*

— O să mucegăiască până la Halioween.

— Atunci o să scobim altul, le spuse Elizabeth copiilor care o priveau îndoielnic.

— De ce l-ai pus la geamul din spate, mămico?

— Nu crezi că arată bine acolo?

— Ba da, dar nu-l poate vedea nimeni în afară de noi.

Noi şi vecinul care locuieşte în spate, se gândi Elizabeth. De aceea pusese cea mai mare lumânare posibilă în dovleacul găurit înainte să aşeze felinarul rânjit în dreptul ferestrei de la bucătărie. Faptul că în casa vecinului era întuneric şi jeep-ul lui nu era parcat pe alee, îi mai reteză din triumf. Asta şi faptul că unul din ochii felinarului fusese crestat greşit, deoarece îi alunecase cuţitul. Fusese nevoită să îl fixeze cu scobitori, dar acest lucru nu se vedea de pe veranda lui Thad.

— E pentru plăcerea noastră, spuse ea încercând să zâmbească. Când o să se strice, o să cumpărăm altul şi o să-l scobim şi pe acela. Acum ajutaţi-mă să fac curăţenie aici.

— Putem să prăjim seminţele?

— Nu în seara asta. Trebuie să mergeţi la culcare.

Se culcară abia peste o oră, după ce îşi spuseră rugăciunile, după ce băură ultimele înghiţituri de apă şi după ce făcură ultimele drumuri la toaletă. Auzi dezamăgită că Thad era inclus în rugăciunile fiecăruia dintre copii, alături de ea, tăticul lor din ceruri, mătuşa Lilah, bunica şi bunicul din fiecare parte a familiei. În funcţie de comportarea lor în fiecare zi, includerea doamnei Alder era opţională. Se întrebă dacă Thad avea să devină o permanenţă pe lista lor.

Jeep-ui său tot nu apăruse pe alee când stinse lumînarea din felinar pentru a se duce la culcare. Citi puţin încercând să adoarmă, dar nu se putea concentra asupra subiectului plictisitor.

Cum îndrăznea să îi vorbească astfel? „Ce albină te-a muşcat de fund de aseară?" Dar ce-ar fi trebuit să facă în momentul când îl văzuse apărând în magazin? Să înceapă să se agite încântată? Să fluture din gene sfioasă şi să-i mulţumească umil pentru că îi însoţise la *Festivalul Toamnei*?

Şi o făcuse cameleon! Acum fusese manieratul Clark Kent şi în clipa următoare se transformase într-un individ vulgar rănit în amorul propriu. Mai bine ar înăbuşi acea prietenie în faşă. Era prea schimbător. De fapt, ştia foarte puţine lucruri despre el. Acum nu mai voia să ştie nimic. Lucrurile ar fi trebuit să se menţină ca înainte ca Baby să rămână în copac. Domnul Thad Randolph fusese un vecin distant, un tip misterios. Ar fi vrut să fi rămas aşa.

Nu stinse lumina decât când auzi maşina lui intrând pe alee. Convingându-se că somnul care o cuprinsese deodată era o coincidenţă, se cuibări sub pătură.

Dar peste câteva clipe o dădu la o parte înjurând printre dinţi. Îşi aminti că lăsase stropitoarea în funcţiune. Îi dăduse drumul devreme în după-amiaza aceea şi de atunci ea continuase să funcţioneze. Nemaipomenit pentru factura de apă, îşi spuse ea, străbătând casa întunecată, în jos pe scări şi prin bucătărie, până la uşa din spate.

Simţi betonul verandei rece sub picioarele goale. Aerul nopţii o făcu să tremure pentru că nu mai stătuse să îşi pună un capot peste cămaşa de noapte. Îşi ridică puţin poalele pentru ca aceasta să nu atingă iarba udă şi porni în vârful picioarelor spre gura de apă care fusese inclusă în fundaţia casei. Îi luă ceva timp până o găsi pe întuneric şi atunci se aplecă să o închidă. Mai răsuci o dată pentru a fi sigură că se închisese bine, după care se îndreptă şi se întoarse.

Geamătul de surprindere îi îngheţă în gât şi îşi duse mâna la piept pentru a-şi potoli bătăile nebuneşti ale inimii. Apoi îl recunoscu în silueta care îşi făcu apariţia din umbră pe Thad Raridolph. Trăsăturile îi erau ascunse de întuneric, dar lumina lunii care făceau să-i strălucească părul alb îl deconspiră imediat.

Ea nu puse întrebarea „Ce cauţi aici?" pentru că ştia deja. Nu îşi dădea seama cum de ştia; pur şi simplu, ştia.

Nu era surprinsă şi de aceea nu tresări când el întinse mâna şi îi luă o şuviţă de păr între degete frecând-o uşor şi lăsând firele să i se strecoare printre degete. Apoi îi cuprinse gâtul în mână şi ca şi cum căldura lui i-ar fi topit vertebrele coloanei, capul ei se lăsă ascultător într-o parte.

El îşi apăsă buzele pe acea unduire vulnerabilă, sărutând-o îndelung. După aceea, privindu-i chipul, îi atinse buzele cu degetul cel mare şi le trasă conturul. Răspunzând atingerii lui, buzele se desfăcură singure şi el îşi trecu vârful degetului peste dinţii ei.

Cu îndrăzneală, ea îşi lipi mâinile de pieptul lui şi, pentru că avea cămaşa descheiată, îi mângâie pielea, părul ondulat şi sfârcurile.

El scoase atunci un sunet şi cu un gest brusc o lipi cu spatele de zidul casei. Ea îi văzu capul apropiindu-se încet de al ei. Ochii i se închiseră cu o secundă înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei. El înclină capul şi îşi cufundă limba în căldura gurii ei.

Elizabeth se topi imediat, bucuroasă că avea zidul ca punct de sprijin, în timp ce se supunea priceperii lui Thad. Niciodată nu mai fusese sărutată atât de complet. Niciodată. Nici chiar în fanteziile ei. Sărutul lui părea să scoată şi ultima picătură de viaţă din ea umplînd-o totodată cu un foc nou.

Limba lui îi cerceta gura cu mişcări care îi luau răsuflarea. Apoi începu să îi mângâie cerul gurii. Trupul, inima şi sufletul ei explodară. Scântei de lumină se împrăştiară prin ea.

Gura lui îşi făcu drum cu blândeţe în jos pe gât. Limba i se jucă uşor cu lobul urechii înainte de a-l muşca drăgăstos. Îi sărută gâtul, pieptul, gura lui fiind fierbinte şi lacomă. Când se închise în jurul sfârcului, ea îşi arcui spatele şi îşi înfipse toate cele zece degete în părul lui. El trase de vârful întărit, cu cămaşa de noapte cu tot, şi supse cu pasiune.

Prinzând-o de mijloc, o ţinu nemişcată în timp ce el îşi împinse înainte şoldurile pentru a-i arăta cât de puternică îi era dorinţa. Ea îşi frecă trupul de al lui. Apăsând din ce în ce mai tare, el îi strânse faţa între palme şi o sărută cu înflăcărare.

O clipă mai târziu, dispărea înghiţit de întuneric.

Singurele zgomote pe care le auzea Elizabeth erau cele ale inimii ei care bătea să-i spargă pieptul şi ale răsuflării întretăiate. Şi apa care picura. Acele picături care se adăugau bălţii de sub gura de apă erau singura ei legătură cu realitatea, singurul indiciu că ceea ce se întâmplase era real şi nu doar încă una din fanteziile ei.

Se întoarse în casă clătinându-se şi tot aşa urcă scara spre dormitorul ei. Închise uşa şi se rezemă de ea, istovită, căutând să-şi recapete răsuflarea. Îşi duse mâna la buze. Erau încă fierbinţi şi umede. O dureau puţin. Le simţea umflate şi zgâriate de barba lui.

Totul se întâmplase în realitate. Se întâmplase. Dar cum? De ce? De ce îi permisese?

Pentru că era şi ea un simplu om. Era o femeie care cunoscuse pasiunea. Nevoile ei nu muriseră odată cu John Burke. Dorinţele ei fizice nu fuseseră îngropate în sicriu alături de el. De fapt, nu erau deloc ruşinoase. Dar felul în care a ales să le satisfacă putea fi. Întâlniri pe ascuns cu un vecin în curtea din spate în toiul nopţii, nu prea erau potrivite pentru a-şi răcori sângele. Dacă acesta avea să curgă atît de înfierbântat şi de imprevizibil, până la urmă, ea va trebui să găsească un mod de a se descărca.

Ca împinsă de muze – sau de diavol – se duse la micul ei birou şi luă un carneţel şi un stilou. Cerneala curgea din biluţa din vârf ca sângele dintr-o venă deschisă. În încăpere se făcu frig, dar ea nu se opri nici măcar pentru a-şi pune un capot. Nu îşi întrerupse scrisul până când fantezia din grajd şi cea în legătură cu străinul fără chip nu se transformară din imagini în mintea ei în cuvinte exprimate pe hârtie.

După aceea dormi zdravăn şi fără vise. Dimineaţa o sună pe Lilah, înainte să apuce să se răzgândească.

*

Abia după câteva ore de gândire începu să aibă dubii. Bineînţeles că Lilah fusese încântată de hotărârea ei de a-şi trimite fanteziile spre a fi publicate. Se dusese imediat să le ia pe cele scrise de Elizabeth cu o noapte în urmă.

Le smulse din mâna surorii ei.

— N-o să te las să te răzgândeşti. Ce te-a făcut să te decizi?

Elizabeth se bucură că graba de luni dimineaţa de a se duce la lucru împiedica o discuţie despre astfel de motive. Nu ar fi spus nimănui ce se întâmplase noaptea trecută în curtea din spatele casei. Avea să ia acel secret cu ea în mormânt.

— Am nevoie de bani în plus, îi explică ea lui Lilah. Dacă tu crezi că merită să fie publicate, trimite-le. Dar n-o să mă răneşti spunîndu-mi că nu sunt.

— Abia aştept să le citesc, spuse Lilah, lingându-se pe buze de parcă ar fi anticipat o masă excelentă.

Toată dimineaţa a aşteptat Elizabeth un telefon de la sora ei, dar când s-a apropiat ora prânzului şi tot nu a primit nici un semn de la ea, s-a gândit că ceea ce scrisese fusese atât d groaznic încât Lilah căuta un mod potrivit de a-i spune.

Nefiind prea multă activitate în hotel, treaba mergea mai încet şi la magazin. După ce îşi luă masa de prânz alcătuită din fructe şi brânză, începu să răsfoiască registrele de comenzi. Când se auzi clinchetul clopoţelului de la uşă anunţînd astfel, în sfârşit, apariţia unui client, îşi ridică privirea cu un zâmbet pregătit.

Dar acesta îi îngheţă pe buze când în magazin îi văzu pe Thad Randolph. Fu gata să cadă de pe scaunul înalt pe care stătea în spatele tejghelei când nu avea clienţi. Câteva clipe se priviră doar.

— Bună, spuse el, în cele din urmă.

Picioarele ei atinseră podeaua, dar tot nu avea încredere că se putea ridica. Genunchii îi tremurau, pur şi simplu. Îşi netezi fusta cu palmele umede. Obrajii îi ardeau, iar lobii urechilor îi zvâcneau.

— Bună.

După alte câteva clipe de tăcere tensionată, el îşi luă privirea de la ea şi începu să privească în jur.

— M-am uitat în vitrină de nenumărate ori, dar n-am intrat niciodată în magazin. E frumos.

— Mulţumesc.

— Miroase bine.

— Vând *potpourri* şi săculeţe, spuse arătându-i un coş plin cu perniţe mici din dantelă umplute cu flori uscate şi mirodenii.

Oare, se aflase, într-adevăr, în braţele acestui bărbat aseară? Goală, în afară de cămaşa de noapte din batist subţire? Frecându-se de el plină de

dorinţă, sărutându-l într-un fel care chiar şi în clipa aceea îi dădea fiori? Şi acum vorbeau liniştiţi despre săculeţe? Sâmbătă seară fusese supărată pentru că el nu făcuse nici o mişcare spre ea. Fusese aproape prea manierat. Ei bine, cu o seară în urmă nu mai fusese. Dar, în loc să fie supărată, acum era derutată.

Îl urmări cu privirea cum se duce spre raftul cu parfumuri. Luă o cutiuţă împachetată şi o mirosi.

— *Chanel*? o întrebă el peste umăr.

Ea încuviinţă fără să spună nimic. Pe cine mirosise *Chanel* oare?

Puse la loc cutiuţa şi se îndreptă spre rafturile pline cu toate soiurile de ciocolată. Felul în care le aşezase ea atrăgea atenţia.

— Cutia desfăcută e pusă acolo ca să se guste din ea, spuse ea, pentru a umple tăcerea.

— Frumos, dar nu, mulţumesc.

De acolo se duse la sticluţele de parfum din cristal, apoi la bijuterii, la casetele de voiaj cu lenjerie din satin şi, în final, la volumele de poezii îmbrăcate în dantelă.

Elizabeth fu fermecată de modul în care el lua şi privea marfa. Avea mîini mari, capabile şi masculine, presărate cu păr de culoare închisă. Totuşi nu se sfiau să atingă şi cea mai delicată podoabă filigranată.

— Pentru ce e cheia asta?

Surprinsă de întrebarea lui bruscă, Elizabeth îşi desprinse privirea de la mâinile lui şi şi-o mută asupra feţei.

— Ah, e pentru jurnal.

— Aha, înţeleg.

Luă carneţelul îmbrăcat în satin şi vârâ chesţa de aur în încuietoare. Ceva în legătură cu siguranţa cu care făcu acest lucru, o ameţi pe Elizabeth, care se trezi clătinându-se pe scaun. El puse jurnalul la loc în raft şi ea răsuflă uşurată. Se întoarse cu faţa spre ea, dar el rămase tăcut.

— E ceva... Ai nevoie... Cauţi ceva în mod deosebit?

El îşi drese glasul şi îşi feri privirea.

— Da. Aş vrea ceva frumos.

— Ah, zise ea, şi ar fi vrut să adauge „Pentru cine?", dar nu o făcu.

— Un dar foarte deosebit.

— Vreo ocazie specială?

El tuşi.

— Da, aş vrea să repar o fostă legătură.

Se duse în faţa ei.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dacă n-o fac, mă tem că data viitoare nu o să mă mai pot limita la un sărut.

Elizabeth îşi ţinu privirea aţintită asupra bărbiei lui pătrate, dar el nici nu se mişcă, nici nu mai spuse nimic. Deveni limpede că aştepta ca ea să facă următoarea mişcare, aşa că îşi ridică privirea cu greu.

— Nu te-ai limitat la un sărut, de data asta.

— Nu, spuse el uşor, nu-i aşa? Vrei să-mi cer cuze, Elizabeth?

Ea scutură din cap.

— Aş vrea să nu vorbim despre asta.

— Nu vrei o explicaţie?

— Nu cred că există o explicaţie pentru aşa ceva. Doar s-a întâmplat, spuse ea, făcând un gest din mână.

— N-am făcut-o intenţionat.

— Ştiu.

— Nu vreau să crezi că am traversat curţile cu gândul de a te lipi de zid.

Ea îşi reţinu un suspin.

— Nici nu mă gândeam la asta.

Nu mai spuseră nimic o clipă, dar el o întrebă după aceea:

— De ce ai fost atât de rece ieri la magazin?

— Eram supărată.

— De ce?

— Nu prea ştiu exact, spuse ea cu sinceritate. Poate pentru că-mi place să-mi aleg singură partenerii. Nu vreau s-o facă pentru mine cei mici. Am vrut să-ţi dau de înţeles că nu doream să mă mai inviţi iar. Poate că am exagerat, însă.

— Aşa e.

— Acum îmi dau seama. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Şi eu am exagerat. M-ai înfuriat la culme. Totuşi n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. A fost ceva inconştient.

— Te rog, spuse ea clătinând din cap. Înţeleg.

El scoase un oftat prelung.

— Oricum, când am venit acasă aseară şi am văzut stropitoarea în funcţiune, m-am gândit să-ţi fac un serviciu şi s-o închid. Nu mă aşteptam să te găsesc acolo. Mai ales numai într-o cămaşă de noapte subţire, spuse el şi ochii i se întunecară puţin. A fost ca un şoc.

— Doar nu crezi că am ieşit aşa pentru a-ţi atrage atenţia, nu?

— Nu.

— Pentru că n-am făcut-o. Am auzit apa curgând şi mi-am dat seama că am uitat s-o opresc. Dacă n-ar fi fost o oră atât de târzie, n-aş fi ieşit numai în cămaşă de noapte. Şi dacă n-ar fi fost neapărată nevoie, n-aş fi ieşit absolut deloc.

— Înţeleg.

Dacă înţelegea, ea ar fi făcut bine să încheie subiectul. Aceea era una din situaţiile când, spunând mai mult, nu puteai decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Ce-ai avut în gând? îl întrebă ea.

— Doar să te sărut. Nimic mai mult, jur. Dar m-ai sărutat şi tu. Ţi-am simţit sânii pe piept şi, la naiba, era o senzaţie extraordinară. A trebuit să... Ce s-a întâmplat?

— La cumpărat m-am referit, spuse ea răguşit. Ce-ai avut în gând să cumperi pentru... doamna ta?

— Ah, de asta era vorba. Da, păi, să vedem, zise el şi îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, gest care făcu să i se dea haina puţin pe spate.

Partea din faţă a cămăşii era umplută frumos de pieptul musculos. Partea din faţă a pantalonilor era umplută de umflătura...

Elizabeth îşi ridică din nou privirea spre pieptul lui şi zări părul întunecat pe sub cămaşa subţire. Era pentru prima oară când îl vedea cu cravată de aproape. Oare se îmbrăca întotdeauna astfel pentru afacerile de după-amiază?

— Ce mi-ai sugera? o întrebă el.

Era atât de fâstâcită, încât nu îi venea în minte nici măcar un singur lucru. Îşi roti privirea prin magazin ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Nu îşi amintea cum se numeau obiectele şi nici cât costau. Până la urmă, adunând destule cuvinte pentru a se exprimă coerent, îi oferi câteva sugestii, dar lui nu îi fu pe plac nici una.

— Nu, nu e genul să se dea în vânt după cărţi, spuse el când ea îi propuse un volum subţire cu sonetele lui Shakespeare.

Nu, bineînţeles. Amantele rareori se dădeau în vânt după cărţi. Un bărbat nu se ducea la amantă, îndeosebi la una pe care nu a văzut-o de mult, pentru a-i stimula creierul.

— Atunci, o lenjerie de genul ăsta?

Thad se uita la suportul circular pe care se aflau articolele de lenjerie.

— Femeilor le place, într-adevăr, să poarte aşa ceva? Sau bărbaţii doresc ca ele să le poarte?

Supărarea faţă de el ieşi din nou la suprafaţă. De ce îi vorbea despre afacerile lui sordide? Dacă voia să cumpere un neglije sexy pentru amant lui, de ce voia să o facă de la ea din magazin?

— Unor femei le place, spuse ea rece.

Accentul pe care îl puse pe primul cuvânt arăta că cele cărora le plăcea să poarte asemene lucruri aveau o morală îndoielnică.

— Ţie îţi place?

Ea îşi ridică privirea spre el. O provoca să mintă şi se lăsă provocată. În plus, fiul ei îl informase deja că îi plăcea.

— Uneori. Dacă am chef.

— Cât de des ai chef?

Ea sirnţi o căldură în stomac, care se urcă mai sus cuprinzându-i sânii şi strângându-se în sfârcurile care se întăreau. Oare el le văzuse împungându-i bluza? Oare îşi amintea cum limba lui le atinsese, udându-le prin cămaşa de noapte?

— Asta depinde de fiecare femeie, spuse ea.

El se întoarse atunci şi începu să examineze lucrurile, plimbând umeraşele pe bara de metal. Zgomotul pe care îl făcea o enerva pe Elizabeth ca acela făcut de nişte unghii pe tablă.

— Asta-i drăguţă, spuse el, scoţînd un articol şi ridicându-l. Cum îi spune?

— Costum „ursuleţ".

Buzele lui schiţară un zâmbet larg.

— Nu-i de mirare. Un bărbat se poate culca cu plăcere cu el.

Ea nu sesiză umorul din cuvintele lui şi abia se stăpâni să nu îi smulgă costumul din mână.

— Îl vrei sau nu? Costă şaizeci de dolari, spuse ea încet. Nu-i merită? îl întrebă ea apoi cu şiretenie.

— Ah, ba da, îi merită categoric.

Tonul vocii lui o făcu să simtă o mâncărime în degetele de la picioare.

— Să-l împachetez?

— Nu atât de repede. Nici nu m-am hotărât încă. Convinge-mă să-l cumpăr.

Puse costumul pe tejghea. Elizabeth se înfurie încă puţin. Voia să-l cumpere sau nu? Dar ştiind că nu putea să sacrifice un articol de şaizeci de dolari, mai ales într-o zi când vânzarea nu mergea prea bine, luă costumul şi începu să îi înşire calităţile.

— Este sută la sută mătase.

El luă un colţişor şi îl frecă între degete cum făcuse cu părul ei cu o seară în urmă.

– Foarte frumos. E subţire, aproape transparent. Nu-i o problemă?

— Poftim?

— Se vede ceva prin el?

— N-ar trebui?

— În dormitor, da. Dar nu şi dacă îl poartă pe sub haine.

— Ah, nu, n-ar trebui să fie vreo problemă.

— Bine, spuse el, culoarea? Cum se numeşte?

— Nud.

— Se potriveşte. Mărimea?

— Ce mărime poartă? „Patruzeci şi patru dublu D", îşi spuse ea.

— Cam ca tine. Ia pune-l puţin lipit de tine.

Ea ezită, dar nevrând să pară ruşinoasă, luă costumul de pe umeraş şi, proptind bretelele pe umeri, îl lipi de ea.

— Se întinde pe corp. Ar trebui să-i vină bine dacă poartă treizeci şi doi sau treizeci şi patru.

— Treizeci şi doi sau treizeci şi patru la ce?

— La sutien.

— Ah, zise el, îngustându-şi ochii şi uitându-se la cupele costumului care se mulau foarte bine pe ea. Cred că e-n regulă. Ăştia se desfac?

Puse mâna pe şirul de năsturaşi în formă de perlă de pe partea din faţă a costumului. Cu un gest iute îi desfăcu pe primii doi. Privirile li se întâlniră într-o clipă.

Elizabeth lăsă costumul pe tejghea.

— Te-ai hotărât?

— Asta pentru ce e?

Fermecată, ea îi urmări degetul încet cu privirea spre partea unde partea din faţă şi cea din spate se uneau. Îşi reţinu un geamăt.

— Se desface, răspunse ea cu un glas neobişnuit de răguşit.

— Pentru ce?

Enervată, la maximum, ea strigă atunci:

— Pentru ce crezi?

— Hmm, e util. Şi astea sunt pentru ciorapi? întrebă el pipăind o jartieră din dantelă.

— Da. Dar se pot scoate.

— Pune şi o pereche de ciorapi şi îl iau.

— Bani gheaţă sau carte de credit?

— Carte de credit.

— Bine.

O enervase atât de tare, încât abia putu să completeze bonul. Apoi manevră maşina atât de brusc, încât aceasta aproape că înghiţi cartea de credit. T.D.Randolph. Se întrebă dacă numele lui era, oare, Thaddeus şi de la ce o fi provenind iniţiala D., după care se supără pe sine pentru că îşi pusese asemenea întrebări. Puţin îl păsa care era numele lui întreg.

— Îi împachetez? întrebă ea, deloc politicoasă, înfăşurând costumul păcătos şi ciorapii într-o foile subţire roz.

— Nu-i nevoie.

„Sunt convinsă". Probabil se ducea direct în braţele iubitei. Până ar fi despachetat ar fi trecut prea mult timp.

— Mulţumesc, spuse el, luând punga *Fantasy* din mâna ei.

— Cu plăcere.

— Ne vedem acasă.

„Nu dacă pot evita". Dădu din cap cu răceală şi îşi feri privirea înainte ca el să iasă, dar îl urmări cu coada ochiului după ce trecu pragul şi îl văzu părăsind hotelul cu un mers care i se păru dezgustător de îngâmfat.

Bine măcar că nu îşi rezolva afacerile dubioase într-o cameră din hotelul *Cavanaugh*. Unul dintre motelurile de pe autostradă i se potriveau mult mai bine.

Se întoarse cu spatele spre holul hotelului şi aruncă recipisa cărţii lui de credit în sertăraşul maşinii de înregistrat. Când auzi din nou clopoţelul de la intrare, crezu că se întorsese fiindcă uitase ceva. Cu o privire încruntată, la fel de descurajantă ca un cartonaş pe care scria NU DERANJAŢI, se întoarse să-l înfrunte.

— Ah, bună ziua! exclamă ea mîhnită.

6

— Deranjez cumva? întrebă Adam Cavanaugh.

— Nu, bineînţeles că nu, domnule Cavanaugh. Tocmai... ă...

Acel om, căruia voia să îi facă o impresie bună, o surprindea pentru a doua oară visând prosteşte.

— Tocmai mă uitam pe nişte cataloage.

— Păreaţi îngândurată.

— Da, eram. Vă rog, poftiţi, luaţi loc. De data aceasta era singur.

— Nu pot să stau decât foarte puţin.

Nestingherit se servi din cutia cu bomboane de ciocolată, lingându-şi degetele fără să îşi dea seama.

— Mă aflu între două întâlnlri. Aş fi venit mai devreme, dar am un program foarte încărcat.

— Sunt convinsă că sunteţi extrem de ocupat..

— Mă întrebam dacă n-am putea lua cina împreună sâmbătă seară.

— Cina? întrebă ea prosteşte.

Cina cu Adam Cavanaugh, playboy-ul internaţional şi cel mai superb celibatar din lume? Ea?

— Sunteţi liberă atunci? Dacă nu, putem să...

— Nu, sunt liberă, spuse ea repede. Cina sâmbătă seară, perfect.

— Grozav. Găsesc că discuţiile legate de afaceri sunt mult mai plăcute în compania unei femei frumoase în timpul cinei, spuse el aruncându-i un zâmbet demn de un actor de la Hollywood. O să vă caut adresa în registru şi vin să vă iau la şapte şi jumătate.

— Sau ne-am putea întâlni undeva, sugeră ea nevrând ca el să se deranjeze prea mult.

— Prefer să vă iau de acasă. La şapte şi jumătate, sâmbătă?

— Da, e bine.

— Atunci, la revedere, Elizabeth.

Timp de cinci minute după plecarea lui, nu îi veni să creadă că fusese, într-adevăr, acolo şi o invitase la cină. Se ciupi de câteva ori pentru a se convinge că nu se afla în lumea viselor. Era atât de frumos, de fermecător, de bine îmbrăcat şi de manierat, de tot ce şi-ar fi putut dori o femeie. Şi o invitase pe văduva Burke la cină!

„Cu ce să se îmbrace?"

*

Vânzârea slabă de luni a fost compensată mărţi, când o asociaţie regională a veterinarilor a organizat un seminar de două zile în hotel. Cumpărăturile acestora au ţinut-o ocupată şi miercuri dimineaţă. Când medicii veterinari au plecat la prânz, *Fantasy* avea nevoie de o operaţie estetică.

Făcu ordine pe rafturi şi reaşeză marfa care fusese mişcată din loc. Aceste îndeletniciri îi solicitară puţină concentrare. Afară ploua. Chiar şi înăuntru atmosfera era mohorâtă. Aprinse lumânări parfumate în magazin pentru a-l face să pară mai cald şi mai vesel eventualilor clienţi.

Era o zi perfectă pentru a sta cuibărit în faţa unui şemineu cu o carte bună în mînă. Sau pentru a trage un pui de somn. Lui Elizabeth i se făcu somn. Mintea începu s-o ia razna...

*

Scara din piatră în spirală era întunecată. Treptele erau inegale. Paşii străbunilor le tociseră. Urcam cu mare grijă, sperând să nu vărs nimic din ce duceam pe tavă. La etaj, o lumină slabă cenuşie pătrundea pe una din ferestrele înguste. Picături argintii de ploaie lunecau pe geamul înrourat. Proptind tava grea pe şold, am bătut în uşa din lemn de stejar din capătul culoarului. El mi-a strigat să intru. Când am deschis uşa masivă, inima a început să-mi bată cu putere. Aşa se întîmpla de fiecare dată când intram în dormitorul unde „oaspetele" nostru era ţintuit la pat.

Se afla sub acoperişul nostru de aproape două săptămâni. Îmi aminteam foarte bine după-amiaza aceea când am auzit biplanul său rotindu-se deasupra şi am dat fuga repede din bucătărie în curte. Avionul lăsa o dîră de fum negru în urmă. Pilotul a reuşit să aterizeze şi să iasă teafăr, înainte ca aparatul să ia foc,

Şi tata, care se afla pe cîmp, văzuse prăbuşirea. Am alergat împreună spre epavă. Pilotul ieşise din cabină, dar era evident rănit. L-am dus în casă, sus în această încăpere. Era american. Cu dinţii încleştaţi, i-a spus tatei să stingă focul pentru ca fumul să nu le dea de ştire nemţilor. Vorbea foarte stricat franţuzeşte, iar noi nu ştiam pic de engleză. Dar am izbutit să îl înţelegem înainte să îşi piardă cunoştinţa. Tata s-a dus repede să facă ce îi spusese şi m-a lăsat pe mine să am grijă de pilotul rănit.

I-am scos ochelarii şi casca din piele. În timp ce îi curăţăm cu buretele faţa murdară, inima a început să-mi tresalte. Era extrem de frumos, cu un păr des, şaten, care îi cădea peste sprâncene. Degetele mi-au devenit neîndemânatice când am încercat să îl dezbrac, dar nu aveam de ales. O pată mare şi roşie se întindea pe cearceaf sub el.

Aveam să aflu mai târziu că fusese nimerit de o mitralieră germană în timpul unei lupte. Restul escadrilei fusese doborâtă. Glonţul îl nimerise într-o parte chiar deasupra mijlocului. Am curăţat rana şi l-am bandajat. Gemetele lui inconştiente m-au făcut să-mi dea lacrimile.

Avea să-şi revină, dar o să treacă multă vreme până să-şi poată relua activitatea sau chiar să fie mutat la un spital militar. Din moment ce tata muncea din zori şi până-n noapte, eu trebuia să am grijă de pilotul american.

Acum, când am intrat în cameră, l-am găsit rezemat de speteaza patului, sprijinit în perne. Mi-am luat privirea de la pieptul lui gol, căci de fiecare dată când îl priveam, simţeam o căldură ruşinoasă şi umedă în feminitatea mea. Când îl vedeam, sânii mă furnicau. Hainele lui fuseseră atât de pline de sânge, încât fusesem nevoită *să le distrug. Toate, în afară de eşarfa albă de mătase, pe care i-o desfăcusem cu grijă din jurul gâtului şi care acum se afla sub perna mea.*

Ştiam că e gol sub cearceaf. Mai ştiam şi cum arată gol, căci eu îi spălasem trupul cu buretele cînd el era cuprins de febră şi delira.

Ruşinându-mă sub privirea lui, l-am întrebat dacă avea chef să mănânce şi el mi-a răspuns că da. Podeaua casei vechi scârţîi când m-am dus spre patul îngust. Am pus tava pe noptieră şi m-am aşezat pe marginea patului, atentă să nu mă ating cu şoldul de pulpa lui, care se vedea foarte clar conturată sub cearceaful subţire.

Mâna îmi tremură când i-am vârât lingura cu supă în gură. Zâmbind, îmi spuse că era foarte bună. Îi tamponam buzele cu şervetul după fiecare înghiţitură. Mâncă toată supa.

Înainte de a pleca, am aprins lumânarea de pe noptieră pentru a mai îndulci atmosfera sumbră provocată de ploaia care se auzea scurgându-se prin burlane. Stând lângă pat, cu mâinile împreunate în faţă, l-am întrebat dacă mai puteam face ceva pentru el.

Nu a spus nimic, dar mi-a pus mâna pe mijloc. I-am simţit atingerea prin veşminte la fel de fierbinte ca un vătrai. Mă apăsă încet pentru a sta din nou lângă ei. Ochii lui sclipitori mă fermecară. Nu le puteam rezista. Ridică mâna şi mă mângâie pe obraz cu dosul degetelor. Trase apoi în joacă de buclele care îmi scăpaseră din coc. Mi-a spus că americanii îl numeau stilul „Gibson-girl" şi a început să râdă vazând cum mă chinuiam să repet cuvintele.

După aceea, îşi mută mâna pe gâtul meu şi pe gulerul înalt al bluzei. Îşi trecu degetul peste dantelă, apoi peste broşa în formă de camee care fusese a

răposatei mele mame şi, în final, peste şirul de năsturaşi, pe care îi descheie unul câte unul.

Inima începu să îmi bată năvalnic în palma lui, când şi-o strecură pe sub bluza mea acoperindu-mi sânul şi cuprinzându-l în toată plinătatea lui între degetele lui puternice. M-au copleşit căldura şi ameţeala. M-am clătinat uşor când mi-a atins sfârcul şi am roşit de ruşine şi plăcere când acesta i-a împuns brusc vârful degetului cel mare cu care îl mângâia.

Îşi petrecu mâna liberă pe după gâtul meu şi îmi trase capul în jos pe perne lângă al său. M-a sărutat. Am fost şocată când buzele i s-au desfăcut şi limba lui mi-a pătruns în gură. Niciodată nu-mi dădusem seama că două guri puteau fi atât de intime. Cuplarea era ceva foarte naturală la fermă, dar bănuisem că oamenii se reproduceau cu aceeaşi atitudine de detaşare ca şi animalele. Niciodată n-aş fi crezut că inima putea să bată atât de puternic sau că sângele putea să curgă atât de fierbinte şi gros. Habar nu aveam că o împreunare putea provoca o plăcere atât de imensă.

Mâinile lui mi se strecurară pe sub haine atingând părţi moi şi secrete ale trupului meu, pe care abia le atingeam când mă spălam. Învăţasem la biserică despre faptul că a te atinge „acolo" era un păcat. Dar nu mă mai gândeam la păcat sau la treburile pe care le aveam de făcut. Nu mă mai gândeam la nimic decât la american şi la senzaţiile uluitoare pe care mi le provocau mângâierile lui.

M-am auzit gemând când el mi-a cuprins în palmă părul dintre coapse. Degetele lui, îndemânatice şi sigure, descoperiră o profundă dorinţă lichidă înăuntrul meu.

Cu o voce răguşită, m-a rugat să-l ating, făcându-se înţeles, conducându-mi mâna chiar el. Mi se părea ceva ciudat din moment ce îl atinsesem zile întregi. Dar când mâna mi-a alunecat pe sub cearceaf şi a atins pielea lui netedă şi părul aspru de pe trup, mi-am dat seama că acest fel de atingere era cu totul altceva. El însuşi era altfel. Cald, dar datorită unui altfel de febră. Răsufla iute, dar nu din cauza delirului.

Mi-a ridicat fusta până la mijloc şi m-a tras deasupra lui. Am vrut să-i aduc aminte de rană, dar el mi-a dat la o parte lenjeria de corp şi mi-a atins sânul cu gura, apăsând sfârcul cu limba. Nu mai puteam vorbi. Nu mai puteam să fac altceva decât să mă deschid...

*

Telefonul sună făcând-o pe Elizabeth să tresară speriată. Se chinui să îşi domolească bătăii inimii. Trase de câteva ori adânc aer în piept. Mâna îi tremura când se întinse după receptor.

— Alo.

— Bună, eu sunt. S-a întâmplat ceva?

Era Lilah.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Vorbeşti ciudat.

— Sunt ocupată.

— Cu scrierea altor fantezii, sper. Lizzie, sunt extraordinare!

După ce trecuseră trei zile şi Lilah nu îi telefonase, Elizabeth îşi închipuise că scrierile ei păreau a fi prea proaste pentru a fi publicate sau că, pur şi simplu, nu îi plăcuseră lui Lilah. Oricum ar fi stat lucrurile, fusese şi uşurată, şi tristă datorită faptului că avusese o carieră atât de scurtă.

— Nu trebuie să spui asta numai ca să-mi faci mie plăcere, îi zise acum surorii ei.

— Nici n-o fac. Dumnezeule, Lizzie, habar n-aveam că ai o imaginaţie erotică atât de bogată. Am citit cele două fantezii de câte o duzină de ori pe fiecare şi mi-au plăcut de fiecare dată.

— Dar tu eşti sora mea şi ţii la mine. E firesc să...

— Exact. Voiam să fie bune, aşa că mi-am pus la îndoială capacitatea de a judeca, deşi eram convinsă că aveam dreptate. Ca să fiu mai sigură, le-am dat altor patru persoane de la spital să le citească.

— Nu se poate!

— Linişteşte-te. N-am spus nimănui că le-ai scris tu. De altfel, nimeni n-ar crede că un şoricel ca tine ar fi putut face aşa ceva.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth, sec.

— Oricum, ajunge să-ţi spun că atât femeile cât şi bărbaţii care le-au citit...

— Le-ai dat şi bărbaţilor?

— Să ştii că nu e obligatoriu să fie citite numai de femei, spuse ea. M-am gândit că ar fi bine să vedem dacă fanteziile au efect şi asupra bărbaţilor şi au avut, cu siguranţă. Acum se află în drum spre New York. Manuscrisele, nu bărbaţii, adăugă ea râzând.

— Le-ai şi expediat?

— Da, ca să nu apuci să mă convingi să n-o fac. Le-am scris la maşină. Am făcut o mulţime de greşeli, mîinile îmi erau ude de transpiraţie. Când o să citesc şi altele?

— Altele? Cine a spus că vor mai fi şi altele?

— Eu. Un talent ca al tău nu se epuizează după două fantezii.

— Nu sunt sigură că e nevoie de talent şi nu ştiu când şi dacă voi mai avea timp să scriu, spuse ea, după care adăugă cu timiditate: Am o întâlnire sâmbătă seară.

— Glumeşti! strigă Lilah. Cu cine? Cu tipu' cu coteţul de păsări?

— Nu era coteţ de păsări. Ţarcul era pentru nişte pui de setter irlandez. Numele lui e Thad Randolph, dar nu, n-am întâlnire cu el.

Nu îi spusese lui Lilah de sîmbăta trecută şi de *Festivalul Toamnei* pentru că sora ei s-ar fi grăbit să tragă concluzii greşite. Ar fi spus că Thad mersese pentru ea şi nu de dragul copiilor.

— Adam Cavanaugh m-a invitat la cină.

— Zău? Păi, scumpa mea surioară, ăsta trebuie să fie subiect pentru o altă povestire. Să-ţi aminteşti fiecare amănunt.

— Lilah, nu-i decât o cină.

— Care, dacă ştii să joci bine, poate dura până la micul dejun.

Când Elizabeth exclamă, furioasă, Lilah spuse:

— Nu te mai enerva. Ar fi timpul să-ncepi să trăieşti unele din fanteziile astea. Distrează-te, dar nu te îndrăgosti de Cavanaugh.

Lilah închise imediat ce obţinu promisiunea din partea lui Elizabeth de a mai scrie şi alte fantezii. Elizabeth rămase surprinsă văzând că ţinuse magazinul deschis cinci minute mai mult, aşa că închise repede. Doamna Aldsr se supăra dacă întârzia.

Din cauza ploii, traficul era îngrozitor. Apoi, chiar înainte să apuce să coboare din maşină, Megan şi Matt o asaltară cu o problemă.

— Mămico, lui Thad i s-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse Megan, teatral.

Dând copiii la o parte, Elizabeth coborâ din maşină şi trânti portiera.

— Cum adică, i s-a întâmplat ceva îngrozitor? La revedere, doamnă Alder, îi strigă ea femeii care tocmai pleca. Eh, ce-i cu Thad? îi întrebă ea pe copii.

— Credem că e mort sau ceva de genul ăsta.

Matt era atât de sobru, încât Elizabeth îşi mască râsul tuşind.

— Ce v-a făcut să vă gândiţi la aşa ceva?

— Maşina lui e aici, dar nu răspunde când batem la uşă.

Ezită, dar o privire aruncată lui Megan şi lui Matt o convinse să bată cu putere. Aşteptă câteva secunde şi, fiindcă nu auzi nici un sunet de paşi apropiindu-se, bătu din nou.

— Vezi, mămico, nu răspunde.

— E mort.

— Nu e mort, îi spuse ea apăsat fiului ei morbid. De fapt, sunt convinsă că totul e în regulă.

Ţinând mâinile în jurul ochilor se uită prin uşa de plasă. Aşa cum spuseseră copiii, masa din bucătărie era plină de vase de la ceea ce părea să fi fost câteva mese.

— Du-te şi vezi. Uşa e descuiată.

— Megan, nu pot intra în casa unui bărbat aşa, pur şi simplu!

— De ce?

Întrebarea din privirile lor era atât de inocentă, încât Elizabeth se trezi gândindu-se la un răspuns.

— Nu e politicos.

Nu putea explica unor copii că domnul Randolph n-ar fi vrut să fie deranjat în caz că se zbenguia cu vreo prietenă în pat, sau dacă dormea după vreo petrecere sau... Îi mai veniră în minte câteva posibilităţi. Fără să vrea, era speriată. Ce făcea el, oare, înăuntru?

— Dacă e bolnav şi nu-l ajuţi?

— Da, ar putea să moară şi ar fi din vina ta. Din vina ta, mămico.

— Poate a plecat cu motocicleta.

— E în garaj.

— Eh, poate nu are nevoie de companie. Sau, mai probabil, are companie, îşi spuse Elizabeth. Nu îl mai văzuse de luni, când ieşise din magazinul ei cu darul pentru amantă. Megan clătină din cap.

— Am văzut vase murdare pe masa din bucătărie şi lui nu-i place dezordinea. Mi-a spus asta demult.

— Probabil că n-are chef să facă ordine azi.

— Sau poate e mort. Poate a intrat cineva şi 1-a înjunghiat. Atunci ar fi vina noastră că nu am verificat.

De unde avea Matt, oare, asemenea idei macabre? Foarte simplu, îşi spuse ea. Îi semăna.

— Hai, mămico. Trebuie să te duci să vezi.

O luaseră de câte o mână şi o trăgeau prin curte.

— Sunt sigură că trebuie să existe o explicaţie logică, spuse ea împotrivindu-se, dar copiii păreau foarte îngrijoraţi.

Dacă nu le îndepărta teama, nu o lăsau în pace. Aveau să o bată la cap până când avea să cedeze.

— Of, bine.

Puse din nou la îndoială înţelepciunea acelei hotărâri când ridică mâna să bată în uşa din spate.

Neştiind exact cum era împărţită casa, se duse la uşa din faţă şi îl strigă din nou. Living-room-ul era mobilat cu gust. Nimic luxos, bineînţeles, dar modern şi aranjat cu stil. Câteva reviste se aflau aşezate frumos pe măsuţa de cafea. *Newsweek, Time, Esquire*. Nici una cu femei goale.

— Probabil că pe acelea le ţine în dormitor, şopti ea pentru sine.

Amurgul înnorat făcea ziua să pară mai întunecată. Ploaia începuse să bată cu putere în geamuri. Nu aprinsese nici o lumină. Încăperile mari erau cufundate în beznă. Totul începu să devină sumbru.

— Domnule Randolph? Thad? strigă ea şi se opri să asculte.

Dat fiindcă nu primi nici un răspuns, se întoarse spre bucătărie. Dar nu apucă să facă decât cîţiva paşi şi auzi un geamăt slab. Încremeni, aşteptând să se convingă. Da, auzi din nou. De data aceasta mai tare.

Inima începu să îi bată nebuneşte. Era un geamăt de durere sau de pasiune? De agonie sau extaz? Poate ambele? Dumnezeule mare, nu voia să ştie. Dar copiii nu aveau să îi dea pace până nu afla.

Apucând-o în direcţie opusă, porni pe culoar. Pe măsură ce se apropia de o uşă deschisă, distinse zgomotul făcut de material frecat pe material. Aşternuturi, mai precis, dar erau două trupuri sau unul? Trase adânc aer în piept şi privi pe după uşă, retrăgându-şi capul repede după ce înregistră ceea ce văzuse.

Camera era, fără îndoială, dormitorul lui Thad. Lipit de peretele din faţă, era un pat dublu, iar el se afla în pat. Din fericire, singur. Dar nu şi liniştit.

În fracţiunea de secundă când privise înăuntru, îşi dădu seama că era bolnav. Mîînile şi picioarele i se mişcau agitate şi capul i se răsucea când într-o parte, când în alta.

Elizabeth îşi adună tot curajul şi intră în dormitorul burlacului, cu emoţia unui soldat care se duce la luptă pentru prima oară. Îşi făcea datoria.

— Thad?

Nu o miră că nu o auzi, căci glasul îi era şoptit şi tremurător. Gemetele lui, care crescuseră în intensitate, o acoperiră cu uşurinţă. Mişcă un braţ şi azvârli cearceaful.

Era gol.

Nu văzu tot graţie unui colţ de cearceaf bleu, care rămase, din fericire, înfăşurat în jurul mijlocului. Un picior gol atârna peste marginea patului. Celălalt era acoperit, dar clar conturat pe sub cearceaf. Avea pieptul dezvelit. Stomacul concav se înălţa şi cobora datorită respiraţiei anevoioase. Buricul...

Elizabeth îşi luă privirea de la buric, dar nu înainte de a observa că era sexy, adânc şl înconjurat de păr închis la culoare. O fîşie de păr mătăsos îi despărţea perfect torsul şi făcea legătura dintre pieptul lat şi abdomenul îngus. Sfârcurile ar fi trebuit să fie relaxate. Dar nu erau.

Se apropie de pat în vârful picioarelor, de parcă acolo s-ar fi aflat o fiară adormită, nu un om inofensiv. Pleoapele îi erau lăsate, dar se agitau. Murmură ceva ce ea nu înţelese şi scoase încă un geamăt profund.

Extrem de mişcată, ea puse un genunchi pe pat şi se aplecă deasupra lui.

— Thad? Eşti bolnav?

El întinse o mână orbeşte. Cealaltă...

Nu îl observă decât când îl acoperi cu mâna, deşi nu îşi putea închipui cum de nu îl văzuse. Poate că, totuşi, îl observase, dar mintea ei refuza să recunoască. Acum nu mai avea de ales.

Nici nu mai putea clipi. Începu să gâfîie printre buzele întredeschise. Un zgomot la fel de strident ca clopoţeii lui Quasimodo îi umplu capul. Simţi că leşină.

El îşi mişcă din nou braţul, iar pumnul o izbi puternic în piept. Degetele se descleştară şi atinseră moliciunea sânului ei. Aceasta trebuie să-l fi trezit din somnul agitat, căci deschise ochii deodată. O privi la fel de uimit să o vadă stând lângă patul lui, cum era ea de mâna aceea mare care îi acoperea sânul.

El îşi luă mîna de pe partea inferioară a trupului şi cu cealaltă îşi trase cearceaful peste mijloc. Amândoi ignorară sau încercară să ignore faptul că cearceaful era umflat în locul respectiv.

— Ce cauţi aici? întrebă el cu un glas răguşit şi încercă să îşi umezească buzele arse.

Ea încercă de cîteva ori să vorbească. Când reuşi, nu putu decât să se bâlbâie.

— Eu... eu... Copiii... Eşti bolnav?

El îşi acoperi ochii.

— O să-mi fie bine.

Refuzul lui de a recunoaşte o înfurie.

— Eşti bolnav sau nu?

— Da, sunt, mormăi el. Cred că-i o gripă, ceva. Ar fi mai bine să pleci imediat ca să nu o transmiţi copiilor.

— Ai febră?

— Nu ştiu. Am?

Îşi îndepărtă braţul de la ochi. Elizabeth ezită doar o clipă înainte de a-i pune mâna rece pe frunte. Era asudată, dar caldă.

— Cred că ai puţină.

— A izbucnit mai devreme. Am început să transpir. Am azvârlit pătura de pe mine.

La picioarele patului se aflau îngrămădite o cuvertură şi o pătură umede.

— Ai un termometru?

— În dulapul din baie.

Recunoscătoare pentru orice motiv de a pune distanţă între ei, ea se duse în baia de alături. Găsi termometrul pe al doilea raft al dulăpiorului de deasupra chiuvetei. Rezistând tentaţiei de a se uita să vadă ce altceva mai găsea acolo, se întoarse în dormitor cu termometrul şi o sticluţă de plastic cu aspirine.

El îndreptase cearceaful şi îl trăsese mai sus de mijloc. Ambele picioare erau acum acoperite, dar pieptul îi era tot dezvelit şi sfrcurile tot tari. Într-o manieră cât mai detaşată în asemenea împrejurări, ea scutură termometrul şi aplecându-se, aşteptă să deschidă gura pentru a i-l pune sub limbă.

— Ai luat vreo pastilă? îl întrebă ea arătându-i sticluţa de aspirine.

El clătină din cap că nu. Aruncându-i o privire exasperată, ea îi spuse atunci:

— Mă întorc imediat. Ţine termometrul acolo.

Megan şi Matt dansau de nerăbdare când ea deschise uşa despărţitoare.

— Aţi avut dreptate, spuse ea, înainte ca ei să apuce să îi pună cascada de întrebări. Thad e bolnav.

— Putem să mergem să-l vedem?

— Nu.

— Dar se spune că trebuie să-ţi vizitezi prietenii bolnavi. Aşa ni se spune la şcoala de duminică.

— Nu şi atunci când prietenul suferă de o boală contagioasă. Aţi putea să luaţi gripă.

— Şi tu poţi lua. De ce tu îl poţi vizita pe Thad şi noi nu?

— Pentru că eu sunt mamă şi mamele nu se îmbolnăvesc atât de uşor, cum fac copiii.

Spera să se mulţumească numai cu atât. Dar nu se mulţumiră.

— Dar, mămico..., spuseră amândoi odată.

— Fără discuţii, zise ea şi expresia ei categorică îi reduse la tăcere. O să fac ordine prin bucătărie şi o să-i încălzesc puţină supă. Ce-ar fi ca, în timpul ăsta, să vă duceţi să vedeţi ce mai fac Penny şi căţeii? Aveţi grijă să aibă apă proaspătă.

După ce scăpă de ei, umplu un pahar cu apă rece şi se întoarse în dormitor. Îl găsi pe Thad scoţând termometrul, pe care i-l întinse.

— Cât indică? Niciodată n-am ştiut să mă descurc cu el.

— Treizeci şi nouă, îi spuse ea, scuturând termometrul înainte să îl pună în cutiuţa lui. Ila două aspirine.

Ei înghiţi pastilele, ascultător, cu apa pe care ea i-o adusese.

— N-o să uiţi să iei încă două pe la ora zece?

— O să încerc.

Imediat după ce luă aspirinele, capul îi căzu moale pe pernă. Elizabeth observă că aceasta era umedă de sudoare.

— Ai vrea să-ţi schimb aşternutul?

El se privi şi apoi se uită la ea.

— Nu.

Ea nu mai insistă. De fapt, era chiar uşurată. Nu că ar fi deranjat-o, dar numai gândul de a-l mişca pe Thad, gol, din şi în pat, o făcea să îşi simtă genunchii tremurând.

— Atunci măcar să-ţi schimb pernele?

O lăsă să facă acest lucru, ridicându-şi capul doar atât cât fu nevoie pentru ca ea să îi înlocuiască perna cu cea din partea cealaltă a patului.

— Unde mai ai pături?

— În dulapul de lenjerie din hol, dar mi-e cald.

— Dacă nu stai învelit, o să-ţi fie frig.

Probabil că de aceea avea sfârcurile tari.

Găsi dulapul şi observă că cearceafurile şi prosoapele erau aşezate frumos pe rafturi. Aducând o pătură cu ea, o desfăşură deasupra patului şi o lăsă să cadă peste el, fără să o fixeze în jurul lui.

— Odihneşte-te până mă duc să-ţi încălzesc puţină supă. Bănuiesc că ai supă în casă.

El încuviinţă, dar ridică mâna în semn de protest.

— Ai făcut destul, Elizabeth. Acum trebuie doar să dorm şi mâine mă duc din nou la lucru.

— Dacă faci asta, poimâine vei fi în spital, spuse ea apostrofându-l. Stai în pat. Mă întorc iImediat.

În timp ce supa se încălzea, ea spălă vasele, şterse dulapul şi masa cu buretele şi puse la loc mâncărurile care fuseseră scoase şi lăsate afară. Supa fu gata când termină ea cu toate. Puse puţin într-un castronel pe care îl aşeză pe o tavă alături de un pahar cu suc de portocale, o lingură şi un şervet de hârtie.

Abia când se opri în prag, cu tava în vână, îşi aminti cu claritate de fantezia de mai devreme. Nu se afla într-o provincie franceză. Ea nu era fiica virgină a unui fermier, iar Thad nu era un pilot rănit, numai că acea stranie asemănare între fantezie şi realitate o făcu să se înfioare.

Se apropie de pat, aşeză tava pe noptieră şi aprinse veioza. Becul nu era mai puternic decât lumânarea. Lumina aceea slabă cădea pe chipul lui Thad. Aţipise. Genele lui aruncau umbre pe pometi. Pieptul i se înălţă şi cobora uşor cu fiecare răsuflare. Aspirina îşi făcea efectul.

Îi rosti numele încet şi el deschise ochii imediat, străpungându-i pe ai ei într-un mod aproape sexual. Un val de senzaţii se ridică din pântecele ei ca o pasăre Phoenix.

— Vrei să mănânci ceva?

— Cred că da.

Ea îi oferi paharul cu suc rece de portocale, pe care el îl bău dintr-o înghiţitură.

— Ar trebui să bei mai multe lichide, îl mustră ea uşor, dându-i şervetul dar, cum el nu ştia prea bine ce să facă cu el, îl ţinu în mână.

— N-am avut chef să mă scol pentru nimic.

— Matt şi Megan s-au dus să vadă ce mai fac căţeii.

— Mulţumesc. Ştiam că puii n-or să moară de foame, dar eram îngrijorat pentru Penny. Răceala m-a doborât ieri dimineaţă.

Deci fusese probabil la întâlnire luni după-amiază, se gândi Elizabeth. Ar fi vrut să îl întrebe dacă prietenei lui îi plăcuse costumul, dar nu voia să ştie.

— Poţi să mănânci singur?

— Dacă ţii tava, cred că o să pot.

Ea se aşeză cu grijă pe marginea patului şi îi puse tava în poală. El se aplecă, deasupra acesteia, sprijinindu-se într-un cot. Luând lingura cu greu, o vârî în castronel şi apoi o duse la gură.

— E foarte bună. Îţi mulţumesc, Elizabeth.

— Cu plăcere.

Mâncă aproape toată supa.

— Îmi ajunge deocamdată.

— Bine, spuse ea, punând tava pe noptieră.

Înainte să lase braţele în jos, îi simţi mâna pe mijloc trăgând-o cu faţa spre el.

— Ai o piele atât de rece, murmură el.

Elizabeth privi în jos la el cu o spaimă mută când îşi rezemă capul de şoldul el îngropându-şi faţa în materialul fustei şi frecându-şi creştetul capului de pântecele ei.

Rămase complet nemişcată şi se lăsă pradă fiecărei senzaţii feminine, materne şi iubitoare, încet, încet, prudenţa ei fu învinsă. Atunci, reacţionând instinctiv, îşi lipi mâna de obrazul lui înfierbântat. El oftă şi i-o acoperi cu a sa. Cu cealaltă mână, ea îi îndepărtă de pe frunte şuviţele de păr umede.

După câteva clipe, el îşi ridică privirea.

— Am visat sau chiar te sărutam?

— Când?

— Acum câteva minute. Când ai venit prima oară, spuse el mângâindu-i obrazul şi jucându-se cu firele de păr care îi scăpaseră din coc.

— Probabil că ai visat.

— Nu-ţi atingeam sânul?

Cu răsuflarea tăiată, ea dădu din cap că nu.

— Ai tras de el.

— Nu, îmi aduc aminte că în vis îl mângâiam cu degetul mare, zise el şi cu privirea trasă o linie fierbinte de la broşa camee de la gâtul ei până la şirul de nasturi ai bluzei. Şi tu mă mângâiai.

Amintindu-şi unde se aflase mâna lui, ea simţi că se sufocă.

— Ar trebui să plec. Copiii se întreabă probabil...

El se rezemă din nou pe pernă. Ea luă tava şi aproape că fugi din încăpere. Mâinile îi tremurau, mâinlle acelea pe care ar fi vrut atât de mult să le folosească pentru a-i lipi capul de sânul ei unde să se odihnească atât cât dorea.

Curăţă repede totul de pe tavă şi puse pe ea un pahar curat şi o sticlă cu apă rece. Evită să îl privească în ochi când lăsă tava pe noptieră.

— Nu uita să iei aspirina. Şi bea multă apă. Nu o să te mai deranjez până nu strigi după ajutor. Şi te rog s-o faci dacă ai nevoie. Eh, spuse ea,

împreunându-şi mâinile şi retrăgându-se, nervoasă, cu spatele spre uşă, la revedere.

Dădu să plece repede, dar el o prinse de mână.

— Elizabeth, mă bucur că ai venit. Îţi mulţumesc pentru tot, spuse el, plimbându-şi degetul peste interiorul încheieturii mâinii ei. Numai că, într-un fel, aş vrea să nu mă fi trezit. Aş fi dorit să ştiu cum se termina visul.

7

Tremuram în faţa lui îngrozită mai mult pentru virtutea decât pentru viaţa mea. Cel puţin moartea era ceva demn. Faptul de a fi sclava sexuală a unui pirat nu era.

Nişte indivizi brutali, bărboşi şi urât mirositori mă răpiseră din camera mea şi mă aduseseră legată de mâini şi de picioare pe această navă. Eram încă legată la ochi, dar ştiam că ne aflam pe mare. Puntea scârţâitoare se unduia sub picioarele mele şi auzeam pânzele umflându-se deasupra capului.

Vântul sufla cu putere. Pelerina îmi flutura şi îmi lipea cămaşa de noapte albă şi subţire de trupul gol. Tremuram, nu de frig, ci datorită faptului că ştiam intuitiv că el, comandantul acelei bande de criminali, care ordonase răpirea mea, stătea nu prea departe şi mă studia aşa cum o pisică îşi studiază şoarecele prins în capcană.

Ca să nu par înfricoşată, mi-am înălţat bărbia încă puţin. Putea să abuzeze de mine, chiar să mă omoare, dar niciodată nu îmi va putea învinge sufletul. Râsul lui întunecat se împleti cu vântul. Câteva clipe mai târziu am simţit vibraţiile paşilor lui, care se apropiau, prin tălpile mele goale. Inima a început să îmi bată neliniştită, dar mi-am păstrat atitudinea de mândrie pe care guvernantele mi-o insuflaseră de-a lungul anilor.

Capul îmi zvâcni pe spate când îmi smulse pânza de pe ochi. Mi-am scuturat părul şi l-am privit în faţă. Însă privirea mea ostilă se transformă imediat într-una de uimire. Îl cunoşteam pe regele piraţilor! Îl cunoşteam de o viaţă întreagă. Era al doilea fiu, cel rătăcitor, al familiei care locuia pe proprietatea vecină, cel despre care se auzea că ar fi fost un înrăit jucător de jocuri de noroc şi afemeiat. Datorită lipsei sale de respect faţă de avere, familia îl dezmoştenise cu ani în urmă. Numele lui era rareori rostit şi numai în şoaptă. Acum, iată-l, era cel care mă ţinea prizonieră.

Râse când îmi văzu uimirea pe chip. Apoi mă informă cu un glas ameninţător că se răzbuna pentru ceva ce îi făcuse tatăl meu. Rânjind, piratul scoase o sabie din teaca de piele pe care o avea prinsă în jurul şoldurilor

înguste. Crezând că vrea să mă omoare pe loc, am tresărit când a sfîşiat aerul cu sabia.

Când mi-am dat seama că eram încă în viaţă şi, după cât se părea, teafără, am deschis ochii, dar am descoperit că tăiase legăturile pelerinei, care acum zăcea grămadă la picioarele mele. Cămaşa de noapte, care se umezise din cauza apei de mare pulverizate în aer, era complet lipită de trupul meu.

Ochii lui reci şi sclipitori mă măsurară din cap până în picioare, oprindu-se cu interes asupra sânilor şi triunghiului întunecat dintre coapse. Mă făcu să mă cutremur de groază. Asta mi-am spus în sinea mea. Nu voiam să admit că tremurul meu era provocat de cu totul altceva.

Îmi aminteam de acest vecin ca de un tânăr subţire. De-a lungul timpului, însă, se împlinise, ajunsese la maturitate şi căpătase forme impresionante. Cămaşa albă cu mâneci largi era descheiată până la brâu, lăsând-să se vadă un piept musculos acoperit cu un păr mai negru chiar decât cel de pe cap. O centură lată din piele îi scotea în evidenţă mijlocul subţire. Cizmele înalte, îndoite chiar deasupra genunchilor, mi-au atras atenţia asupra pulpelor care erau la fel de tari şi netede precum catargul navei. Bărbăţia lui, am observat revoltata, era indecent conturată sub pantalonii strâmţi şi subţiri care i se potriveau mai bine chiar şi decât pielea.

Observă direcţia în care priveam şi râse cu o înfumurare nesuferită. Înainte să apuc să rostesc unul din epitetele care îmi umblau prin minte, m-a tras la pieptul lui solid şi lat. Mi-am târât picioarele cât mi-au permis legăturile şi mi-am arcuit spatele cerând să-mi spună unde mă ducea. Dar împotrivirea mea nu a făcut decât să servească drept încântare oamenilor lui, care îşi înveseleau conducătorul şi îi dădeau sfaturi cum să mă îmblânzească. Fluierăturile lor indecente mi-au făcut urechile şi obrajii să ardă de indignare.

Deschise uşa cabinei lui cu o lovitură de picior şi, după ce mă aduse înăuntru, o închise în acelaşi mod. Fără prea multă ceremonie, mă aruncă pe pat. Am căzut zdravăn, dar patul era surprinzător de moale şi mare. De fapt, întreaga încăpere era mult mai luxoasă decât mi-aş fi închipuit.

Stăteam între perne îmbrăcate în mătase orientală şi urmăream cu o fascinaţie temătoare cum îşi trage cămaşa peste cap aruncând-o cu nonşalanţă pe podea. Fiecare muşchi al pieptului şi braţelor lui fremăta sub pielea arsă de soare în timp ce îşi scotea centura de piele. Ţinându-mă captivă cu privirea, îşi desfăcu pantalonii.

Am gemut de teamă. Zâmbind, se apropie de patul pe care stăteam încă întinsă. Luând un cuţit cu tăiş dublu de pe măsuţa de alături, se apropie şi mai mult şi îmi ridică cu o singură mână ambele glezna legate. Nodurile acelea de care nu putusem să scap nu supravieţuiră cuţitului şi picioarele mi se eliberară. Se încruntă văzând urmele pe care mi le lăsase frânghia pe glezne şi le mângâie cu degetul mare. Întinzându-se în spatele meu, îmi eliberă şi mâinile

în acelaşi mod, după care le trase în faţă pentru a-mi cerceta încheieturile care căpătaseră o nuanţă vânătă.

Dar m-am înşelat când mi-am închipuit că sentimentele lui fată de mine ar fi devenit mai binevoitoare, căci tot la răzbunare se gândea. Cu un gest iute ca fulgerul mă trase în picioare. M-am izbit de el căutând instinctiv un punct de sprijin. Gemu de satisfacţie când îmi simţi sânii lipiţi de pieptul lui. Strecurându-şi toate cele zece degete prin părul meu, îmi trase capul pe spate. Zâmbi triumfător şi îmi acoperi buzele cu ale sale.

Nu eram pregătită pentru căldura pe care am simţit-o învăluindu-mă asemenea celei provocate de cel mai bun vin. Am pus furnicăturile din membre pe seama faptului că fuseseră legate, dar ştiam că numai buzele lui şi ceea ce le făcea alor mele erau de vină. Limba lui îmi dezvirgină gura aşa cum, cu siguranţă, o altă parte din el, pe care o simţeam lipită cu fermitate de pântece, aştepta să-mi ceară feminitatea.

Încercă să îmi descheie nasturii de la cămaşa de noapte. Atunci mi-am revenit deodată şi am început să îi opun rezistenţă. Nervos din cauza eforturilor mele inutile şi a nasturilor încăpăţînaţi, apucă o bucată de material de la guler şi sfîşie cămaşa în două. Cu mâna cealaltă îmi ţinea încheieturile mâinilor la spate. După un alt sărut îndelung şi profund, care m-a lăsat fără suflare şi mi-a aiurit toate simţurile, şi-a ridicat capul şi mi-a măsurat din priviri trupul expus vederii.

Schimbarea care s-a petrecut în clipa aceea a fost bruscă şi radicală. Pe chipul lui întunecat am recunoscut urme ale tânărului lipsit de griji şi fericit care fusese înainte ca tatăl său să înceapă să îl compare pe nedrept cu fratele lui mai mare, fapt care l-a făcut să devină un om de nimic.

Ochii lui, care nu mai erau reci şi implacabili mă priveau cu o dorinţă aprigă. Cu o voce tristă mi-a spus că eram frumoasă şi dulce şi că inocenţa mea era mişcătoare. Când a ridicat mina pentru a-mi acoperi sânul, a scos un oftat atît de profund, încât inima mi s-a umplut de compasiune pentru el.

Studie mişcarea leneşă a degetului său mare peste pielea mea în timp ce mângâia uşor sfârcul care, încet, încet, se întări. Apoi, îşi lăsă capul în jos şi îl linse cu limba lui caldă şi udă.

Cealaltă mână i se relaxa eliberîndu-mi încheieturile. I-am înconjurat gâtul cu braţele şi m-am lăsat pradă mângâierilor umede ale gurii lui. Îmi cuprinse şezutul în mână şi mă trase mai aproape, îndeajuns de aproape ca să simt cît de puternică îi era dorinţa. Nemaifiind eu însămi acum şi reacţionând numai din instinct, mi-am lăsat mîna să alunece în jos pe pieptul lui în căutarea...

*

— Doamnă Burke?

Elizabeth îşi ridică privirea de sub casca de uscat părul.

— V-am speriat? Îmi pare rău, spuse manichiurista zâmbind. Sunt liberă pentru dumneavoastră acum.

Elizabeth îşi luă poşeta şi o urmă pe manichiuristă la masa ei. Vizita la salonul de coafură fusese ideea lui Lilah.

— Asta este prima ta întâlnire oficială după nu ştiu cât timp, spusese ea. Aranjează-te.

— Uiţi un lucru foarte important, spuse Elizabeth. *Fantasy* e deschis sâmbătă după-amiază. Nu o să am timp să mă coafez după ce închid magazinul.

Lilah se gândise câteva clipe, după care spusese veselă:

— Ştiu ce-o să facem. O să stau eu la magazin.

Pe Elizabeth nu o entuziasma deloc ideea.

Când se afla în spatele tejghelei de la *Fantasy* se îmbrăca adecvat. Se îndoia că Lilah poseda ceva dantelat sau pastel. Pantalonii ei de piele şi poncho-urile cu dungi în culori vii nu erau potrivite deloc. Cu toate acestea, Lilah îi promisese să se poarte cât se putea de bine. Elizabeth ar fi dat dovadă de lipsă de amabilitate dacă ar fi refuzat-o. Aşa că acum stătea docilă în timp ce manichiurista se ocupa de unghiile ei, bucurându-se în taină de pauza aceasta.

De câte ori se gândea la seara care urma, simţea furnicături în stomac. Nu îl mai văzuse pe Adam Cavanaugh din ziua când îi făcuse invitaţia. Zvonurile din hotel spuneau că fusese în clădire toată săptămâna. Nu putu să nu se întrebe de ce nu trecuse să o salute doar. Dar, poate că seara aceea nu era la fel de deosebită pentru el cum era pentru ea.

Existau câteva motive pentru care seara aceea era importantă. Era prima ei întâlnire oficială, după accidentul mortal al soţului ei. Însoţitorul ei era echivalentul contemporan al lui Făt-Frumos. Şi era un mod prin care să uite de cel care locuia lângă ea. Într-un interval de timp foarte scurt, Thad Randolph devenise un factor supărător în viaţa ei.

Nu îi plăcea să se gândească la ce se întâmplase când îl descoperise bolnav în dormitorul lui. Nu suporta să îşi amintească de cum arăta întins şi gol în acel aşternut atât de sexy răvăşit. De câte ori îşi amintea cum îşi rezemase obrazul de pulpa ei, se simţea excitată până la durere. Repetase în gând de atâtea ori cuvintele lui de despărţire, încât ar fi trebuit să îşi piardă efectul. Dar nu şi-l pierduseră.

Tot restul săptămânii evitase chiar să se uite spre casa lui, deşi îi trimisese pe Matt şi pe Megan să vadă ce mai făcea. Aceştia îi spuseseră că se însănătoşea remarcabil. Atunci, de ce nu putea să uite incidentul şi să pretindă că nu se întâmplase nimic?

Acest lucru încerca să îl facă în fiecare seară când se retrăgea în dormitor luându-şi carneţelul şi stiloul. Lilah o bătuse la cap să scrie mai multe fantezii.

Aşa că, pentru a-i face pe plac nesătulei ei surori şi pentru a-şi distrage atenţia, făcuse exact asta. Singura problemă era că bărbaţii imaginari din fanteziile ei începuseră să semene cu Thad. Dacă acele plăsmuiri romantice ale imaginaţiei ei ar fi trebuit să semene cu cineva, acea persoană ar fi trebuit să fie Adam, care avea o frumuseţe mult mai clasică.

Refăcuse trăsăturile personajelor şi le schimbase culoarea părului în aşa fel încât să nu semene absolut deloc cu Thad, dar chiar şi în cea mai recentă fantezie, desfrânatul pirat părea o copie mai tânără a lui.

După ce îşi termină treaba, manichiurista o conduse la coaforul care o aştepta pentru a-i pieptăna părul. Acesta îi scoase bigudiurile şi o surprinse spunându-i:

— Aplecaţi capul în faţă.

O pieptănă folosind numai degetele. Când îşi dădu capul înapoi pe spate, părul el blond îi era înfoiat şi răvăşit.

Eh, era cu totul diferit.

Atât de diferit, încât când se întoarse acasă, copiii o priviră cu gurile căscate.

— Mămico, parcă ai fi o dansatoare de la *Solid Gold*.

— Oh, Doamne, spuse ea gemând.

Înainte să plece, doamna Alder îi spusese că sunase femeia de la curăţătorie pentru a anunţa că era o problemă în legătură cu rochia ei.

— Ce fel de problemă? întrebă ea gândindu-se la toate acele chimicale care stricau materialele.

— N-a spus, dar sunt sigură că nu-i ceva îngrozitor. Distracţie plăcută.

Dar era îngrozitor. Una din noile angajate trimisese singura ei rochie frumoasă în partea cealaltă a oraşului, unei alte doamne Burke. Toată după-amiaza încercaseră să o prindă pe respectiva la telefon, dar nu izbutiseră.

— Mă tem că nu vă putem trimite rochia decât la începutul săptămânii viitoare.

Când închise telefonul, Elizabeth se simţea atât de deprimată încât se hotărî să îl sune pe Adam Cavanaugh, să îşi ceară mii de scuze şi să-i spună că nu putea veni din motive independente de voinţa ei. Exact când voia să ridice receptorul să formeze numărul hotelului *Cavanaugh*, auzi telefonul sunând.

— Bună, eu sunt, spuse Lilah veselă. Ţi-am făcut vânzare de trei sute şaptezeci şi doi de dolari în după-amiaza asta, dar sunt îngrozitor de obosită. M-am gândit să te sun înainte să-mi pun un pahar de vin.

— Ah, Lilah, zise Elizabeth prăbuşindu-se pe cel mai apropiat fotoliu şi povestindu-i incidentul cu cel de la curăţătorie. Nu am altceva cu ce să mă îmbrac pentru o astfel de ocazie.

— Păi, dacă-mi dai voie, să ştii că ăsta-i cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla. Rochia aia te făcea să pari prea bătrână. O să-ţi aduc eu ceva.

— Din garderoba ta?

— Eh, nu trebuie să fii chiar atât de îngrozită.

Tonul ofensat al lui Lilah o făcu să se simtă oribil.

— Hainele tale arată excelent pe tine, dar nu ne potrivim deloc la gusturi.

— O să aduc lucrurile cele mai demodate.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— În sfârşit, te-am făcut să râzi, spuse Lilah, dramatic. Nu-ţi face griji, totul o să fie în regulă. Fă ceva relaxant până ajung eu.

Le dădu voie lui Megan şi lui Mat să facă prăjiturele în timp ce ea se duse sus să facă o baie fierbinte şi înspumată. Stând parţial lungită, scrise fantezia cu piratul pe care o visase după-amiază. Era un clişeu, dar simpatic. Lui Lilah probabil avea să îi placă, chiar dacă nu o va trimite pentru publicare. Îi era datoare surorii ei.

Mirosi prăjiturile arse imediat ce ieşi din baie. Cu foile scrise în mână dădu fuga în jos pe scări pentru a salva coca arsă din cuptor. Megan şi Matt fuseseră absorbiţi de un film la televizor şi uitaseră să fixeze timpul necesar. Lilah sosi exact în timp ce toţi trei încercau să aerisească bucătăria.

— Părul îţi stă minunat! strigă ea în clipa intră în bucătărie, purtând câteva articole de îmbrăcăminte pe braţ. Parcă ai fi o dansatoare de la *Solid Gold.*

Copiii izbucniră în hohote de râs, iar Elizabeth dădu ochii peste cap.

— Am spus ceva amuzant? întrebă Lilah.

— Nu chiar, zise Elizabeth luând-o de mână şi trăgând-o în sus pe scări. Ia să vedem ce ciudăţenii ai adus.

Diferenţa între tenurile lor era atât de subtilă, încât nici nu se sesiza. Dar, în timp ce Lilah putea să poarte culori vii, acestea o făceau pe Elizabeth să pară prea palidă. Din lucrurile aduse de Lilah, Elizabeth alese un costum din două piese cu fusta lungă şi plisată. Jacheta cu un singur nasture avea bureţi la umeri şi un şal care se întindea până la tivul ei. Era nostim şi destul de elegant pentru o cină. Nuanţa de roz era mai vie decât un pastel, dar nu îi golea tenul de orice culoare.

Se privi în oglindă din toate unghiurile.

— Merge cu pantofii gri pe care intenţionam să-i iau! De fapt, nici nu prea am de ales. Adam trebuie să sosească peste un sfert de oră, spuse ea uitându-se la ceasul de pe măsuţa de toaletă. Ceea ce-mi aduce aminte, unde-i femeia care trebuie să stea cu copiii? A spus că va fi aici înainte de şapte.

— Mă duc jos să văd, spuse Lilah. Copiii i-or fi dat deja drumul înăuntru.

Elizabeth termină de îmbrăcat şi, după ce se mai privi o dată în oglindă, stinse lumina din dormitor şi coborî. Îi auzea pe toţi ai ei vorbind în bucătărie. Când auzi soneria sunând în clipa când ea traversa living-room-ul, se bucură că

era singură pentru a deschide. Copiii ar fi putut face ceva oribil în faţa lui Adam Cavanaugh, deşi le spusese să se poarte foarte frumos când avea să-i prezinte.

Arborând un zâmbet de bun venit şi trăgând aer în piept, ceea ce nu o linişti deloc, deschise uşa.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, acesta fiind primul lucru care îl venise în minte.

Thad se afla în prag cu un buchet de trandafiri înveliţi într-o folie verde foarte subţire. Era, într-adevăr, vindecat remarcabil. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că fusese bolnav vreodată. Era întruchiparea sănătăţii şi virilităţii. În ciuda întrebării ei nepoliticoase, zâmbetul lui era larg şi cald.

— Am venit să-ţi mulţumesc pentru că ai fost o vecină atât de drăguţă când am fost bolnav.

— Ah, asta era. Păi, cu plăcere.

Se lăsă o tăcere sfânjenitoare. Ultima oară când se văzuseră, ea avea un zâmbet nervos şi el un cearceaf şi amândoi îşi aminteau foarte bine ceea ce spusese el în legătură cu terminarea visului.

— Pot să intru?

— Bineînţeles, spuse ea, dar înainte să închidă uşa, Elizabeth măsură strada neliniştită, însă nu văzu nici o maşină apropiindu-se. Copiii vor fi foarte bucuroşi să te vadă.

— N-am venit pentru copii, Elizabeth.

Semnificaţia cuvintelor lui nu putea fi înţeleasă greşit. Chiar dacă le-ar fi înţeles greşit, felul lacom în care o privea ar fi lămurit totul.

— Trandafirii sunt minunaţi, spuse ea tulburată. Sunt pentru mine?

El îi oferi buchetul.

— N-am ştiut dacă-ţi plac trandafirii.

— Chiar foarte mult.

— Aveau o culoare atât de caldă şi de feminină, încât mi-au amintit de tine.

Ea mirosi bobocii aceia albi şi parfumaţi. Marginile ondulate ale petalelor delicate erau pătate de roz, ca şi cum ar fi fost sărutate.

— Îţi mulţumesc, Thad, spuse ea şi ridicându-şi capul îl văzu privind-o uluit.

— De ce eşti îmbrăcată aşa? Pleci undeva?

— Da, eu...

— Thad!

— Thad!

Megan şi Matt dădură buzna pe uşa batantă care separa sufrageria de bucătărie, urmaţi de Lilah. Aceasta făcu ochii mari de uimire văzându-şi sora stând de vorbă cu Thad. Elizabeth făcu prezentările cu stângăcie în timp ce

copiii se întreceau pentru atenţia lui Thad cu pasiunea cu care nişte concurenţi se luptau pentru a ocupa locul întâi.

— Încântată de cunoştinţă, spuse Lilah. Ai adus trandafiri! Ce drăguţ, adăugă ea aruncându-i surorii ei o privire întrebătoare.

— Ăăă, Thad a fost bolnav săptămâna asta şi acum a venit să-mi mulţumească pentru...

— Pentru că s-a dus la el să vadă ce face.

— Da, şi pe noi nu ne-a lăsat zicând că am fi putut să luăm gripă.

— Dar ea e mămică şi nu poate lua gripa, aşa că a intrat...

— Singură şi...

— El era în pat...

— Şi ea i-a făcut ceva de mâncare...

— Şi el s-a făcut bine.

Explicaţia copiilor era completă, dar lăsa totuşi nişte goluri mari cât nişte elefanţi pe care Lilah le putea umple cu imaginaţia ei. Îi aruncă o privire care spunea „Pisica blândă zgârie rău", şi Elizabeth se rugă să se evapore chiar în clipa aceea.

Dar, din moment ce acest lucru nu se întâmplă, se îndreptă spre bucătărie.

— Vă rog să mă scuzaţi dar trebuie să pun trandafirii în apă.

— Ah, Lizzie, mai e ceva.

— Iar?

— O problemă foarte mare. Femeia nu poate să vină.

— Poftim?

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar fratele ei mai mic a venit cu bicicleta şi mi-a spus să-ţi spun că are gripă.

— Se pare că e un microb care circulă, spuse Thad încet, continuând să chicotească din cauza explicaţiilor date de copii şi a stânjenelii mamei lor.

Elizabeth ar fi vrut ca el să plece. Să-l ia naiba! De ce alesese tocmai seara aceea pentru a veni cu un buchet de trandafiri? Când Lilah era acolo şi Adam trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Îşi muşcă buzele cu exasperare.

— O sun pe doamna Alder, spuse ea şi dădu să se îndrepte din nou spre bucătărie când, la fel ca înainte, fu oprită de Lilah.

— Am sunat-o eu deja, dar stă cu copiii altora în seara asta.

— Simt cumva ceva arzând? întrebă Thad încet.

— Prăjiturile!

Lilah, Megan şi Matt strigară cuvârrtul în acelaşi timp şi dădură fuga în bucătărie, cu Thad şi Elizabeth încheind coloana. Fumul ieşea în spirală pe lângă uşa cuptorului.

— Lilah, cum de ai lăsat să se întâmple din nou? întrebă Elizabeth cu un ton plângăreţ.

— Ştii foarte bine că nu mă pricep la gătit.

— Atunci de ce te-ai apucat să faci prăjiturile?

— Ca să le dau de lucru copiilor să te lase să te îmbraci pentru marea întâlnire.

În timpul acelui schimb de cuvinte pe un ton ridicat, Thad scoase calm rămăşiţele arse din cuptor.

— Marea întâlnire?

Privirea lui întrebătoare o întâlni pe Elizabeth prin norul de fum. Ea îşi înălţă bărbia. Nu îi datora nici o explicaţie, indiferent cât de acuzatoare îi era expresia.

Era limpede. Nu avea să mai fie nici o mare întâlnire.

— E prea târziu să mai sun alte femei, spuse ea posomorâtă. Bănuiesc că n-o să mai plec. Doar dacă nu...

O privi pe Lilah plină de speranţă.

— Îmi pare rău, Lizzie, dar nu pot.

— Te rog, Lilah, îmi pare rău că trebuie să te deranjez de două ori într-o zi, dar ştii cât de importantă e seara asta pentru mine.

— Nu că n-aş vrea, dar, pur şi simplu, nu pot. Una din fostele mele paciente îşi sărbătoreşte ziua de naştere. Am promis să mă duc. Dacă n-o fac, îi zdrobesc inima.

Elizabeth îşi coborî umerii şi îi zâmbi şters surorii ei. În ciuda felului ei exagerat, Lilah le era devotată pacienţilor ei.

— Bineînţeles că trebuie să te duci. Eh, atunci...

— Stau eu cu copiii.

Cuvintele au fost rostite încet, dar au avut efect asupra tuturor celor aflaţi în bucătărie. Lilah îi aruncă lui Thad o privire aprobatoare. Elizabeth îi susţinu privirea cu gura întredeschisă de uimire, iar copiii săriră pe el gata să-l dărâme cu exuberanţa lor.

— Ar fl frumos din partea ta, Thad.

— Putem să-i facem baie lui Baby? Mămica nu ne lasă pentru că dăm apă peste tot prin baie.

— O să te joci cu noi?

— Putem să ne culcăm târziu?

— Ştii să faci pizza?

Răspunse la toate întrebările, dar nu îşi luă ochii de la Elizabeth.

Lilah interveni, asumându-şi rolul de diplomat pentru prima oară în viaţă. Nimeni nu trebuia să-i spună că sora ei şi Thad Randolph aveau nevoie de o clipă, două de singurătate.

— Haideţi, copii. Trebuie să plec la petrecere. Ajutaţi-mă să-mi strâng lucrurile de sus.

— O să stai cu noi, Thad? întrebă Megan, plină de speranţă.

— Da, o să stau.

Matt şi cu ea scoaseră întâi un ţipăt de bucurie, după care ieşiră cu mătuşa Lilah din încăpere. Elizabeth şi Thad continuară să se privească.

— Eşti sigur că nu te superi, Thad? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ochii îi spuneau limpede că se supăra chiar foarte mult, dar nu datorită faptului că stătea cu copiii, ci pentru că ea se ducea la o „mare întâlnire". Cu toate acestea, îi răspunse cu mult calm:

— Îţi sunt dator, nu?

— Apreciez gestul foarte mult.

El încuviinţă arătând ca un om care făcea eforturi supraomeneşti pentru a se stăpâni.

— Hai, du-te, spuse el arătând cu capul spre etaj. Piaptănă-te ca să fii gata când o să vină el.

— Dar sunt pieptănată.

El rămase cu gura căscată.

— Aşa trebuie să arate?

Buclele încurcate se scuturară indignate.

— E dat cu gel şi fixativ.

— Ce-i aia?

Înainte ca ea să poată spune ceva legat de ignoranţa lui în domeniul coafurii, se auzi soneria.

— El trebuie să fie.

Ea se răsuci şi trecu repede prin uşa batantă, dorind ca Thad să aibă destul bun simţ şi să rămână ascuns în bucătărie. Dar dacă unele dorinţe se împlineau, aceea nu făcea parte dintre ele.

Deschise după ce Adam sună pentru a doua oară. Zâmbetul lui era la fel de nevinovat ca ochiul unui uragan, ceea ce se şi potrivea, căci era nucleul unei furtuni şi nici măcar nu ştia.

— Bună, Adam. Intră, te rog.

— Iartă-mă că am întârziat. Am greşit casa la început şi a trebuit să ocolesc înainte să...

Se opri brusc zărindu-l pe Thad, care stătea rezemat de arcada sufrageriei. Aşa cum stătea, cu gleznele încrucişate şi cu braţele împletite peste piept, avea aerul unui prospector care a făcut prima cerere. De unde până mai devreme cu un sfert de oră, nici nu pusese piciorul sub acel acoperiş, acum părea să se simtă ca acasă.

Elizabeth îşi drese glasul stânjenită în timp ce bărbaţii se măsurau reciproc.

— Adam, el este vecinul meu, Thad Randolph. Adam înaintă şi Thad se desprinse cu indolenţă de perete. Îşi strânseră mâinile obligaţi.

— Thad mă ajută stând în seara asta cu copiii. Femeia care trebuia să vină m-a anunţat în ultima clipă că nu mai poate sosi, aşa că... spuse Elizabeth ridicând din umeri şi sperând că partenerul ei înţelegea situaţia foarte bine.

— Ah, înţeleg foarte bine. Mulţumesc, Randolph.

Zâmbetul care putea topi un bloc de gheaţă de la o distanţă de douăzeci de paşi nu îl tulbură pe Thad, care spuse:

— Cu plăcere.

Adam îi dădu lui Elizabeth un buchet de trandafiri.

— Aceştia sunt pentru tine.

— Îţi mulţumesc, spuse ea luându-i. Sunt... sunt foarte frumoşi.

În clipa aceea, copiii veniră de sus alergând. Ca nişte personaje de desene animate, se opriră brusc când văzură că Adam Cavanaugh sosise. Se apropiară de el cu respectul cuvenit. Elizabeth făcu prezentările.

— Bună seara, domnule Cavanaugh, spuse Megan politicoasă.

— Bună seara, domnule Cavanaugh, zise şi Matt, ca un ecou.

Elizabeth răsuflă uşurată. Micuţii ei se comportaseră bine.

— Florile astea sunt exact ca acelea pe care Thad i le-a adus mamei. Probabil că le-aţi cumpărat din acelaşi loc.

*

— Îmi venea să-l omor.

Acum îi era uşor să râdă de ce spusese Matt cu câteva ceasuri în urmă, dar atunci nu fusese deloc amuzant. Elizabeth sperase ca pământul să se deschidă şi să o înghită.

Adam îi zâmbi peste masa luminată de o lumânare.

— Ştiam că o să te facă să te simţi stânjenită, dar a avut umor, spuse el răsucind paharul cu coniac. Nu pot să spun acelaşi lucru şi despre domnul Randolph, care n-a schiţat nici măcar un zâmbet.

— Ah, nu-ţi face griji, spuse Elizabeth, făcând un gest neglijent din mână. Uneori pare chiar auster. Dar, în general, e foarte simpatic. Şi extraordinar de bun cu copiii.

— Numai cu copiii?

Ea îşi coborâ privirea imediat.

— Thad şi cu mine suntem doar nişte prieteni foarte buni.

Nu era adevărat? Atunci, de ce se simţise atât de vinovată când fusese condusă spre maşina lui Adam care era parcată lângă bordură, lăsându-l pe Thad să rămână acasă să aibă grijă de copiii ei? Nu avea absolut nici un motiv să se simtă astfel. El însuşi se oferise, nu? Nu îl obligase ea.

Adam era destul de domn ca să încheie subiectul înainte de a se ajunge la chestiuni prea personale şi îi făcu semn chelnerului să vină să le umple din nou ceştile de cafea. Adam era un domn în totul. Elizabeth se temuse că, după un început atât de neatrăgător, seara avea să fie un dezastru absolut. Îi era

recunoscătoare pentru că izbutise să o transforme în ceva frumos. Fusese amabil şi fermecător tot timpul.

— M-am gândit să testez concurenţa în seara asta, îi spusese el în timp ce se îndreptau spre unul din cele mai bune restaurante din oraş. Mă gândeam să-l iau pe bucătarul şef de aici şi să-l aduc la unul din hotelurile mele. Hai să-l punem la încercare.

Cina fusese un adevărat succes. Comandase vinul în concordanţă cu aperitivul ales. Acesta fusese gustos, sosurile excelente, legumele de asemenea şi desertul somptuos. Adam îndreptă conversaţia spre diverse subiecte, ceea ce ea găsi la fel de interesant. O invită la dans şi se mişcară foarte bine împreună.

Când o felicită pentru talentul ei, ea îi răspunse:

— Am urmat cursuri de dans până când am absolvit liceul. Mi-a plăcut foarte mult.

— Şi sora ta?

Animozitatea care se formase între Lilah şi el când s-au văzut prima oară în magazinul *Fantasy* se reaprinsese când a văzut-o coborând scara, acasă la Elizabeth. Se salutaseră politicos, dar faptul că nu se plăceau era aproape palpabil.

— Lui Lilah nu i-a plăcut dansul, îi spuse Elizabeth acum. Ea prefera sportul.

— Fotbalul şi hocheiul pe gheaţă, pun pariu.

Elizabeth râse.

— Nu chiar. Tenis, softball[1], alergări. Întotdeauna a fost mult mai competitivă decât mine şi puţin mai băieţoasă.

— Asta o cred, spuse el încet conducând-o înapoi la masă.

Acum, când îşi terminaseră cafeaua, Elizabeth se întrebă cum avea să se sfârşească seara aceea, oare. Nu trebui să se întrebe prea mult. Aşteptând să li se aducă maşina, Adam o luă de braţ.

— Ai vreun motiv să te grăbeşti să ajungi acasă?

Interiorul îi fusese încălzit deja de vinul foarte bun, mâncarea delicioasă şi desertul excelent. Simţurile îi fremătau plăcut, ca strunele unei viori atinse de un mare maestru. Partenerul ei era la fel de frumos ca un star de cinema şi îi zâmbea cu subînţeles. Ea se simţea frumoasă, ameţită şi lipsită de griji. Pentru prima oară în viaţă dorea să fie nesăbuită şi să se lase furată de o aventură amoroasă nebunească.

Îi fu uşor să spună:

— Nu, Adam, nu am nici un motiv să mă grăbesc. De ce?

— Ai văzut apartamentul în care locuiesc când vin în oraş?

Ea înghiţi greu şi răspunse cu un glas răguşit:

— Nu.

— Ai vrea să-l vezi?

1 Sport asemănător cu baseball-ul, jucat pe un teren mai mic şi cu o minge ceva mai mare şi mai moale.

8

— Îţi mulţumesc încă o dată, Adam. M-am simţit minunat.

— Plăcerea a fost de partea mea. Noapte bună, Elizabeth. Pe curând.

Îi atinse uşor fruntea cu buzele. Ea îi mai aruncă un ultim zâmbet şi intră în casă. În living-room era întuneric. Făcu cîţiva paşi pe bâjbâite spre cea mai apropiată veioză, dar, înainte s-o găsească, vocea lui Thad se auzi din beznă.

— Te-ai distrat bine?

— Dumnezeule! exclamă ea, m-ai speriat de moarte.

Aprinzând veioza, îl văzu întins pe un colţ al canapelei. Îşi scosese cizmele şi acestea se aflau pe covor. Haină sport pe care o avusese pe el mai devreme atârna pe braţul unui fotoliu. Cămaşa mai era încă vârâtă în pantaloni, dar descheiată până la brâu.

— Te-ai distrat bine? repetă el aproape fără să-şi mişte buzele.

Nu pura curiozitate îl făcuse să întrebe. Nici măcar interesul politicos. Vocea îi era puţin mai tare decât un mormăit. Dată fiind dispoziţia în care se afla, Elizabeth se simţi jignită. Orgoliul îi fusese rănit, dar nu avea de gând să-l lase să vadă acest lucru. Viaţa ei personală n-avea de ce să-l intereseze.

Aruncându-i un zâmbet uluitor, îi spuse:

— M-am distrat minunat.

Şi, pentru a pune accent, se cutremură de plăcere, ceea ce îi atrase o privire cumplită.

— Ce făceai aici pe întuneric?

— Ce-i rău în a sta pe întuneric?

— Nimic. Dar de ce nu stai în salonaş să te uiţi la televizor?

— N-am avut chef.

În clipa aceea nu îl mai plăcea atât de mult. Ignoră faptul că stătea tolănit pe canapeaua ei, faptul că avea cămaşa descheiată, dar îndeosebi ceea ce se odihnea pe burta lui plată: un pahar înalt.

O văzu în ce direcţie privea şi ridică paharul cu un gest ironic.

— Nu vrei să-mi ţii companie?

— Nu.

— Sper că nu te superi că m-am servit singur.

Ba se supăra. Nu că se servise din micul ei bar, ci pentru faptul că nu era el însuşi. Era extrem de morocănos. De ce? Regreta că stătuse cu copiii? Ceea

ce o supăra cel mai mult era faptul că era tot atrăgător, în ciuda felului cum se purta. Ba poate tocmai de aceea.

Îşi azvârli poşeta pe perniţa din faţa fotoliului.

— Nu, nu mă supăr că ţi-ai pus de băut. Copiii ţi-au dat bătaie de cap?

— Deloc. Tu i-ai dat lui Cavanaugh?

Ea îl privi direct în ochii aceia albaştri şi cercetători.

— Nu-mi place tonul cu care-mi vorbeşti, Thad.

El se ridică în şezut şi puse paharul pe măsuţa pentru cafea cu zgomot. Cămaşa i se desfăcu lăsând să i se vadă pieptul musculos şi păros la care ea încercă să nu se uite.

— Eh, asta nu-i bine deloc, Elizabeth, pentru că numai tonul ăsta o să-l auzi în seara asta.

— Greşeşti. N-o să stau să te ascult, spuse ea. Apreciez serviciul pe care mi l-ai făcut în seara asta. Îţi mulţumesc, dar acum cred că trebuie să pleci.

Intenţia ei fu să ajungă la uşă şi să i-o deschidă, dar nu izbuti, căci de cum se întoarse cu spatele, el sări de pe canapea ca o panteră şi o apucă de braţ răsucind-o cu faţa spre el.

— Ştii cât e ceasul?

Purtarea lui brutală o uimi, aşa încât, pentru o clipă, întrebarea i se păru nepotrivită. Dar, imediat după aceea, îşi dădu seama că avea o mulţime de implicaţii neplăcute.

— Cred că aproape unu şi jumătate, spuse ea cu dulceaţă în glas. De ce? Ţi s-a stricat ceasul?

El îşi încleştă maxilarul de furie şi un muşchi din obraz îi zvâcni periculos.

— De ce-ai venit atât de târziu? Ce-ai făcut în tot acest timp cu Cavanaugh?

— Am luat cina.

— Şase ore afurisite?

— Mai încet că trezeşti copiii.

El îşi coborî glasul, dar repetă cuvintele cu un şuierat acuzator.

— Niciodată n-am luat o masă care să dureze şase ore.

— După cină am fost să dansăm.

Un singur dans pe un ring cât un timbru poştal nu prea echivala cu „a merge la dans", dar de ciudă, voia ca Thad să aibă impresia că Adam şi cu ea colindaseră toate barurile de noapte din oraş.

— Să dansaţi? întrebă el rânjind.

— Da, să dansăm. Lui Adam îi place să danseze la fel de mult ca şi mie.

— Şi pe urmă ce-aţi făcut? Unde v-aţi dus?

Ea îşi plecă privirea intenţionat, făcând tot posibilul să pară stânjenită.

— Ai fost în camera lui, nu?

— Cameră? Ha! Nu-i tocmai cuvântul potrivit pentru a descrie apartamentul pe care îi are la ultimul etaj al hotelului *Cavanaugh.*

Pielea netedă de pe pomeţi i se întinse şi mai tare. Ochii îi erau reci de furie şi, totuşi, fierbinţi de gelozie. Se îngustară privind-o şi îi spuse în şoaptă:

— Te-ai culcat cu el.

Ea îşi eliberă braţul.

— Eşti vecinul meu, Thad şi până acum câteva minute te-am considerat prietenul meu. Nu mi-ai fost niciodată părinte confesor, spuse ea răsuflând tremurător. Acum, te rog, fii drăguţ şi pleacă.

Nici măcar nu aşteptă să-l vadă ieşind. După ce îşi luă poşeta, îi întoarse spatele şi urcă la etaj. Intră în vârful picioarelor în camerele copiilor şi observă, încântată, că nu îi trezise gălăgia.

În clipa când intră în dormitorul ei, îşi surprinse imaginea în oglindă şi văzu că obrajii îi erau trandafirii. Acuzaţia lui Thad nu îi adusese culoare în obraji pentru că fusese aproape, ci pentru că fusese departe de adevăr.

Se descălţă de pantofi şi se dezbrăcă de costumul lui Lilah, pe care îl agăţă pe un umeraş şi îi puse în dulap, după care continuă să se dezbrace. După ce îşi trase peste cap cămaşa de noapte, se duse la măsuţa de toaletă şi se privi în oglindă.

— Eşti o adevărată sirenă, Elizabeth Burke, îi spuse ea imaginii.

Cămaşa de noapte se potrivea firii ei şi ea era dintr-o altă eră: din bumbac alb, cu guler şi mâneci care-aveau volănaşe la încheieturi. Demodată şi ciudată... la fel ca ea, cel puţin aşa o considera toată lumea.

Zâmbind cu amărăciune, luă peria de păr şi începu să distrugă coafura de treizeci de dolari care nu i se potrivea deloc. Făcând acest lucru, începu să râdă încet amintindu-şi cum îi plutiseră picioarele pe podeaua acoperită de covor, de la liftul personal până la uşa de sticlă a apartamentului.

Se gândise că, în sfârşit, avea să trăiască una din fanteziile ei. Fusese virgină când se măritase cu John Burke şi nu se mai culcase cu nici un alt bărbat. Nici sora ei nu ar fi crezut-o, dar era foarte adevărat.

În seara aceea îşi propusese să fie ca toată lumea. De ce să nu profite de ocazie când i se oferea? Fără să se gândească la urmări. Doar să se lase dusă de curent. Să se bucure de întâlnirea aceea sexuală numai pentru pura plăcere fizică.

Adio, Sandra Dee.

Nu aşa spunea cântecul?

Sandra Dee era plicticoasă. Elizabeth era gata să fie o fată rea. Se săturase să fie Domnişoara Corectă pentru că Domnişoara Corectă era proastă, proastă, proastă. În fiecare zi vindea mărfuri care îndemnau spre aventuri amoroase, dar întotdeauna pentru aventurile altora, nu ale ei.

Singura dată când îşi învingea inhibiţiile şi îşi azvârlea mantia de moralitate era în fanteziile ei. Prin urmare, viaţa trecea pe lângă ea. Anii fugeau. Nu se putea gândi la o imagine mai potrivită decât cea a unei bătrâne doamne rătăcite în fanteziile ei fără să aibă nimic care să o susţină, nici măcar amintirile dulci-amărui ale unor adevărate aventuri amoroase.

Aşa că, în clipa când Adam Cavanaugh deschisese uşa apartamentului său şi o invitase înăuntru, ea, pur şi simplu, plutise, dorind din toată inima să guste din fructul oprit al sexualităţii moderne.

Dar avea să fie dezamăgită.

1

Adam fusese, într-adevăr, pasionat. Pasionat... în legătură cu noul hotel pe care îl construia la Chicago. O condusese în dormitor cu ochii sclipind de promisiuni... de a-i arăta macheta noului hotei. Glasul îi tremura de dorinţă... dorinţa de a-l vedea devenind realitate. Fusese orgasmic... în legătură cu ce va însemna acea nouă achiziţie pentru şirul lui de hoteluri. După aceea discutaseră despre magazin în timp ce mâncau cornuri şi beau cafea, pe care el le comandase prin room-service.

Zâmbind cu amărăciune în faţa naivităţii ei, Elizabeth puse peria jos şi plecă de lângă oglindă. Atunci auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră, scumpule, spuse ea.

Thad Randolph trecu pragul şi închise uşa în urma lui. Elizabeth îl privi uimită.

— Pe cine aşteptai? Pe Cavanaugh? Revenindu-şi repede din şoc, ea îi răspunse:

— De fapt, credeam că e unul din copii. Nu-mi închipuiam să fii atât de nepoliticos încât să te furişezi prin casa mea în toiul nopţii, mai ales când ţi-am cerut să pleci.

— Nu ţi-am spus tot ce aveam de spus.

— Ei bine, eu am auzit tot ce am vrut să aud.

— Ca, de exemplu, cât de iresponsabilă eşti? Mă aşteptam la mai mult din partea unei femei ca tine.

— Cum te aşteptai la mai mult? Şi ce vrei să spui cu „o femeie ca" mine? Ce mă face să fiu altfel decât alte femei?

— Discreţie. Decenţă. Şi inteligenţă. Ştii că Adam Cavanaugh e un playboy, nu? N-ar trebui să ai de-a face cu un fustangiu ca el.

— Nu-i un fustangiu, ci un domn în adevăratul sens al cuvântului.

El înaintă. Elizabeth avu impresia că vorbea încet numai de dragul copiilor, ale căror camere se aflau la celălalt capăt al holului. Mai simţi şi mirosul băuturii în răsuflarea lui. Se părea că îşi petrecuse timpul bând încă un pahar.

– Dacă s-a purtat ca un domn, a fost numai pentru că ştia că doar aşa te putea atrage în patul lui. Dar singurul lucru care îl deosebeşte de rechinii de pe străzi care agaţă femeile este preţul costumului său. Sau asta a făcut să-ţi lucească ochii? Banii lui?

— Categoric nu! Îmi place. E interesant şi...

Îşi dădu seama deodată că nu trebuia să se justifice în faţa lui Thad Randolph. O ieşire la Festivalul Toamnei, organizat de şcoala elementară, nu însemna impunerea unor interdicţii.

— Ce anume îţi dă dreptul să-mi ceri socoteală, domnule Randolph? îl întrebă ea proptindu-şi mâiniie în şolduri.

Apoi, adoptând aerul provocator al unei cochete, îşi înclină capul într-o parte şi bătu din gene:

— Sau te îngrijorează virtutea mea? Îmi ţii predici pentru binele meu?

Nu mai auzise niciodată rostit cu glas tare cuvântul pe care el îl spusese atunci. Îi răni urechile. Acea expresie vulgară era şi mai şocantă cu cât venea din partea bunului şi blândului domn Randolph. De aceea era încremenită de uimire când el înaintă deodată şi o apucă de umeri zgâlţâind-o uşor.

— La naiba, Elizabeth, nu ştii ce e bine pentru tine şi... ah, fir-ar să fie.

Gura lui o atacă puternic. Era un sărut posesiv şl sălbatic, care o înfurie. Ridică mâinile spre pieptul lui şi întâlni deconcertată pielea dezgolită. În ciuda şocului iniţial, îl împinse cu putere.

Dar el nu putea fi clintit. Nici respins. Când ea îşi eliberă buzele şi încercă să se ferească, el îi înfipse toate cele zece degete în păr şi îi ţinu capul nemişcat în mâinile lui puternice.

— Sărută-mă, naiba să te ia.

Îşi vârâ limba în gura ei, iute şi sigur. Violarea a fost atât de absolută şi de irevocabilă, încât era ca şi cum ar fi trăit din nou dezvirginarea. Se arcui instinctiv lipindu-se de el. Îşi îndoi degetele, dar acestea nu pătrunseră în muşchii lui tari. Cămaşa de noapte era subţire, o biată platoşă împotriva virilităţii lui. Toată furia şi neputinţa lui păreau adunate în pulpele şi partea inferioară a trupului. Erau tari ca piatra şi de neclintit când se lipiră de moliciunea ei.

Dar mai ciudată decât atitudinea lui posesivă a fost reacţia ei. Un şuvoi fierbinte de senzaţii radie din partea de sus a pulpelor spre vârfurile tuturor extremităţilor. Luptă împotriva acestui răspuns involuntar:

— Te rog, încetează, Thad.

Răspunsul lui fu de a o ridica in braţe şi de a o duce spre pat unde o trânti fără nici o ceremonie. Această schimbare radicală de atitudine o uimi atât de mult încât nici nu se mai putea mişca. Stătea, pur şi simplu, acolo şi îl privea neîncrezătoare cum îşi smulge cămaşa şi se apucă să îşi descheie cureaua.

— Ce ai de gând să faci?

— Cred că e foarte clar.

Îşi desfăcu centura şi fermoarul pantalonilor, dar nu îi scoase. În schimb, se apropie de pat.

Făcând eforturi pentru a nu se uita la părul întunecat pe care pantalonii descheiaţi îl lăsau să se vadă, Elizabeth se feri de el şi se lipi de spetează. Zâmbind triumfător, el o apucă de încheietura mâinii şi o trase în picioare atât de brusc încât îi clănţăniră dinţii.

El îşi fixă podul palmelor la baza coloanei ei vertebrale, îi cuprinse şezutul şi o trase spre el. Plecându-şi capul, gura lui îi căută din nou buzele care încă încercau să scape. Când ea refuză să îi asculte cerinţele tacite, el îi strânse maxilarul cu o mână şi buzele lui le forţară pe ale ei să se despartă.

Ea gemu, mai întâi de furie şi apoi de cedare neputincioasă, în timp ce limba lui aluneca înăuntru şi afară într-un ritm atât de sexual încât i se înmuiară oasele.

El îşi dădu seama că nu mai era mult până la capitulare. Limba lui încetă să mai atace devenind un iubit care îi mângâia gura până la extaz. Încetul cu încetul ea renunţă să se mai zbată şi trupul i se relaxă modulându-se după al lui, formându-se din nou după conturul lui de oţel.

— Elizabeth, gemu el. Dumnezeule, Elizabeth.

Gura lui deschisă îi porni în jos pe gât. Mâna lui căută şi găsi nasturii cămăşii de noapte, dar aceştia refuzau cu încăpăţînare sa se descheie. Excitarea îi dădea puteri mult mai mari, cărora îmbrăcămintea ei nu putea să se împotrivească. Sunetul de material sfîşiat se alătură celui al răsuflării lor anevoioase. Cămaşa de noapte căzu pe podea în jurul gleznelor ei.

Buzele lui întredeschise urmară curbura sânului ei. După aceea îşi ridică privirea şi îi devoră goliciunea din ochi. Îi cuprinse un sân într-o mână şi se jucă cu vârful lui întunecat până se întări. Gemând de mulţumire, el se aplecă şi îl atinse cu limba, iar şi iar, până când Elizabeth se agăţă de el pentru a-şi găsi un punct de sprijin.

El o luă în braţe. Numai că, de data aceasta, o puse în pat cu blândeţe. Ochii îi erau luminaţi de pasiune, nu de furie. Chipul îi era încordat de dorinţă, nu de supărare.

Ea îl privi cu ochii mari cum se îndepărtează de pat ca să-şi scoată pantalonii şi slipul. Când se întinse apoi lângă ea era gol. Şi fierbinte. Şi păros. Şi viril. Şi minunat.

Îi duse mâna la buze şi îi sărută palma, după care i-o conduse spre sexul lui. O obişnui cu dimensiunea şi forţa dorinţei pe care o simţea faţă de ea.

— Asta îmi dă dreptul să întreb, să ştiu. Te-ai culcat cu Cavanaugh în seara asta, Elizabeth?

— Nu, bineînţeles că nu.

O privi adânc în ochi căutând vreun semn că ar fi minţit, dar nu văzu decât dorinţă. Puse un sărut lacom pe buzele ei receptive. Sexul lui se împlini şi mai mult în mâna ei mângâietoare şi atunci el îi depărtă genunchii cuibărindu-se între coapsele ei.

Cu o cufundare lentă şi lungă, pătrunse între zidurile strâmte ale trupului ei. Elizabeth se înfioră datorită forţei lui magnifice şi îşi ridică genunchii pentru a-l primi şi mai bine. El gemu cu o satisfacţie supremă şi îşi cufundă faţa în părul ei parfumat răsfirat pe pernă.

Deşi părea imposibil, se afundă în ea şi mai mult cu fiecare împingere ritmică. Ea simţi acele contracţii suple în mâini trăgându-l şi mai tare spre ea. El îi sărută urechile, gâtul şi, pe măsură ce mişcările deveneau mai accelerate, gura.

Peste câteva clipe, ea îi surprinse capul ţinându-l mai departe. Răsuflarea îi era sacadată, sânii se ridicau şi coborau cu fiecare gâfâit.

— Nu trebuie să mă aştepţi, Thad.

El păru surprins, după care zâmbi tandru.

— Ba trebuie.

— Nu, zău, nu trebuie să faci asta pentru mine.

— Nu, spuse el răguşit. O fac pentru mine.

Ea gemu bucuroasă când el îi strecură mâinile sub şolduri. Îşi frecă faţa de sfârcurile ei o dată, de două ori, lăsând-o să-i simtă obrajii, bărbia, nasul şi limba peste ele.

La următoarea împingere adâncă, gâtul i se arcui involuntar şi se pierdu în acel ritual splendid de împerechere. Şoldurile ei răspunseră degetelor lui încleştate. Îşi frecă trupul de al lui, vrând mai mult, din ce în ce mai mult.

Când fu copleşită de un val de senzaţii atât de intense încât nu le mai putea suporta, îşi muşcă buza de jos pentru a-şi reţine un ţipăt de plăcere.

Imensitatea ei a fost şi mai mare când a simţit în ea spasmele eliberării lui.

Nu au ştiut dacă au fost secunde, minute sau veacuri cât au stat complet epuizaţi. Thad s-a mişcat primul. Se ridică într-un cot şi o privi.

— Eşti frumoasă, spuse el respirând inegal.

— Crezi?

— Ah, da, zise el zâmbind şi dând din cap.

Mângâierile lui lente se potriveau cu dispoziţia în care se afla. Îşi plimbă degetul arătător peste bărbia ei, apoi pe gât şi continuă pe claviculă. De acolo porni peste sâni, conturând curbele înalte şi coborând în valea adâncă dintre ei. Văzu un semn alb unde fuseseră întinşi.

— Am fost mamă de două ori, îi reaminti ea scuzându-se.

El gemu de plăcere.

— Absolut.

Îi încercui încet fiecare sfârc cu vârful degetului până când amândouă răspunseră frumos. Coborându-şi gura asupra unuia, îl umezi cu limba, după care îl cuprinse cu gura şi îl supse uşor. Elizabeth scânci.

— Îţi place? o întrebă el plimbându-şi buzele peste sfârcul sclipitor.

— Da.

— E bine. Şi mie îmi place. Chiar foarte mult.

Îi acoperi celălalt sfârc cu gura şi trase de destul pentru a-i provoca plăcere, dar suficient de temperat pentru a nu-i provoca durere. Îşi trecu dinţii peste el şi trase uşor cu buzele.

— Asta visam când m-ai trezit atunci. Făceam dragoste cu sânii tăi minunaţi.

— Asta mi-ai spus deja.

— Am avut nişte vise minunate în legătură cu tine, în ultima vreme, dar limba mea nu te-a simţit atât de bine în nici unul din ele. Şi nimic din ce-am visat vreodată nu avea un gust atât de bun.

Ea crezuse că John Burke era un romantic. Dar în comparaţie cu răposatul ei soţ, Thad era Cyrano de Bergerac. Avea sufletul unui poet şi apetitul sexual al unul sultan.

— Eşti un amant extraordinar, nu, Thad?

El îşi ridică privirea spre ea gândindu-se la început că îl tachina, dar când văzu că era serioasă, îi răspunse la fel.

— Am avut foarte puţine plângeri din partea femeilor cu care am fost.

— Câte adică? întrebă ea, dar, regretând imediat că rostise acele cuvinte, îşi întoarse capul pe pernă. Îmi pare rău. Uită că am spus asta. N-am nici un drept să te întreb.

După o pauză îndelungată, el spuse încet:

— Am cumpărat costumul pentru tine.

Ea întoarse capul şi îl privi fără grai.

— Exact. Pentru tine. Nu există altă femeie în prezent.

Îi cuprinse sânul în mână şi îl mângâie în timp ce vorbea.

— Când m-am întors din Vietnam, logodnica m-a părăsit pentru un altul. De fapt, mă părăsise cu multă vreme înainte să mă întorc, dar a fost destul de drăguţă şi nu mi-a scris nimic despre asta, aşteptând să-mi spună. De atunci, am avut numai relaţii de scurtă durată. Luam ce voiam de la ele, dădeam numai cât ajungea să nu-mi simt conştiinţa încărcată şi puneam punct atâta timp cât între mine şi femeie exista numai dorinţă trupească. Nu sunt un sfânt. Niciodată n-am pretins că aş fi. Aşa că, da, am avut multe femei. Dar nu mi-am permis să mă concentrez asupra vreuneia pentru că, sincer vorbind, îmi plăcea să fiu singur. Şi, adăugă el dând din umeri, bănuiesc că mi-era teamă să mă îndrăgostesc pentru a nu fi rănit din nou. Oricum, mi-a plăcut viaţa pe care am dus-o. Apoi m-am mutat aici. Copiii tăi erau atât de drăguţi, încât am început să

mă gândesc mai bine la ce vreau de la viaţă. Din când în când mă bătea gândul să am propriii mei copii.

Trase adânc aer în piept.

— Şi, pe urmă, bineînţeles, ai fost tu. Mă surprindeam privind printre copaci adesea când îţi auzeam maşina intrând pe alee. Ori de câte ori ieşeai în grădina din spate găseam motive să ies şi eu ca să te pot zări, să văd dacă erai la fel de drăguţă cum păreai de la distanţă. Dar niciodată n-ai iniţiat o conversaţie, aşa că am lăsat lucrurile să meargă de la sine. Când mă simţeam singur, îmi spuneam că sunt norocos şi deştept că am rămas nelegat, i-a mulţumit providenţei pentru faptul că a făcut ca pisicuţa aceea să rămână agăţată în copac. Mi-a dat un motiv să mă apropii mai mult.

Îşi plimbă degetul peste obrazul ei.

— În clipa când ţi-am văzut chipul, mi-am pierdut capul. Şi, de atunci, de fiecare dată când te vedeam, îmi doream să fiu în pat cu tine şi să fac asta.

Glasul îi coborî la o şoaptă seducătoare.

— În seara aceea când te-am surprins lângă gura de apă, abia m-am abţinut să nu te am acolo lipită de peretele casei.

— De ce n-ai făcut-o?

El fu surprins.

— M-ai fi lăsat?

— Nu ştiu. De ce n-ai încercat măcar?

Ochii i se tulburară, ca şi cum încerca să se hotărască dacă să îi spună sau nu. În cele din urmă, o privi drept în ochi şi îi spuse:

— Pentru că am crezut atunci că te vreau numai sexual. Şi meritai mai mult decât atât.

Ea îşi feri privirea. Sinceritatea lui era enervantă.

— Atunci de ce ai venit la magazin a doua zi?

— Pentru că nu puteam să stau departe. Voiam să te mai văd o dată la lumina zilei, să mă conving că erai reală. Erai, spuse el şi, aplecându-se, îi puse un sărut apăsat şi fierbinte pe gură. Cât se poate de reală.

După un alt sărut profund, spuse:

— Aşa că, iată-mă, în *Fantasy*, al naibii de sigur că te doream, dar neştiind ce simţeai tu faţă de mine. M-am hotărât să te testez făcându-te geloasă.

— Asta a fost foarte urât din partea ta.

El zâmbi.

— Dar a dat rezultate, nu? spuse el şi când o văzu că nu răspunde nimic, continuă: Ei, hai. Eu m-am dat teribil în spectacol în seara asta când te-ai întors de la întâlnirea cu Cavanaugh. Nu poţi să recunoşti că ai fost şi tu măcar puţin geloasă?

— Bine, numai puţin. M-am gândit că era teribil de urât din partea ta să vii la mine în magazin să cumperi un articol de lenjerie scandalos pentru amanta ta.

— Amantă? spuse el râzând când auzi acel termen demodat. Poţi să vii când vrei să te îmbraci în costum şi să-ţi pui ciorapii, murmură el în gâtul ei. Sunt încă împachetate în folia aceea roz, deşi le-am scos şi m-am jucat cu ele de câteva ori.

— Ce pervers.

— Hmm. Mi-am imaginat sânii tăi umplând acele cupe din dantelă, sfârcurile tale împungându-le.

O sărută cu profunzime. Mâna lui se mişcă înainte şi înapoi în golul mijlocului ei, după care i se opri pe abdomen. Alunecă apoi mai jos acoperind triunghiul de păr închis la culoare. Elizabeth roşi stânjenită când el întrerupse sărutul pentru a privi cum explorau degetele. Şi le înfăşură în jurul firelor ondulate.

— Atât de frumos, şopti el. Atât de moale şi de sexy.

Şi era numai începutul.

*

— La asta... te-ai gândit... când ai pus... hamacul aici?

— Ştii cumva vreo întrebuinţare mai bună?

— Nu, spuse ea oftând.

Mai înainte cu o jumătate de oră îi spusese:

— Condu-mă acasă.

Ea găsise că ideea era nebunească, dar cum nu prea voia ca acea noapte să se sfârşească, fusese de acord. Îşi pusese cămaşa de noapte sfîşiată pe care el o luase de pe jos şi i-o aruncase. El îşi pusese pantalonii... şi. nimic altceva, restul lucrurilor ducându-le în mână. Se furişaseră prin casă atenţi să nu scoale copiii şi ieşiseră pe uşa din spate. Nici unul din ei nu băgase de seamă înainte cât de tare scârţîia.

Râzând şi simţindu-se minunat, ca nişte adolescenţi neastâmpăraţi, trecură în vârful picioarelor prin iarba rece şi umedă spre casa lui. Pe drum se opriră de câteva ori ca să se sărute şi să se mângâie. Propusese să încerce hamacul pe care îl întinsese atât de bine între cei doi copaci. Elizabeth făcuse o glumă în legătură cu tot ce întindea el foarte bine, iar el izbucnise în râs şi o îmbrăţişase spunându-i că era o adorabilă şi încântătoare contradicţie.

Astfel încât acum stăteau amândoi în hamac. Ar fi trebuit să le fie frig, dar nu le era. Elizabeth nu băga în seamă frigul, deşi cămaşa de noapte îi era strânsă în jurul mijlocului. Nu îi era frig, pentru că Thad era peste... şi în ea.

Descoperiră că arcurile tălpilor ei se potriveau perfect cu muşchii gambelor lui. Acolo şi le ţinea acum, când nu mai atingea pământul pentru a

face hamacul să se legene. Mişcarea hamacului era leneşă, dar intensifica senzaţiile fiecăruia de o mie de ori.

— N-am ştiut că poţi... adică, a fost... Cum poţi să mai fii...

— Tare? întrebă el. Cum pot să fiu tare atâta timp?

— Da, spuse ea gemând când el împinse mai tare. Nu duci lipsă de miracole.

— Nu duc lipsă de nimic, spuse el cu subânţeles şi zâmbi diabolic.

Ea râse. Acea vibraţie delicioasă îl făcu să se înfioare de plăcere.

— Suntem aici de... cât? Zece minute?

— Da, dar asta nu-i nimic, îi spuse el pe lângă un sărut. Sunt tare de aproape două săptămâni.

— Cum?

— Din clipa când te-am luat de mijloc să te dau jos din copac. Capul n-a fost singurul lucru care era gata să-mi explodeze.

— Şi eu am fost tulburată. Chiar dacă te-ai purtat cu respectul cuvenit unei vecine văduve. Nu erai deloc furios ca în seara asta, când aproape că m-ai violat.

— Trebuie să recunosc că am fost furios. Ţi-am făcut vreun rău cumva?

— Nu, spuse ea, mişcată de îngrijorarea lui. Nu mi-a fost teamă că mi-ai face vreun rău. Dar n-am ştiut că poţi fi atât de agresiv.

— Numai când sunt grav provocat şi uşor beat.

— De ce ai fost grav provocat şi uşor beat?

— Pentru că nu suportam gândul să faci aşa ceva cu Cavanaugh. Cu nimeni, în afară de mine.

Sinceritatea lui o dezarmă.

— Întotdeauna eşti atât de sincer?

— Absolut.

— Mă bucur că nu te ascunzi după degete. Admir atitudinea directă.

Ochii lui se întunecară stăpâniţi de o reînnoită dorinţă.

— Adevărat?

— Da.

— Adică, dacă vreau ceva, ai prefera să vin să-ţi cer direct în loc să o iau pe ocolite? întrebă el răguşit atingându-i buzele uşor cu ale sale.

Inima ei începu să bată şi mai tare de emoţie.

— Da.

— Lasă-ţi în jos cămaşa de noapte, şopti el.

Ea ezită numai o clipă, dar după aceea ridică încet mâna spre marginea elastică şi dantelată. Sânul i se ivea încet-încet, neted şi alb, pe măsură ce ea trăgea cămaşa în jos. Thad gemu când dantela trecu peste sfârc întărindu-l şi mai mult. În cele din urmă, ieşi tot sânul şi ea dădu să îşi retragă mâna.

— Nu, las-o acolo. Chiar acolo. Ah, Doamne.

Uitându-se fix la mâna ei şi la mişcările leneşe ale degetelor, începu să îşi frece trupul încet într-al ei. Apoi nu chiar atât de încet. Rotaţiile se iuţiră şi şoldurile ei se ridicară pentru a le întâmpina, iar peste câteva secunde totul se încheia într-o frenezie de explozii simultane.

Le luă mult timp până găsiră puterea de a coborî din hamac şi de a se îndrepta spre uşa din spate a casei lui. Ţinând uşa despărţitoare deschisă, el se aplecă pentru un ultim sărut îndelungat în timpul căruia limba lui se mişcă circular şi devastator în gura ei.

— Aş vrea să pot dormi cu tine, spuse el când se despărţiră, în sfârşit.

— Şi eu.

— Lasă-mă.

— Nu vreau ca vecinii să te vadă ieşind pe furiş de la mine în zori. Sau să te vadă copiii cu mine în pat dimineaţa.

— Nu, bănuiesc că nu.

— Te rog să înţelegi, Thad.

— Înţeleg, spuse el luându-i mâna şi sărutându-i-o. Dar mă invit la micul dejun. La ce oră să vin?

9

Păreau destul de inocenţi când Matt şi Megan apărură somnoroşi în bucătărie găsindu-i împreună la masă şi privindu-se în ochi peste ceştile de cafea uitate.

— Thad a dormit aici?

Cu toate subterfugiile lor, acesta a fost primul lucru pe care l-a întrebat Matt. Spre uimirea copiilor, Thad şi mama lor au început să râdă.

— Nu, n-am dormit aici, spuse el. Dar aşa vi se pare. Mama voastră m-a invitat la micul dejun.

— Ciudat, am avut impresia că tu te-ai invitat, spuse Elizabeth printre dinţi, ridicându-se pentru a le umple paharele copiilor cu obişnuitul suc de portocale. El o plesni uşor peste şezut, ceea ce copiilor li se păru nemaipomenit de amuzant.

— Ţi-a spus Thad de baia lui Baby? întrebă Megan, iar Elizabeth clătină din cap. Ne-a lăsat să-i facem baie. Pisicilor nu le place apa, ştiai, mămico? Dar noi tot i-am făcut baie. A ieşit curată şi pufoasă, dar am făcut o mizerie teribilă.

— Thad ne-a ajutat să ştergem sau să... Cum ai spus, Thad? Cum era în armată?

— Să curăţaţi zona, spuse Thad.

— Aşa, am curăţat zona. Nu ţi-a spus, mămico?

— Nu, a uitat să-mi spună asta, zise ea aruncându-i o privire cu coada ochiului bărbatului căruia îi stătea atât de bine la masa ei.

— Din câte îmi amintesc, am avut lucruri mai interesante de discutat, spuse el, privind-o cu înţeles şi ea simţi că se încălzeşte subit.

— Şi ne-a lăsat să comandăm pizza la telefon de la cel care ţi le aduce acasă.

— Da, i-am spus lui Thad că tu ai spus că pizza asta e o porcărie.

— Dar el a spus că tu nu erai acasă şi el hotăra şi că îi place acel gen de pizza.

— Îl mai putem chema pe omul cu pizza, mămico? N-a fost o porcărie, pe cuvânt.

Cu mâinile în şolduri, Elizabeth se uită la Thad.

— Îţi mulţumesc foarte mult. În câteva ore ai stricat ani buni de îndoctrinare nutritivă.

El păru extrem de îngrijorat.

— Ce avem la micul dejun?

— Lapte bătut şi zer, răspunse ea în glumă şi copiii izbucniră în râsete zgomotoase.

Thad îi supraveghe când puseră masa pentru a-i face să se potolească, în timp ce Elizabeth pregătea mâncarea.

— Hei, toată lumea trebuie să strângă unde a mâncat, strigă el după copii când aceştia se îndreptară spre televizorul din salonaş, imediat după ce terminaseră de mâncat. Nu îl contraziseră aşa cum făceau de obicei cu Elizabeth, care îi urmări cu gura căscată cum se întoarseră şi, ascultători, îşi făcură curat în locurile unde mâncaseră, punând vasele murdare în chiuvetă.

— Cum ai reuşit? îl întrebă ea.

— Cu mită, zise el scoţînd două pachete de gumă de mestecat din buzunarul cămăşii. Fără zahăr, îi spuse el lui Elizabeth înainte de a-i da câte un pachet fiecărui copil.

Ei îi mulţumiră pe rând, ceea ce o bucură foarte mult pe mama lor.

— Şi bucătăreasa ce primeşte?

— Bucătăreasa primeşte un sărut.

Megan şi Matt se opriră brusc în drumul lor spre uşă şi amândoi se întoarseră în acelaşi timp pentru a vedea cum Thad îi cuprinde mijlocul mamei lor înclinând capul într-o parte şi sărutând-o pe gură.

— Thad o sărută pe mama! exclamă Megan.

— Grozav! făcu şi Matt.

Imediat ce Thad şi Elizabeth se despărţiră, copiii începură să ţopăie în jurul lor ca nişte indieni în jurul unui vagon de tren. Chiuiau, strigau şi îşi agitau braţele ameţitor. Uşuraţi şi încântaţi de faptul că cei doi copii erau atât de

entuziasmaţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Thad şi Elizabeth începură să râdă de figurile lor, ceea ce îi încurajă şi mai mult.

Ca de obicei, bucuria lui Matt scăpă de sub control. Cu cât Thad şi mama lui râdeau mai tare, cu atât devenea mai agitat până când, făcând o piruetă, se dezechilibra şi căzu peste dulapul cu porţelanuri. Toate vasele se clătinară. Un castron de lemn cu fructe se răsturnă. Merele şi portocalele se rostogoliră în toate direcţiile. O roşie căzu pe podea strivindu-se. Câteva foi de hârtie începură să plutească prin aer ca nişte fulgi de găină înainte de a atinge pământul una câte una.

Matt încremeni şi îşi privi mama temător.

— N-am vrut.

— Prost mai eştit spuse Megan, părând deodată mai mare şi mult superioară.

Matt se lăsă în genunchi şi, ocolind murdăria făcută de roşie, adună foile pe care i le duse lui Elizabeth ca o ofertă de pace.

— Uite, mămico. Hârtiile tale nu s-au murdărit. Nici n-am pus sos de pizza pe ele. Thad le-a dat la o parte de pe masă şi le-a pus pe dulap ca să nu se murdărească. A zis că s-ar putea sa fie ceva important.

Elizabeth luă foile scrise de mână de la fiul ei, care, după aceea, începu să se târască pe jos pentru a aduna fructele împrăştiate.

— Lasă-le, Matt, spuse ea cu o voce încordată ca o bucată de cauciuc întinsă la maximum. Curăţ eu mai târziu. Te rog să te duci sus cu Megan să vă faceţi paturile.

Cu acea capacitate de percepţie proprie copiilor, aceştia sesizară că atmosfera se schimbase radical şi nu din cauza boacănei lui Matt. Se petrecuse ceva ce depăşea puterea lor de pricepere; ceva ce făcuse ca faţa mamei lor să se transforme din îmbujorată şi zâmbitoare în palidă şi gravă. Buzele ei, care mai înainte râseseră, acum erau strânse şi abia se mişcară când vorbi. Plecară amândoi făcând cât mai puţin zgomot posibil. Se temeau că plutea ceva periculos în aer şi nu voiau să fie ei cei care să provoace declanşarea.

Elizabeth se îndreptă încet şi puse foile în ordine după numărul paginilor, înainte să se concentreze asupra cuvintelor scrise. Le cunoşiea foarte bine, fireşte. Le scrisese, când stătuse în cadă. Fiecare frază îi era cunoscută.

Iată-l pe piratul ei, înalt şl periculos. Iat-o pe prizonieră tremurând înaintea lui şi fără să aibă pe ea decât o cămaşă de noapte subţire. Răsfoi paginile. Da, iată şi partea unde el îi sfîşia cămaşa şi îi săruta sânul.. Şi în paragraful acela, prizoniera, copleşită de farmecul lui masculin, începea să cedeze şi să se predea.

Aruncă foile pe masă şi se întoarse repede cu spatele. Încrucişându-şi braţele în jurul mijlocului, îşi frecă antebraţele, deşi în bucătărie era destul de cald pentru o dimineaţă de toamnă.

— Le-ai citit, nu?

— Ascultă, Elizabeth, eu...

Ea se răsuci brusc.

— Nu?

Thad oftă adânc.

— Da.

Ochii i se umplură de lacrimi. Acum rezultatele fierbinţi şi sărate ale umilinţei nu erau acolo, pentru ca, în clipa următoare, vederea să îi fie înceţoşată din cauza lor. Îşi acoperi buzele albe cu o mână rece şi tremurătoare şi se întoarse iar cu spatele spre el. Nu putea îndura să îl privească în faţă, din cauza stânjenelii ei, din cauza înşelătoriei lui. Nu ştia ce îi provoca mai multă durere.

Cu o voce înceată şi mângâietoare ca a medicilor când dau o veste proastă familiei, el spuse atunci:

— La început nu mi-am dat seama ce era. Am crezut că ai lăsat vreo scrisoare neterminată. Dar câteva cuvinte mi-au sărit în ochi.

Ea îl privi cu o expresie ironică.

— „Ţi-au sărit în ochi"? Nu poţi să găseşti altceva mai credibil?

El avu bunul simţ de a părea supărat.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să răsfoieşti o carte într-o librărie şi, când anumite cuvinte ţi-au atras atenţia, să citeşti câteva paragrafe? Şi, dacă e un fragment senzual, să continui să citeşti? Înainte să-ţi dai seama ai şi devorat cinci, şase pagini stând acolo între rafturi. Dacă nu ţi s-a întâmplat niciodată, înseamnă că nu eşti normală.

— Acum nu e vorba despre mine, ci despre un pungaş viclean care m-a folosit în cel mai josnic, crud şi dezgustător mod posibil. Cum ai putut?

— Dar n-am făcut nimic împotriva voinţei tale.

Ea încleştă pumnii şi închise ochii strâns.

— Ştiam că o să iasă ceva oribil din toată povestea asta. N-ar fi trebuit niciodată s-o ascult pe Lilah, să o las să mă convingă să fac aşa ceva.

El păru derutat.

— Lilah te-a convins să născoceşti povestea asta?

— S-o scriu. Îmi trimite fanteziile unui editor.

— Şi atunci de ce ţi-e atât de ruşine? Am citit-o şi cred că e foarte bună.

Ea deschise ochii şi îl privi cu duşmănie. Furia îi întunecase culoarea ochilor.

— Da, ai citit-o şi ai folosit-o în avantajul tău. De ce nu mi-oi fi dat seama ce se petrece când mi-ai sfîşiat cămaşa de noapte? Era un gest atât de necaracteristic ţie. Nu eşti deloc aşa.

— De unde ştii? o provocă el. N-am mai făcut niciodată dragoste şi eram destul de gelos, de furios şi de beat pentru a deveni puţin brutal.

Înainta spre ea şi îşi coborî glasul la o şoaptă sexy.

— Şi ţi-a plăcut.

Ea se îndepărtă de el cu repulsie.

— Azi-noapte mi-ai spus că, după părerea ta, merit mai mult decât...

Nu putu să rostească vorbele.

— Se pare că după ce mi-ai citit fantezia, te-ai răzgândit. Am devenit foarte bună. După ce-ai citit asta, spuse ea arătând manuscrisul, trebuie să-ţi fi spus că tânjeam după un iubit în carne şi oase. Sau ţi-ai imaginat că trebuie să am o mulţime? Nu cumva fantezia asta te-a transformat din Bunul Vecin Sam în Jean Lafitte, numai pentru că ai crezut că asta vreau?

— Nu. Nu a fost deloc aşa. Toată lumea are un *alter ego*, Elizabeth, probabil chiar mai multe. Al tău se vede în fantezii. Al meu s-a văzut azi-noapte. Nici măcar nu mă gândeam la afurisita asta de fantezie când am venit în camera ta aseară.

— Ah, te rog, spuse ea cu o neîncredere sarcastică. Ai jucat exact ca acolo!

— Probabil fără să-mi dau seama. Eram un bărbat furios şi gelos care răspundeam femeii cu care voiam nespus de mult să mă culc. Lectura fanteziei tale m-a excitat, aşa este, dar m-a şi înnebunit. Îl vedeam pe Cavanaugh în rolul piratului. Tot ce ai descris atât de amănunţit, îmi imaginam că faci cu el.

— Ei bine, n-am făcut-o. Pentru că el nu e un prefăcut şi un mincinos...

Un alt gând oribil îi trecu prin minte.

— Asta-i singura pe care ai citit-o?

El o privi cu o uimire prea profundă pentru a fi simulată.

— Nu e, nu-i aşa? Ai citit-o şi pe cea cu pilotul şi fata fermierului, nu? De aceea când ai venit şi te-am găsit bolnav...

Îşi duse mâinile la obrajii care ardeau, dîndu-şi seama abia în clipa aceea de toate implicaţiile, interesul lui faţă de ea coincidea cu momentul când începuse să-şi scrie fanteziile. Întotdeauna aruncase ciornele.

— Ce-ai făcut, ai căutat prin gunoi ca o pisică vagaboandă, în fiecare dimineaţă, după materiale noi?

Câte ciorne aruncase, oare? De câte se bucurase el, oare, delectându-se cu fiecare paragraf erotic?

— Mă miră că ţi-a venit ideea cu hamacul. Despre asta n-am scris încă nici o fantezie.

El îşi propti mâinile în şolduri şi adoptă o atitudine arogantă şi furioasă. Lui Elizabeth nu îi plăcu deloc pentru că sugera că e incredibil de proastă şi iraţională.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse el. Ce-i chestia aia cu pilotul? Şi cu boala mea? Crezi că am înscenat o febră de treizeci şi nouă de grade?

— Nu m-ar mai mira nimic din partea ta, spuse ea adunând toată animozitatea pe care o simţea pentru el în cuvinte. Pleacă din casa mea.

El scutură din cap în semn de refuz.

— Nu plec cât timp eşti furioasă. Nu până nu lămurim problema..

— E lămurită. Nu vreau să te mai văd absolut niciodată. Nu sunt sigură nici că voi suporta să locuieşti în casa de alături.

— Aşa, pur şi simplu? zise el pocnind din degete.

— Aşa, pur şi simplu.

— După noaptea trecută?

— Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost real.

— Ba a fost cât se poate de real, spuse el râzând scurt. Şi semnele de pe trupul tău dovedesc asta.

Ea roşi amintindu-şi de vânătăile uşoare de pe sâni şi de pe pulpe pe care le văzuse când făcuse duş. Cu o oră în urmă, fusese încântată de ele, echivalându-le cu semnătura unui artist pe capodopera sa. Acum îi era ruşine când se gândea că gura lui le lăsase acolo.

— Uite ce e, Elizabeth, spuse el pierzându-şi răbdarea, nu te condamn pentru faptul că eşti supărată. Nu te condamn nici pentru că tragi concluzii greşite. Am citit ceva ce n-ar fi trebuit. Era ceva personal şi intim. Ţi-am violat intimitatea făcând asta, dar, spuse el şi după o pauză emfatică adăugă: nu m-a făcut să-mi schimb părerea despre tine, ci să te găsesc mult mai fascinantă.

Ea arătă cu degetul spre foile de pe masă.

— Eu nu sunt fata răpită, aşa cum nici tu nu eşti piratul. Ea e rodul imaginaţiei mele. E o nimeni. O pură născocire.

El îi respinse cuvintele clătinând încet din cap.

— Eşti tu. Ea e ceea ce crezi tu în taină, ceea ce simţi în legătură cu sexualitatea, ceea ce simţi în legătură cu dragostea, ceea ce vrei în pat, dar nu ceri niciodată. Exact ca luna, care are o parte nevăzută, toţi avem o parte nevăzută, o parte neştiută de lume. Face parte din noi şi nu trebuie să ne fie ruşine.

O făcuse să se lipească de dulap. Ea scutură din cap cu încăpăţînare.

— Eu nu sunt aşa.

— Nu în exterior. În exterior eşti o doamnă din cap până în picioare. Nu-ţi dai seama că asta te face atât de atrăgătoare şi de fascinantă? spuse el cu un ton mai moale, mai ademenitor. Elizabeth, de ce crezi că am dorit să dorm cu tine azi-noapte?

Vorbele lui despre îndrăgostitul de o femeie alături de care să îi placă să se trezească îi veniră în minte deodată. Nu îl credea. Nu avea să se mai facă de râs din nou.

— Ca să continui să te foloseşti de mine până când, în cele din urmă, aveam să pricep.

Sprâncenele i se uniră când se încrunta nerăbdător. Îşi propti mâinile de ambele părţi ale şoldurilor ei şi se aplecă spre ea, silind-o să dea capul pe spate.

— Nu eşti furioasă pentru că am citit ce ai scris. Doar ai scris spre lectură. Eşti furioasă pentru că nu sunt un necunoscut şi tu nu eşti o anonimă. Acum îţi ştiu secretul. Acum ştiu că sub exteriorul acesta rece şi cuviincios arzi îngrozitor.

Cuvintele lui căzură ca nişte picături de apă pe o tigaie încinsă. Mâna lui Elrzabeth îi plesni peste obraz.

Nici unuia nu îi venea să creadă că îl lovise. Ochii lui se îngustară periculos în timp ce se îndepărtă încet de ea şi se îndreptă. Se întâmplase de foarte puţine ori să îi pălmuiască pe copii şi după aceea plânsese mai tare ca ei. Copilul neastâmpărat din familie fusese Lilah, niciodată sora mai mare, care întotdeauna evitase orice ocazie de a fi lovită. Acum, însă, pălmuise un bărbat care o întrecea în greutate cu vreo treizeci de kilograme şi o domina ca înălţime.

Cu toate acestea, şocul lovirii lui nu îi domoli furia. Nu avea să îl ierte niciodată pentru felul îngrozitor în care o păcălise pentru a face dragoste cu el. Îi venea rău când se gândea că tot ce îi spusese şi îi făcuse el venise, nu din inimă, ci din pură curiozitate.

Nu spuse nimic pentru a-1 reţine când el se întoarse şi porni furios spre uşă, aproape scoţînd-o din balamale când o deschise. De ce eşti atât de furios? ar fi vrut să-i strige. Căpătase mai mult decât meritase!

Dar nu scoase nici un sunet. Corzile vocale nu îi mai funcţionau. Erau prea încordate de emoţie. Se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, puse capul pe masă şi se lăsă pradă unor suspine sfîşietoare.

*

Lucrurile nu se îmbunătăţiră cu timpul.

În următoarele câteva zile, avu o dispoziţie îngrozitoare. Era atât de irascibilă cu copiii, încât aceştia contraatacau purtându-se tot mai rău. Într-o după-amiază îi surprinse jucându-se cu căţeii în hamacul lui Thad şi le strigă să intre imediat în casă. Ei o întrebară în cor de ce era nevoie să intre, dar ea nu putu să găsească un răspuns plauzibil. Au stat posomorâţi toată seara. Când Megan i-a spus că ar fi vrut să stea cu cineva simpatic, aşa ca Thad, Elizabeth a expediat-o în camera ei.

Lilah o sună să o întrebe cum fusese la întâlnirea cu Adam Cavanaugh. Elizabeth nu fu deloc politicoasă, dând vina pe nedrept pe sora ei pentru toate neplăcerile din ultima vreme.

— Doamne, spusese Lilah după câteva încercări de a-şi binedispune sora. Eşti un pachet de nervi. O să te sun când o să te comporţi omeneşte.

Proasta dispoziţie o înstrăinase de toţi cei care existau în viaţa ei. Pentru un timp a fost foarte bine, căci nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Îşi alimenta amărăciunea la fel cum o vrăjitoare îşi prepara licoarea, adăugând picături de resentiment în fiecare zi, amestecând şi privind cum fierbe.

Dar încetul cu încetul începu să îi displacă singurătatea mai mult decât compania altora. Ba chiar se bucură când îl văzu pe Adam Cavanaugh intrând în magazin, târziu, într-o dimineaţă.

După ce i-a rostit numele de două ori, acesta începu să râdă văzându-i expresia de uimire.

— Se pare că mereu te găsesc îngândurată. Unde te duci când ne laşi pe toţi în urmă?

Ea încercă să îşi revină repede. Nu îl mai văzuse de când o condusese acasă sărutând-o discret pe frunte. El nu profita de femei cum făceau unii bărbaţi. Şi Thad, care îl acuzase pe Adam de a fi fost un playboyi

— Visatul cu ochii deschişi este un obicei prost pe care l-am căpătat în copilărie, îi spuse ea. Sunt visătoare profesionistă. Sora mea mă chinuieşte în privinţa asta.

Când o auzi pomenind de sora ei, el se încruntă.

— Ce mai face această soră nepoliticoasă a ta?

Nepoliticoasă, îşi spuse Elizabeth, gândindu-se că ar fi fost timpul să încheie supărarea cu Lilah. Nu a fost vina lui Lilah că Thad Randolph a fost un necioplit.

— Luăm masa de prânz împreună? întrebă Adam smulgând-o din şirul gândurilor.

— Masa de prânz? Ah, nu, Adam, îţi mulţumesc. N-are cine să aibă grijă de magazin dacă plec. De obicei, mănânc aici dintr-un pacheţel.

— Închide pentru o oră. Te rog. M-am gândit foarte mult la seara pe care am petrecut-o împreună, spuse el cu un ton misterios şi ochii îi scânteiau ciudat. Trebuie să discutăm ceva foarte important.

Peste o jumătate de oră, Elizabeth ciugulea din salata pe care o luase de la bufetul de după-amiază de la *Garden Room*. Adam şi cu ea se aflau la o masă, într-un colţ, unde doi pereţi din sticlă se intersectau oferind o privelişte minunată asupra oraşului.

— Ei bine?

— Nu ştiu, Adam. M-ai luat cu totul prin surprindere.

— Nu se poate să fii prea surprinsă de propunerea mea.

— Dar sunt, spuse ea ridicându-şi ochii albaştri, tulburaţi, spre ai lui, întrebători. Nu m-am gândit niciodată să deschid un alt magazin. Acesta îmi ia destul timp şi energie.

— Îmi dau seama foarte bine, spuse el după ce sorbi puţin din apa rece ca gheaţa. M-am gândit la situaţia ta. Îmi dau seama că o văduvă cu doi copii

nu prea poate să facă afaceri şi să aibă magazine în câteva oraşe deodată. Dar sunt convins că te-ai descurca.

Deşi ideea de a deschide alte câteva magazine *Fantasy* o luase cu totul prin surprindere, era măgulită. În ciuda nenumăratelor rezerve, ideea aceea îi atingea o coardă ambiţioasă pe care ştiuse dintotdeauna că o posedă.

Aplecându-se înainte, Adam îşi accentuă punctul de vedere:

— *Fantasy* aduce cei mai mulţi bani, procentual vorbind, dintre toate magazinele cărora le-am închiriat spaţiu. Ceea ce mă impresionează. Tu mă impresionezi. Nu-ţi găsesc nici un cusur, în afară de visatul cu ochii deschişi, o tachină el. Ai deschis o piaţă unică. Cumperi intuitiv. Oamenii plătesc un preţ bun pentru o marfă de calitate. Iar studiile demografice arată că oamenii care stau la hotelurile mele sunt obişnuiţi cu calitatea.

— Dar eu...

El ridică amândouă mâinile pentru a o opri.

— Îţi rezerv un loc în holul noului hotel din Chicago. Şi, mai târziu, aş vrea să ai magazine şi în alte oraşe.

Continuă să îi înşire avantajele propunerii lui până când pe Elizabeth o apucă durerea de cap şi îl imploră să înceteze şi să îi lase timp de gândire.

— De obicei, îmi trebuie ore întregi pentru a mă hotărî ce să mănânc la cină, îi spuse ea râzând. Sper că nu aştepţi un răspuns astăzi.

— Bineînţeles că nu. Mâine va fi foarte bine.

Ea păli şocată, dar apoi se relaxă dându-şi seama că glumea.

— Nu, nu aştept un răspuns imediat. Am timp. Cu cât o să te gândeşti mai mult, cu atât ideea o să-ţi placă mai mult, spuse el încrezător.

Ajungând în uşa magazinului, el îi spuse:

— Îţi voi trimite o propunere dactilografiată. Uită-te peste ea. Studiază cifrele. O să te sun peste o săptămână-două să-mi dai răspunsul, între timp, nu ezita să mă suni, dacă ai întrebări, spuse el scoţînd o carte de vizită din buzunarul hainei de la costum. Numărul ăsta e direct. Foloseşte-l.

Ca de obicei, Adam o lăsă fără suflare şi sleită de puteri. Îl invidia pentru încrederea în sine şi siguranţa cu care trecea prin viaţă. Părea să ştie exact ce vrea şi nu lăsa nimic să îi stea în cale. Ar fi vrut să fie şi ea la fel. Dorea să rămână în stadiul în care se afla sau să se extindă?

Dumnezeule, ce ştia ea, o văduvă cu doi copii şi o inimă zdrobită, despre afaceri pe scară largă?

„O inimă zdrobită"?

Gândurile îi rămaseră încremenite. Când cineva se împiedică de ceva, se întoarce de obicei să vadă de ce anume s-a împiedicat. „O inimă zdrobită". Da, astea erau. Cele trei cuvinte se aşezaseră în calea gândurilor ei şi nu le mai lăsau să-şi continue drumul.

Inima ei era, într-adevăr, zdrobită. Era îndrăgostită de Thad Randolph. Iar el o dorea numai trupeşte exact aşa cum făcuse cu toate celelalte femei cu care se culcase.

Cum se putea gândi ea să-şi extindă afacerile sau ce să facă de mâncare pentru cină sau la orice altceva, când nu îşi clarifica sentimentele faţă de el? Nu ar fi trebuit să existe nimic de clarificat. Sentimentele ei ar fi trebuit să fie albe sau negre, în loc de griul acela infernal. Nu îşi putea da seama nici măcar când exact se transformase furia în amărăciune şi supărarea în disperare.

Îghiţi o aspirină să îi treacă durerea de cap.

*

Era puţin mai bine dispusă când se întoarse acasă şi văzu maşina lui Lilah parcată pe alee. Intră şi îşi găsi sora punând îngheţată în castronele pentru Matt şi Megan.

— Doamna Alder a plecat şi mătuşa Lilah a spus că putem să mâncăm îngheţată, îi raportă Matt cu importanţă.

De asemenea, stătea în genunchi pe scaun, ceea ce iar nu avea voie.

— Înainte de masă? întrebă Elizabeth supărată.

— Ştii, întotdeauna m-am întrebat de ce a instituit mama o asemenea regulă, spuse Lilah, gesticulând cu lingura de îngheţată spre soră-sa. Ce importanţă are dacă mănânci desertul înainte sau după masă?

— Eşti îngrozitoare, spuse Elizabeth îndreptându-se spre sora ei care lingea lingura, un obicei urât de care încercase să îşi dezveţe copiii.

— Zâmbetul ăsta vag înseamnă că am fost iertată de orice păcat?

Elizabeth o îmbrăţişa. Niciodată nu putuse să stea prea multă vreme departe de Lilah.

– Eşti iertată.

— Slavă Domnului! Deja îi invitasem pe copii la masă în oraş. Ar fi fost una teribil de lungă dacă nu mi-ai fi vorbit. De fapt, ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic. Cu ce ocazie ne inviţi la cină?

— Cu ocazia asta.

Lilah arătă spre un plic pe care Elizabeth încă nu îl observase. Recunoscu, însă, antetul.

— Ăsta-i... asta... Nu se poate!

— Ba se poate. În plicul ăsta, pe care mi-am permis să-l deschid, se află o scrisoare de acceptare a celor două fantezii pentru a fi publicate în cartea lor şi un cec de cinci sute de dolari. Nu e minunat?

— E extraordinar! strigă Elizabeth. Acum copiii vor putea avea haine şi ghete noi şi n-o să mai fie nevoie să mâncăm ton toată iarna. A mai rămas îngheţată şi pentru mine?

— Acum ştiu sigur că am fost iertată, spuse Lilah râzând.

Când terminară de mâncat îngheţata, copiii se duseră sus să se îmbrace.

— Diseară, după ce se vor culca copiii, vom sărbători ca între adulţi, zise Lilah. E o sticlă de şampanie în frigider.

— Sună nemaipomenit.

Lilah îşi privi sora îndeaproape. După expresia lui Elizabeth, nimic nu era „nemaipomenit".

— Ai de gând să-mi spui sau trebuie să aştept tabăra de vară? Atunci mi-ai dezvăluit marele secret că ţi-a venit ciclul.

— Ce să-ţi spun?

— Orice a făcut să-ţi dispară bucuria că fanteziile vor fi publicate, orice face să ai expresia asta supărată. Orice face să ai cearcăne.

— N-am ştiut că arăt ătât de groaznic.

— Ca mama contelui Dracula, după ce s-a golit banca de sânge. Ce s-a-ntâmplat cu tine? Asta ar trebui să fie o sărbătorire.

Elizabeth îi povesti despre prânzul luat cu Adam Cavanaugh şi despre ideea lui de a avea câte un *Fantasy* în holul fiecărui hotel al său.

— Sună extraordinar, Lizzie! Care-i problema? Alta în afară de aceea că va trebui să ai de-a face cu el?

— Problemele ar fi prea multe ca să le înşir acum, Lilah. Nu pot să-mi fac valiza şi să colind din oraş în oraş aşa, pur şi simplu. Am prea multe responsabilităţi aici.

— Copiii s-ar descurca poate mai bine dacă i-ai mai lăsa din când în când.

— Şi banii? Nu mă pricep absolut deloc la afaceri de anvergură. Îţi dai seama ce investiţie ar trebui să fac?

— Ai spus că s-a oferit să-ţi dea un împrumut. Nu te gândi la investiţii, ci la profit, spuse Lilah, cu ochi sclipitori. Mă mir că nu te grăbeşti să pui mâna pe ocazia asta.

Elizabeth îşi frecă fruntea. Aspirina nu îi fusese prea mult de folos.

— Nu ştiu, Lilah.

Aceasta îi luă mâna şi i-o puse pe masă.

— Nehotărârea ta e în legătură cumva cu un anume vecin al tău?

Elizabeth îşi privi repede sora.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lizzie, spuse Lilah cu un uşor ton de reproş, copiii mi-au spus despre incidentul cu Matt. Castronul cu fructe. „Foile mamei care au zburat peste tot".

— Ah.

— Mi-au mai spus şi că ai fost „foarte furioasă" că le-a citit Thad, continuă Lilah şi îşi înmuie glasul şi mai mult. Până şi eu pot să-mi dau seama ce scria în paginile alea. Era una din fanteziile tale, nu?

— Da, spuse Elizabeth, şfârşită.

— Şi tu te-ai simţit stânjenită.

— Îngrozită.

— Aşa că-l eviţi.

— Ca pe ciumă. Nu pot să dau ochii cu el, Lilah.

— Numai pentru că a citit o fantezie? Dar e ridicol, spuse Lilah, care văzu expresia de vinovăţie de pe chipul surorii ei, căci Elizabeth nu îşi putea ascunde niciodată sentimentele. Nu, nu, nu numai pentru că a citit-o. A citit-o şi a aplicat-o în realitate, nu?

— Eh, într-un fel, mărturisi Elizabeth.

— Norocoaso.

Elizabeth era uluită.

— Norocoasă? Lilah, am fost umilită.

Lilah făcu ochii mari şi şopti:

— Are vreo altă obligaţie?

— Ah, nu! N-are nici o... Nu înţelegi? A acţionat exact ca în fantezie, numai pentru că s-a gândit că asta voiam.

— Mor de curiozitate să ştiu toate amănuntele, dar bineînţeles că tu n-o să-mi spui în vecii vecilor, nici chiar dacă am merge în tabăra de vară. Nu pot să spun decât că, dacă mă voi îndrăgosti vreodată – şi, da, cred că eşti îndrăgostită de el – voi cumpăra toate manualele de sex existente pe piaţă. Voi sublinia toate părţile bune şi voi însemna toate ilustraţiile care îmi vor plăcea, după care i le voi da tipului şi-i voi spune: „Hei, Charlie, sunt prea ruşinoasă ca să discut cu tine toate dorinţele mele secrete, dar aş fi încânîată dacă mi-ai face tot ce apare în paginile astea însemnate". Dacă Thad şi-a folosit cum trebuie cunoştinţele în legătură cu inima, mintea şi libido-ul tău, aş spune că valorează aur. Şi dacă te consolează într- un fel, n-am văzut un tip mai îndrăgostit în viaţa mea.

Elizabeth îşi ridică privirea, impiorând să fie convinsă.

— De unde ştii?

— Foarte simplu. Se vedea de la o poştă că e gelos pe Cavanaugh. Era evident pentru mine, care nici măcar nu-l cunosc. Uite, zise ea ridicându-se, mă duc până sus să văd ce fac copiii, iar tu stai aici şi gândeşte-te bine ce vrei să faci cu restul vieţii tale. Propunerea lui Cavanaugh sună ca un vis care devine realitate, o adevărată fantezie. Pe de altă parte, domnul Randolph este fantastic el însuşi. Şi mai aproape de casă.

Elizabeth rămase singură la masa din bucătărie întrebându-se ce voia. Dacă ar fi trebuit să aleagă ceva atunci, pe moment, ce-ar fi ales?

Răspunsul era simplu. Îl voia pe Thad.

Fusese mai mult stânjenită decât furioasă că îi citise fantezia. Acum recunoştea acest lucru. Şi nici nu îl bănuise cu adevărat că ar fi scormonit prin gunoi după manuscrisele aruncate de ea. Era prea deschis ca să poată face aşa ceva.

Sigur, citise fantezia aceea, dar, aşa cum spusese şi el, îi fusese foarte uşor. După ce ar fi descoperit câteva cuvinte-cheie, nimeni n-ar fi rezistat tentaţiei.

Da, folosise ceea ce aflase în avantajul său, dar era, oare, ceva chiar atât de rău în asta? Lilah nu era de părere că ar fi fost. Ea credea că este o comoară pentru că a folosit totul cu pricepere.

Dacă stătea să se gândească mai bine, cîţi bărbaţi ţineau atât de mult la o femeie, încât să îi împlinească fanteziile? Bărbaţi atât de sensibili erau foarte puţini, în timp ce genul ţac-pac, mulţumesc-doamnă erau o mulţime. Se abţinuse, aşteptând răbdător ca ea să ajungă la orgasm înaintea lui. Şi nu-i plăcuse, oare, aşteptarea? Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru faptul că fusese un amant atât de atent. În schimb, ea îl pălmuise.

Urcând scările, îi întâlni pe cei trei coborând cu zgomot.

— Suntem gata, dar tu te-ndrepţi într-o direcţie greşită.

Cu răsuflarea tăiată, Elizabeth spuse:

— Lilah, te superi extraordinar de mult dacă nu vin la cină cu tine?

— Ah, mămico.

— Vreau să mergem cu mătuşa Lilah. Ne-a invitat...

— Puteţi să vă duceţi, le spuse Elizabeth repede copiilor. Dacă mătuşa Lilah nu se supără să vă ia singură.

— Nu, dacă e pentru o cauză foarte bună, puse Lilah, uitându-se în ochii surorii ei, care erau cu câţiva waţi mai sclipitori decât cu un sfert de oră mai devreme.

— Este.

Lilah zâmbi.

— Nu, nu mă supăr deloc să merg numai cu ei. Haideţi, copii.

Trecură pe lângă ea şi ieşiră repede de teamă ca planurile să nu i se schimbe din nou.

— Lilah, nu cred că voi mai scrie vreo fantezie, asa că nu-mi cere s-o fac, te rog.

De ce?

Dau dovadă de slabiciune şi sunt egoiste. E timpul să încetez să mai visez la cineva care face dragoste cu mine şi să... să fac dragoste cu cineva. E o mare diferenţă, să ştii.

— Nu ştiu, dar văd că tu eşti convinsă.

— Într-o zi o să ştii şi tu.

Lilah păru neîncrezătoare, dar apoi zâmbi uşor.

— Fii fericită cu ei, Lizzie. Meriţi, spuse ea. Sunt o optimistă, i-am invitat pe copii să-şi petreacă noaptea la mine şi sunt deja pregătiţi, adăugă ea şi, râzând, îi urmă pe copii afară.

Elizabeth aşteptă până se închise uşa şi apoi fugi în baie unde dădu drumul apei în cadă. În timp ce aceasta se umplea, ea deschise dulapul şi îl cercetă cu mare atenţie.

Peste douăzeci de minute era gata. În drum prin bucătărie luă sticla de şampanie adusă de Lilah şi ieşi pe uşa din spate.

El se uita la televizor pe veranda închisă. Ea bătu la uşă şi îi văzu expresia de uimire încântată, dar o mască, însă, cu grijă, şi, venind agale, supărător de încet, îi deschise. Spre deosebire de data trecută, lăsă nepoliticos volumul televizorului tare. Dar nu spuse nimic.

— Pot să intru? întrebă ea şi el se dădu într-o parte.

Pe verandă era cald şi aerul avea mirosul lui, ca şi puloverul de lână pe care îl avea peste blugi, ca şi colonia lui. Îl privi umezindu-şi buzele.

— Îmi pare rău că te-am pălmuit, dar am fost îngrozitor de provocată, altfel n-aş fi putut să fac aşa ceva.

Se opri să îşi tragă răsuflarea. Spre deosebire de sora ei, ea nu era impulsivă. Nu ştia cum să fie astfel. Dacă nu reuşea?

— M-am... m-am gândit la asta câteva zile şi mi-am dat seama că acuzaţiile mele au fost ridicole. Ştiu că n-ai scormonit prin gunoi şi nici...

— Elizabeth, ce cauţi aici? Vrei să-ţi împlinesc vreo altă fantezie?

Merita aşa ceva. Aşa că îl lăsă s-o facă. Numai de data asta, în loc să fie ofensată, îşi ridică privirea spre el şi zâmbetul îi fu la fel de seducător ca şoapta.

— Nu, vreau să le împlinesc eu pe ale tale.

10

— Şi eu care întotdeauna am crezut că eşti o fată drăguţă.

Elizabeth încetă să îi mai muşte uşor bicepşii şi îi aruncă un zâmbet felin.

— Ţi-am dovedit că te-ai înşelat, nu?

Istovit, Thad oftă.

— Şi încă cum.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

— De fapt, a trebuit să-mi adun tot curajul pentru a traversa curţile doar în pantofi cu toc, impermeabil şi cu mândria pe mânecă. Cred că mi-am adunat tot curajul din ziua când m-am născut.

Hohotul de râs îi zgudui pieptul gol pe care ea îl mângâia leneşă cu vârful degetelor.

— M-am simţit ca lovit de un tanc când ţi-am desfăcut cordonul impermeabilului.

— Stupefiat n-ar fi puţin spus.

El îşi întoarse capul pentru a o privi.

— Nu eram sigur că eşti reală.

— Sunt.

El se rostogoli apoi ţintuind-o dedesubt.

— Cât de bine ştiu asta. Acum, spuse el sărutând-o profund, fiind mulţumit să îşi dea seama că nu erau chiar atât de istoviţi cum crezuseră. Bărbăţia lui era deja tare datorită dorinţei reînviate şi zgomotul ca un tors care se auzea în gâtul ei era foarte încurajator.

— Aproape că mi-a stat inima în loc când mi-ai desfăcut fermoarul, şopti el răguşit. Şi unde ai învăţat chestia aia cu şampania?

— Am născocit-o.

— Sunt convins, zise el zâmbind.

— Ţi-am spus că vreau să-ţi împlinesc fanteziile.

— Le-ai şi întrecut, spuse el luându-i sânii în mâini şi sărutându-i pe rând. Îţi stătea atât de bine în costum.

— Atunci de ce nu m-ai lăsat să-l port mai mult?

— Pentru că a fost mai plăcut să te privesc cum îl scoţi.

— Să urmăreşti cum l-am scos amândoi.

— Se părea că aveai nevoie de ceva ajutor cu închizătorile alea, spuse el adulmecându-i ceafa.

Gemând, ea se feri de sărutările lui, ştiind că, înainte de a mai face dragoste din nou, trebuiau spuse unele lucruri.

— Thad?

— Hmm?

— O să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa?

El îşi înălţă capul şi îi privi chipul îngrijorat.

— Nu ştiu sigur. Cât de bună bucătăreasă eşti? spuse el şi când ea îl ciupi de fese, ţipă. Au! Bine, bine, mă căsătoresc cu tine, zise el, după care râse şi o strânse în braţe. Să fii convinsă că mă voi căsători cu tine. Ştiind ce imaginaţie ai, crezi că te-aş lăsa de capul tău printre bărbaţi? Mai ales cu *Fanta C* pe plăcuţa maşinii.

— N-aş fi făcut niciodată ce-am făcut în seara asta, n-aş fi venit aici nici moartă, dacă n-aş fi fost teribil de îndrăgostită de tine.

Seriozitatea cu care spusese acele cuvinte îi trezi din euforie, îi mângâie obrazul cu tandreţe.

— Dacă n-ai fi luat tu iniţiativa, aş fi luat-o eu. Mi-aş fi îndepărtat, furia, mi-aş fi înghiţit mândria şi aş fi venit după tine. Pentru că te doream atât de mult. Şi nu numai în patul meu, deşi arăţi extraordinar în el.

Îi privi goliciunea netedă, care se completa perfect cu a lui.

— Dar te doresc în viaţa mea, Elizabeth.

— Şi Matt şi Megan?

— Tot pachetul.

— Nu eşti obişnuit cu zarva lor. Nu ştii cât de enervant...

O făcu să tacă.

— O să învăţ să fiu tată şi vreau să învăţ să fiu unul bun. Acum taci şi lasă-mă să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Ea îl ascultă şi tăcu.

— Te iubesc, Elizabeth, spuse el trecându-i degetele prin păr. Trebuie să recunosc că a fost dorinţă trupească la prima vedere. Aş fi vrut să fac dragoste cu tine cel puţin de o mie de ori înainte să mă opresc.

Zâmbetul lui masculin îi dădu fiori.

— Pe urmă am început să te cunosc şi mi-am dat seama ce fel de femeie eşti, Ah, aş vrea să fiu în trupul tău tot timpul. Dar aş vrea să fiu şi în capul şi în sufletul tău. Am fost un cinic care nu credea că există asemenea lucruri cum ar fi dragostea. Dar există. Am fost cu capul în nori chiar din ziua când ai rămas în copac şi m-am simţit onorat să-ţi desprind jupanul.

— În fanteziile mele ştiam totul despre dragoste, spuse ea atingându-i buzele cu dragoste. Dar nu mă aşteptam să o găsesc chiar în curtea mea. N-am nevoie să-mi extind afacerile pentru a găsi o nouă provocare. Fiecare zi de iubire pentru tine va...

— Hei, ia stai puţin. Ce este cu extinderea afacerilor?

— Nimic. Nu mai contează acum. Adam m-a invitat azi la masă şi mi-a făcut o ofertă.

— Ce fel de ofertă?

— Thad, ţi-am mai spus, nu mai contează acum. Mă căsătoresc cu tine.

— Ce fel de ofertă? repetă el cu încăpăţânare.

Ea îi spuse atunci pe scurt de propunerea lui Adam.

— Dar bineînţeles că acum va trebui să-1 refuz.

— De ce?

Ea îl privi uimită şi râse scurt.

— De ce? Pentru că nu pot fi şi soţie, şi mamă, şi patroana unui lanţ de magazine *Fantasy*, în acelaşi timp.

Ei îşi propti capul în mână.

— De ce nu? Eu voi fi şi soţ şi tată şi îmi voi vedea şi de afaceri, în acelaşi timp. Dacă eu am o profesie, tu de ce să nu ai? Dacă vrei una, asta e.

Ea încercă să vorbească de câteva ori, dar cuvintele îi vuiau prin minte atât de iute încât nu putea formula o frază coerentă. În cele din urmă, zâmbind cu timiditate, spuse:

— Ar fi o ocazie extraordinară, cum nu ţi se oferă în fiecare zi.

— Atunci nu o refuza, spuse el sărutând-o. Ai binecuvântarea mea.

— O să mă mai gândesc, dar trebuie să recunosc că ideea mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare.

Îi răsuci câteva fire de păr de pe piept pe deget şi îl privi pe sub gene.

— Dar Adam? Voi petrece foarte mult timp cu el. Nu mai eşti gelos pe el?

— Nu. Nu în braţele lui ai stat cu puţin timp în urmă. Şi nu el culegea şampanie de pe sfârcurile tale. Şi gura ta moale şi fierbinte nu s-a strâns în jurul...

Ea îi astupă gura cu palma.

— Ai spus destul.

El zâmbi.

— Şi, în plus, nu pot să fiu prea furios pe el. Individul mi-a adus o avere.

Ea îşi înclină capul, întrebătoare.

— Fiecare picătură de beton din hotelul Cavariaugh a fost furnizată de Randolph Concrete Company. N-ai ştiut?

Ea scutură din cap.

— Cred că nici Cavanaugh însuşi nu ştie, din moment ce am lucrat prin contractorul primar. Dar, ca răspuns la întrebarea ta, nu, nu mai sunt gelos pe el. Nu-l pot condamna că s-a simţit atras de tine.

Ea roşi de plăcere.

— Niciodată nu a existat o atracţie sexuală între noi. Mă place, îl plac. Dar n-aş putea iubi niciodată un bărbat ca el. Prea se gândeşte numai la un singur lucru. E prea stăpânit de ambiţie.

Thad se rostogoli pe spate şi îşi puse mâinile sub cap.

— Ce fel de bărbat ai putea iubi?

Îngâmfarea şi mulţumirea lui de sine îi erau dragi. Se urcă deasupra lui întinzându-se. Avu plăcerea de a-i vedea ochii înflăcărându-i-se de pasiune.

— Unul exact ca tine, spuse ea sărutându-i uşor buzele şi murmurând: Cel care a coborât din fanteziile mele.

SFÂRŞIT